WALKA Z NAŁOGAMI

W PRAWIE UNII EUROPEJSKIEJ

PRZEGLĄD PRAWODAWSTWA

WALKA Z NAŁOGAMI

W PRAWIE UNII EUROPEJSKIEJ

PRZEGLĄD PRAWODAWSTWA

pod redakcją

Ewa Bandurska , Aleksandra Gac, Piotr Pietrzak , Piotr Popowski, Lubomira Wengler

WYDANIE I

ISBN 978-83-933651-4-2

Wydawca:

Polskie Towarzystwo Programów Zdrowotnych

Al. Zwycięstwa 42A, 80-210 Gdańsk

Tel. +48587358303, fax +48583491548

www.ptpz.pl

POLSKIE TOWARZYSTWO
PROGRAMÓW ZDROWOTNYCH

Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część tej książki nie może być powielana ani rozpowszechniana bez uprzedniego wyrażenia zgody przez wydawcę i autorów.

© Copyright by Polskie Towarzystwo Programów Zdrowotnych

Gdańsk 2013

źródło aktów prawnych: Lex Prestige Wolters Kluwer Polska SA

I Walka z nałogiem palenia tytoniu 8

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych 2001/37/WE 8

Decyzja Komisji w sprawie stosowania na opakowaniach papierosów kolorowych fotografii lub innych ilustracji jako ostrzeżeń związanych z ochroną zdrowia 2003/641/WE 32

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych 2003/33/WE 39

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) 2010/13/UE 49

Przepisy dotyczące zakazu palenia tytoniu w budynkach Parlamentu Europejskiego 2011/C 102/04 52

II Walka z alkoholizmem 58

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) 2010/13/UE 58

III Walka z narkomanią 60

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (wersja przekształcona) nr 1920/2006 60

Decyzja w sprawie lokalizacji siedzib niektórych organów i służb Wspólnot Europejskich oraz Europolu 93/C 323/01 85

Umowa między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii w sprawie udziału Norwegii w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii .. 89

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prekursorów narkotykowych nr 273/2004 95

Rozporządzenie Rady (WE) określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi nr 111/2005 114

Rozporządzenie Komisji (WE) ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prekursorów narkotykowych i rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi nr 1277/2005 137

Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiająca na lata 2007-2013 program szczegółowy "Profilaktyka narkotykowa i informacja o narkotykach" jako część programu ogólnego "Prawa podstawowe i sprawiedliwość" nr 1150/2007/WE 158

Wspólne działanie przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczące zbliżenia ustawodawstw i praktyk Państw Członkowskich Unii Europejskiej w zakresie walki z narkomanią oraz zapobiegania i zwalczania nielegalnego handlu narkotykami 96/750/WSiSW 172

Decyzja Komitetu Wykonawczego w sprawie poprawy praktycznej współpracy sądowej w zakresie zwalczania handlu narkotykami 178

Wspólne działanie przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie współpracy między organami celnymi a organizacjami biznesowymi w zwalczaniu handlu narkotykami 96/698/WSiSW 179

Decyzja Rady w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych 2005/387/WSiSW 182

Decyzja Rady w sprawie poddania 4-metylometkatynonu (mefedronu) środkom kontrolnym 2010/759/UE 198

Decyzja Rady określająca 4-MTA jako nowy syntetyczny narkotyk, który ma być przedmiotem środków kontroli i penalizacji 1999/615/WSiSW 201

Decyzja Rady dotycząca środków kontroli i sankcji karnych w odniesieniu do nowego syntetycznego narkotyku PMMA 2002/188/WSiSW 203

Decyzja Rady dotycząca środków kontroli i sankcji karnych w odniesieniu do nowych syntetycznych narkotyków 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 2003/847/WSiSW 206

Decyzja Ramowa Rady ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami 2004/757/WSiSW 209

Umowa między Wspólnotą Europejską a rządem Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie prekursorów narkotyków i substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 217

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Chile w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych 230

Decyzja Rady w sprawie podpisania w imieniu Unii Umowy pomiędzy Unią Europejską a Republiką Chorwacji w sprawie udziału Republiki Chorwacji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii 2011/56/UE 243

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Ekwadoru w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych 245

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Kolumbii w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 256

Umowa między Wspólnotą Europejską a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi o współpracy w zakresie kontroli prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 268

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Peru w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 280

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Turecką w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 291

Umowa między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 304

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Wenezueli w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych 321

I Walka z nałogiem palenia tytoniu

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych 2001/37/WE

z dnia 5 czerwca 2001 r.

(Dz.U.UE L z dnia 18 lipca 2001 r.)

Dz.U.UE.L.2001.194.26

Dz.U.UE-sp.15-6-147

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 i 133,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(2),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów(3),

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu(4), w świetle tekstu jednolitego zatwierdzonego przez Komitet Pojednawczy dnia 5 kwietnia 2001 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 89/622/EWG z dnia 13 listopada 1989 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących etykietowania wyrobów tytoniowych oraz zakazu wprowadzania do obrotu niektórych rodzajów wyrobów tytoniowych do spożycia doustnego(5), została w znacznym stopniu zmieniona dyrektywą 92/41/EWG(6). Ponieważ dalsze zmiany mają zostać wprowadzone do tej dyrektywy, jak również do dyrektywy Rady 90/239/EWG z dnia 17 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw

Członkowskich, dotyczących maksymalnej zawartości substancji smolistych w papierosach(7), dla jasności dyrektywy te powinny zostać zredagowane na nowo.

(2) Wciąż jeszcze istnieją znaczne różnice między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi Państw Członkowskich w sprawie wytwarzania, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych, utrudniających funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(3) Bariery te powinny zostać wyeliminowane oraz w tym celu reguły odnoszące się do wytwarzania, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych powinny zostać zbliżone, pozostawiając jednocześnie Państwom Członkowskim możliwość wprowadzenia, na pewnych warunkach, takich wymagań, jakie uznają one za niezbędne w celu zagwarantowania ochrony zdrowia osób fizycznych.

(4) Zgodnie z art. 95 ust. 3 Traktatu wysoki poziom ochrony w zakresie zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony środowiska naturalnego oraz ochrony konsumenta powinien zostać wzięty jako podstawa, z uwzględnieniem odniesienia, w szczególności do wszelkich nowych osiągnięć opartych na faktach naukowych; w związku ze szczególnie szkodliwymi skutkami używania tytoniu powinno się przyznać pierwszeństwo ochronie zdrowia.

(5) Dyrektywa 90/239/EWG ustanowiła maksymalne poziomy zawartości substancji smolistych w papierosach wprowadzanych do obrotu w Państwach Członkowskich z mocą od dnia 31 grudnia 1992 r. Ze względu na rakotwórcze właściwości substancji smolistych konieczne jest dalsze zmniejszenie poziomów tych substancji w papierosach.

(6) Dyrektywa 89/622/EWG ustanowiła ogólne ostrzeżenie, które ma być umieszczane na jednostkowych opakowaniach wszystkich wyrobów tytoniowych łącznie z dodatkowymi ostrzeżeniami wyłącznie na opakowaniach papierosów, a od 1992 r. rozszerzyła wymóg umieszczania dodatkowych ostrzeżeń na pozostałe wyroby tytoniowe.

(7) Wiele Państw Członkowskich wskazało, że jeżeli środki ustanawiające maksymalną ilość tlenku węgla dla papierosów nie są przyjmowane na poziomie wspólnotowym, przyjmą one takie środki na poziomie krajowym. Różnice między regułami dotyczącymi tlenku węgla mogłyby stanowić barierę w handlu, zakłócać należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dodatkowo wykazano, że papierosy produkują ilości tlenku węgla, które są niebezpieczne dla zdrowia ludzkiego i mogą przyczyniać się do chorób serca i innych dolegliwości.

(8) Zmiana ram regulacyjnych wymaga przeprowadzenia oceny stwierdzeń opartych na dowodach dotyczących wyrobów tytoniowych przeznaczonych i/lub wprowadzanych do obrotu w celu "zmniejszenia ryzyka" lub w odniesieniu do których producenci utrzymują, iż powodują one zmniejszenie szkodliwości.

(9) Istnieją różnice pomiędzy przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi Państw Członkowskich w sprawie ograniczania maksymalnej zawartości nikotyny w papierosach. Takie różnice mogą stanowić barierę w handlu oraz hamować należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Państwa Członkowskie oraz instytucje naukowe podniosły szczególne kwestie dotyczące problemów ochrony zdrowia publicznego w zakresie, który już poddano wcześniejszym środkom harmonizującym, zbadanym przez Komisję.

(10) Przeszkody te powinny zostać odpowiednio wyeliminowane, w tym celu dopuszczanie do swobodnego obrotu, wprowadzenie do obrotu i produkcja papierosów powinny podlegać wspólnym regułom dotyczącym nie tylko substancji smolistych, ale także dotyczącym maksymalnych poziomów zawartości nikotyny i tlenku węgla.

(11) Niniejsza dyrektywa wpłynie również na wyroby tytoniowe, które są wywożone ze Wspólnoty Europejskiej. System wywozu stanowi część wspólnej polityki handlowej. Wymagania dotyczące ochrony zdrowia na mocy art. 152 ust. 1 Traktatu oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich mają stanowić część składową innych polityk wspólnotowych. Należy przyjąć reguły w celu zapewnienia, że przepisy dotyczące rynku wewnętrznego nie są podważane.

(12) Przepisy niniejszej dyrektywy nie wpływają na prawodawstwo wspólnotowe regulujące użycie i etykietowanie genetycznie modyfikowanych organizmów.

(13) Normy odnoszące się do wyrobów tytoniowych, mające zastosowanie na płaszczyźnie międzynarodowej, stanowią jeden z przedmiotów negocjacji mających na celu sporządzenie projektu konwencji ramowej nt. kontroli tytoniu Światowej Organizacji Zdrowia.

(14) W celu dokonania pomiarów zawartości substancji smolistych, nikotyny oraz tlenku węgla w papierosach powinno się dokonać odniesienia do norm ISO 4387, 10315 oraz 8454, które są jedynymi normami uznawanymi na płaszczyźnie międzynarodowej, przy założeniu, że dalsze badania naukowe i postęp technologiczny, które mają być wspierane, powinny umożliwić opracowanie i wykorzystanie dokładniejszych i bardziej wiarygodnych metod

pomiaru zawartości papierosów oraz opracowanie metody pomiaru dla innych wyrobów tytoniowych.

(15) Nie istnieją żadne uzgodnione na płaszczyźnie międzynarodowej normy lub badania mające na celu pomiar ilości oraz ocenę zawartości składników w dymie tytoniowym, innych niż substancje smoliste, nikotyna i tlenek węgla. Z tego względu niezbędna jest procedura opracowywania takich norm, po konsultacji z Międzynarodową Organizacją Normalizacyjną (ISO).

(16) W dyrektywie 90/239/EWG w związku ze szczególnymi problemami społeczno-ekonomicznymi przyznano Grecji odstępstwo w odniesieniu do terminów wprowadzenia w życie maksymalnej zawartości substancji smolistych. Odstępstwo to powinno być utrzymane w zastrzeżonym okresie.

(17) Zastosowanie pułapów zawartość substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla do papierosów wywożonych powinno podlegać regulacjom przejściowym w celu dopuszczenia dłuższego okresu czasu potrzebnego na zmianę specyfikacji produktu i na ustanowienie międzynarodowo uzgodnionych norm.

(18) Okresy przejściowe powinny również zostać przewidziane w odniesieniu do innych przepisów niniejszej dyrektywy w celu umożliwienia wprowadzenia niezbędnych zmian w produkcji i pozbycia się zgromadzonych zapasów, szczególnie dla wyrobów innych niż papierosy. Powinno się także pozwolić na stosowanie nieusuwalnych etykiet, w celu ułatwienia wprowadzenia wymagań niniejszej dyrektywy dotyczących etykietowania.

(19) Prezentacja etykiet ostrzegawczych oraz dotyczących zawartości nadal pozostaje zróżnicowana w różnych Państwach Członkowskich. W rezultacie konsumenci w jednym Państwie Członkowskim mogą być lepiej informowani w odniesieniu do zagrożeń związanych z wyrobami tytoniowymi niż w innym. Takie różnice są niedopuszczalne oraz mogą one stanowić barierę w handlu i utrudniać funkcjonowanie rynku wewnętrznego wyrobów tytoniowych oraz z tego względu powinny zostać wyeliminowane. W tym celu niezbędne jest wzmocnienie istniejącego prawodawstwa i zwiększenie jego przejrzystości, jednocześnie zapewniając wysoki poziom ochrony zdrowia.

(20) Powinny zostać ustanowione przepisy nakazujące znakowanie wszystkich partii wyrobów tytoniowych, aby można było je śledzić w celach monitorowania zgodności z niniejszą dyrektywą.

(21) Należy stale przeprowadzać ocenę bezpośrednich i pośrednich kosztów społeczno-ekonomicznych aktywnego i biernego używania tytoniu, a jej wynik podawać do publicznej wiadomości w kontekście właściwych programów wspólnotowych.

(22) Sytuacja odnosząca się do wykorzystania głównych składników oraz dodatków stosowanych w produkcji wyrobów tytoniowych jest zróżnicowana w poszczególnych Państwach Członkowskich. W kilku Państwach Członkowskich nie obowiązuje w sprawie tych substancji żadne ustawodawstwo ani nie zawarto żadnych dobrowolnych umów. W kilku Państwach Członkowskich, w których obowiązuje takie ustawodawstwo bądź zawarto dobrowolne umowy, władze nie otrzymują od producentów wyrobów tytoniowych żadnych informacji w sprawie ilości takich składników oraz dodatków obecnych w poszczególnych wyrobach tytoniowych, przypadających na poszczególne marki. Konieczne jest zbliżenie środków stosowanych w tym zakresie, prowadzących do większej przejrzystości.

(23) Brak informacji łącznie z brakiem danych toksykologicznych przeszkadza odpowiednim władzom w Państwach Członkowskich w przeprowadzeniu w wyraźny sposób oceny toksyczności wyrobów tytoniowych oraz zagrożenia przez nie powodowanego dla zdrowia konsumenta. Jest to niezgodne z nałożonym na Wspólnotę obowiązkiem zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego.

(24) Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia bardziej rygorystycznych reguł dotyczących wyrobów tytoniowych, jakie uznają za niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, w zakresie, w jakim nie stanowi to uszczerbku dla reguł niniejszej dyrektywy oraz z zastrzeżeniem postanowień Traktatu.

(25) Do czasu ustanowienia wspólnego wykazu składników określonych w art. 12 Państwa Członkowskie mogą przewidywać zakaz stosowania składników, których skutkiem jest wzrost właściwości uzależniających, ponieważ stosowanie takich składników może podważać ograniczenia w sprawie poziomów zawartości nikotyny ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

(26) Wykazano, że wyroby tytoniowe zawierają i emitują wiele znanych substancji rakotwórczych niebezpiecznych dla zdrowia. W ostatnich latach wykazano również, że niebezpieczne jest bierne palenie, szczególnie dla nienarodzonych dzieci oraz niemowląt oraz, że może powodować lub potęgować problemy związane z układem oddechowym u osób wdychających dym. Ponadto we Wspólnocie 80 % nowych palaczy to osoby w wieku poniżej

18 lat. Należy zapewnić możliwie jak największą przejrzystość informacji w sprawie wyrobów tytoniowych, jednocześnie zapewniając, że zostaną odpowiednio uwzględnione prawa własności handlowej i intelektualnej producentów wyrobów tytoniowych.

(27) Stosowanie na opakowaniach wyrobów tytoniowych niektórych tekstów, takich jak "o niskiej zawartości substancji smolistych", "lekkie", "ultralekkie", "łagodne", nazw, obrazków oraz symboli i innych znaków może wprowadzać konsumentów w błędne przekonanie, że takie wyroby są mniej szkodliwe, oraz powodować zmianę spożycia. Palenie oraz uzależnienie, a nie tylko zawartość niektórych substancji zawartych w wyrobach przed ich spożyciem, również określają poziom wdychanych substancji. Fakt ten nie znajduje odzwierciedlenia w stosowaniu takich terminów. Fakt ten może podważać wymagania dotyczące etykietowania, wprowadzone w niniejszej dyrektywie. W celu zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego wobec stopniowego opracowywania proponowanych międzynarodowych reguł zakaz takiego stosowania powinien zostać zapewniony na poziomie wspólnotowym, pozostawiając wystarczającą ilość czasu na wprowadzenie takiej reguły.

(28) Dyrektywa 89/622/EWG zakazuje sprzedaży w Państwach Członkowskich niektórych rodzajów wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego. Artykuł 151 Aktu Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji przyznaje Królestwu Szwecji odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy w tym względzie.

(29) Postęp naukowo-techniczny w dziedzinie wyrobów tytoniowych wymaga regularnego przeprowadzania ponownej oceny przepisów i stosowania niniejszej dyrektywy w Państwach Członkowskich. W tym celu powinno się ustanowić przepis dotyczący procedury systematycznego opracowywania przez Komisję sprawozdań popartych danymi naukowo-technicznymi. W tym kontekście niektóre dane powinny zostać zbadane ze szczególną uwagą.

(30) W związku z ustaleniem maksymalnych zawartości należy rozważyć, czy z jednej strony wskazane jest zmniejszenie w późniejszym okresie ustalonych zawartości, w szczególności, czy oraz w jaki sposób są one powiązane, z drugiej strony, czy należy opracowywać normy w tych sprawach dla wyrobów tytoniowych innych niż papierosy, w szczególności tytoniu przeznaczonego do samodzielnego skręcania papierosów.

(31) W przypadku wyrobów tytoniowych innych niż papierosy należy wprowadzić normy i metody pomiaru na poziomie wspólnotowym, a w tym celu należy zwrócić się do Komisji o przedłożenie odpowiednich wniosków.

(32) W odniesieniu do pozostałych składników, łącznie z dodatkami, należy rozważyć sporządzenie wspólnego wykazu w związku z dalszą harmonizacją.

(33) Rozmiar rynku wewnętrznego wyrobów tytoniowych oraz coraz wyraźniejsza tendencja producentów wyrobów tytoniowych do koncentracji produkcji przeznaczonej dla całej Wspólnoty jedynie w niewielkiej liczbie zakładów produkcyjnych w Państwach Członkowskich wymaga, dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku wyrobów tytoniowych, działań prawodawczych przeprowadzonych raczej na poziomie wspólnotowym niż na poziomie krajowym.

(34) Funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego ma być przedmiotem sprawozdania Komisji, składanego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w 2002 r(8). Komisja wskazała, że takie sprawozdanie zbada również kwestię integracji zagadnień związanych z ochroną zdrowia publicznego, łącznie z normami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, z innymi politykami Wspólnoty, jak tego wymaga art. 152 Traktatu.

(35) Stosując niniejszą dyrektywę powinno się ustanowić przepis dla ustanowienia terminu, który pozwala, z jednej strony, na ukończenie w sposób najbardziej skuteczny zmian kierunku produkcji, zapoczątkowanych przepisami dyrektywy 90/239/EWG oraz, z drugiej strony, na dostosowanie się zarówno konsumentów, jak i producentów do wyrobów o niższej zawartości substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla.

(36) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji(9).

(37) Niniejsza dyrektywa nie narusza terminów, w których Państwa Członkowskie muszą dokonać transpozycji i zastosować dyrektywy wymienione w załączniku II,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących maksymalnych zawartości substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla w papierosach oraz ostrzeżeń odnoszących się do zdrowia i innych informacji, które mają pojawiać się na jednostkowych opakowaniach wyrobów tytoniowych, łącznie z niektórymi środkami dotyczącymi składników oraz opisów wyrobów tytoniowych, przyjmując jako podstawę wysoki poziom ochrony zdrowia.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) "wyroby tytoniowe" oznaczają wyroby przeznaczone do palenia, wąchania, ssania oraz żucia w zakresie, w którym są one chociaż częściowo wytworzone z tytoniu, bez względu na to, czy jest to tytoń modyfikowany genetycznie;

2) "substancje smoliste" oznaczają bezwodne skropliny dymu papierosowego niezawierające nikotyny;

3) "nikotyna" oznacza alkaloidy nikotynowe;

4) "tytoń do stosowania doustnego" oznacza wszelkie wyroby stosowane doustnie, z wyjątkiem tych przeznaczonych do palenia bądź żucia, wytworzone całkowicie lub częściowo z tytoniu, w postaci proszku, cząstek lub też połączenia tych form, szczególnie takie, które są wprowadzane na rynek w porcjach wielkości saszetki lub porowatych saszetkach bądź w postaci przypominającej produkty spożywcze;

5) "składniki" oznaczają wszelkie substancje i elementy składowe, z wyjątkiem liści tytoniu oraz innych naturalnych i nieprzetworzonych części rośliny, używane do produkcji lub przygotowywania wyrobu tytoniowego oraz obecne nadal w produkcie gotowym, nawet w zmienionej formie, w tym papier, filtr, tusz i kleje.

Artykuł 3

Papierosy: maksymalna zawartość substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla

1. Od dnia 1 stycznia 2004 r. zawartość substancji w papierosach dopuszczonych do swobodnego obrotu, wprowadzonych do obrotu lub wyprodukowanych w Państwach Członkowskich nie jest większa niż:

– 10 mg substancji smolistych na jednego papierosa,

– 1 mg nikotyny na jednego papierosa,

– 10 mg tlenku węgla na jednego papierosa.

2. Państwa Członkowskie mogą, w drodze odstępstwa od daty określonej w ust. 1, w odniesieniu do papierosów produkowanych na obszarze Wspólnoty Europejskiej, ale wywożonych ze Wspólnoty, zastosować ograniczenia zawartości ustanowione w niniejszym artykule od dnia 1 stycznia 2005 r., a najpóźniej do dnia 1 stycznia 2007 r., bez względu na okoliczności.

3. Dla Grecji, jako tymczasowe odstępstwo, datę zastosowania maksymalnej zawartości substancji smolistych w papierosach produkowanych i wprowadzanych do obrotu na jej terytorium, jak określono w ust. 1, stanowi dzień 1 stycznia 2007 r.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

Artykuł 4

Metody pomiaru

1. Zawartość substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla w papierosach mierzona jest na podstawie norm ISO: 4387 dla substancji smolistych, 10315 dla nikotyny i 8454 dla tlenku węgla.

Dokładność wskazań na opakowaniach dotyczących zawartości substancji smolistych i nikotyny sprawdza się zgodnie z normą ISO 8243.

2. Badania określone w ust. 1 przeprowadzane są lub sprawdzane w laboratoriach badawczych, które są zatwierdzone i monitorowane przez właściwe władze Państw Członkowskich.

Państwa Członkowskie przekażą Komisji do dnia 30 września 2002 r. wykaz zatwierdzonych laboratoriów, określający kryteria zatwierdzania oraz zastosowane metody monitorowania, a także informacje w przypadku wprowadzenia jakichkolwiek zmian.

3. Państwa Członkowskie mogą także wymagać od producentów lub importerów tytoniu przeprowadzenia wszelkich innych badań, co może zostać ustanowione przez właściwe władze krajowe, w celu oceny zawartości pozostałych substancji w markach i rodzajach wyrobów tytoniowych przez nie produkowanych w celu określenia wpływu tych pozostałych substancji na zdrowie, biorąc pod uwagę, między innymi, ich właściwości uzależniające. Państwa Członkowskie mogą także wymagać, aby badania takie były przeprowadzane lub sprawdzane w zatwierdzonych laboratoriach badawczych, jak ustanowiono w ust. 2.

4. Wyniki badań przeprowadzanych zgodnie z ust. 3 są przedkładane corocznie odpowiednim władzom krajowym. Państwa Członkowskie mogą przewidzieć mniejszą częstotliwość ujawniania wyników badań, w przypadku gdy specyfikacja wyrobu się nie zmieniła. Państwa Członkowskie są powiadamiane o zmianach w specyfikacji takich wyrobów.

Państwa Członkowskie zapewniają, za pomocą odpowiednich środków, upowszechnianie informacji przedkładanych zgodnie z niniejszym artykułem w celu poinformowania konsumentów, ale także uwzględnienia, tam gdzie sytuacja tego wymaga, informacji stanowiących tajemnicę handlową.

5. Corocznie Państwa Członkowskie przekazują wszelkie dane i informacje przedłożone na mocy niniejszego artykułu Komisji, która uwzględnia je podczas sporządzania sprawozdania określonego w art. 11.

Artykuł 5

Etykietowanie

1. Zawartości substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla zmierzone zgodnie z art. 4 są drukowane na jednej stronie opakowania papierosów w języku lub językach urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym produkt jest wprowadzany do obrotu, tak, aby informacja ta zajmowała co najmniej 10 % powierzchni odpowiedniej strony opakowania.

Udział procentowy nadruku w odniesieniu do wielkości opakowania wzrasta do 12 % powierzchni danej strony opakowania w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są dwa języki urzędowe, oraz 15 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są trzy języki urzędowe.

2. Każde jednostkowe opakowanie wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem wyrobów do stosowania doustnego oraz pozostałych wyrobów, które nie są przeznaczone do palenia, musi mieć nadrukowane następujące ostrzeżenia:

a) ogólne ostrzeżenie:

1) "Palenie tytoniu zabija/Palenie tytoniu grozi śmiercią", lub

2) "Palenie tytoniu poważnie szkodzi Tobie i innym w Twoim otoczeniu."

Ogólne ostrzeżenia określone powyżej stosowane są na zmianę tak, aby zagwarantować ich regularne pojawianie się na opakowaniach. Ostrzeżenia drukowane są na najlepiej widocznej powierzchni jednostkowego opakowania oraz na wszelkich zewnętrznych opakowaniach zbiorczych, z wyjątkiem dodatkowych przezroczystych obwolut używanych w sprzedaży detalicznej wyrobów; oraz

b) dodatkowe ostrzeżenie wybrane z wykazu określonego w załączniku I.

Dodatkowe ostrzeżenia, określone powyżej, stosowane są na zmianę tak, aby zagwarantować ich regularne pojawianie się na opakowaniach.

Ostrzeżenie to drukowane jest na drugiej, najlepiej widocznej powierzchni jednostkowego opakowania oraz na wszelkich zewnętrznych opakowaniach zbiorczych, z wyjątkiem dodatkowych przeźroczystych obwolut, używanych w sprzedaży detalicznej wyrobów.

Państwa Członkowskie mogą ustalić rozmieszczenie ostrzeżeń na tych powierzchniach w celu uwzględnienia wymagań językowych.

3. (1) W celu zapewnienia, aby przepisy dotyczące rynku wewnętrznego nie były naruszane, Komisja przyjmuje przepisy odnoszące się do wykorzystania kolorowych fotografii i innych ilustracji, mających służyć do zobrazowania i wyjaśnienia zdrowotnych następstw palenia. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

W przypadku gdy Państwa Członkowskie wymagają dodatkowych ostrzeżeń w formie kolorowych fotografii lub innych ilustracji, są one zgodne z wyżej wymienionymi regułami.

4. Wyroby tytoniowe do stosowania doustnego, w przypadku gdy wprowadzanie ich do obrotu jest dozwolone na mocy art. 8, oraz wyroby tytoniowe, które nie są przeznaczone do palenia, opatruje się następującym ostrzeżeniem:

"Ten wyrób tytoniowy może szkodzić twojemu zdrowiu oraz powoduje uzależnienie".

Ostrzeżenie to drukowane jest na najbardziej widocznej powierzchni jednostkowego opakowania oraz na wszelkich zewnętrznych opakowaniach, z wyjątkiem dodatkowych przezroczystych obwolut, używanych w sprzedaży detalicznej wyrobów.

Państwa Członkowskie mogą same określić rozmieszczenie ostrzeżeń na tych powierzchniach, uwzględniając wymagania językowe.

5. Ogólne ostrzeżenie, wymagane w zastosowaniu ust. 2 lit. a), oraz ostrzeżenie stosowane dla wyrobów tytoniowych, które nie są przeznaczone do palenia, oraz wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego, określonych w ust. 4, musi zajmować nie mniej niż 30 % zewnętrznej powierzchni odpowiedniego opakowania jednostkowego. Proporcja ta wzrasta do 32 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są dwa języki urzędowe, oraz do 35 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są trzy języki urzędowe. Dodatkowe ostrzeżenie, wymagane w zastosowaniu ust. 2 lit. b), zajmuje nie mniej niż 40 % zewnętrznej powierzchni jednostkowego opakowania. Proporcja ta wzrasta do 45 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są dwa języki urzędowe, oraz do 50 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są trzy języki urzędowe.

Jednakże w przypadku jednostkowych opakowań przeznaczonych dla wyrobów innych niż papierosy, których najbardziej widoczna powierzchnia przekracza 75 cm2, ostrzeżenia określone w ust. 2 powinny pokrywać obszar co najmniej 22,5 cm2 każdej powierzchni. Obszar wzrasta do 24 cm2 w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są dwa języki urzędowe, oraz do 26,25 cm2 w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są trzy języki urzędowe.

6. Tekst ostrzeżeń oraz informacje dotyczące zawartości, wymagane na podstawie niniejszego artykułu, są:

a) drukowane czarną, pogrubioną czcionką Helvetica na białym tle. W celu dostosowania się do wymogów dotyczących języków Państwa Członkowskie mają prawo do ustalenia rozmiaru czcionki, pod warunkiem że rozmiar określony w ich ustawodawstwie jest taki, że zajmuje proporcjonalnie możliwie największą część powierzchni dla niego przeznaczonej;

b) drukowane małymi literami, z wyjątkiem pierwszej litery wiadomości oraz, w przypadku gdy jest to podyktowane zastosowaniem zasad gramatycznych;

c) wypośrodkowane w obszarze powierzchni, na jakim wymagane jest wydrukowanie tekstu, równolegle do górnej krawędzi opakowania;

d) dla wyrobów innych niż określone w ust. 4 - otoczone czarną obwódką o szerokości nie mniejszej niż 3 mm i nie większej niż 4 mm, która w żaden sposób nie czyni nieczytelnym podanego tekstu ostrzeżenia lub informacji;

e) wyrażone w języku bądź językach urzędowych tego Państwa Członkowskiego, na obszarze którego wyrób jest wprowadzany do obiegu.

7. Zakazane jest drukowanie tekstu wymaganego na podstawie niniejszego artykułu na banderolach naklejanych na jednostkowe opakowania. Tekst jest nadrukowany w sposób nieusuwalny, nie jest w żaden sposób ukrywany, zasłaniany lub przysłaniany innymi tekstami lub obrazkami, lub przez otwarcie opakowania. W przypadku wyrobów tytoniowych innych niż papierosy tekst może być dołączony w formie nalepki, pod warunkiem że jest ona nieusuwalna.

8. Państwa Członkowskie mogą zastrzec, że ostrzeżeniom określonym w ust. 2 i 4 ma towarzyszyć odniesienie do nazwy organu, który takie ostrzeżenie wydał.

9. W celu zapewnienia możliwości identyfikacji i śledzenia wyroby tytoniowe powinny być znakowane w jakikolwiek właściwy sposób, przez przydzielanie kodów partii lub równoważnego oznaczenia na jednostkowym opakowaniu, tak, aby można było określić miejsce i czas ich wytworzenia.

Środki techniczne mające na celu stosowanie niniejszego przepisu przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10 ust. 2.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

orzeczenia sądów

Artykuł 6

Dalsze informacje o wyrobach

1. Państwa Członkowskie wymagają od producentów i importerów wyrobów tytoniowych przedkładania im wykazu wszystkich składników, wraz z ich ilościami, używanych do produkcji tych wyrobów tytoniowych, w rozbiciu na rodzaje i marki.

Wykazowi temu towarzyszy oświadczenie ustalające powody włączenia takich składników do produkcji wyrobów tytoniowych. Wskazuje ono funkcje i kategorie. Wykazowi towarzyszą także, dostępne producentowi lub importerowi, dane toksykologiczne dotyczące tych składników w formie spalonej lub niespalonej, gdzie właściwe, ze szczególnym odniesieniem do ich wpływu na zdrowie oraz z uwzględnieniem, między innymi, ich skutków uzależniających. Wykaz ustanawiany jest w porządku malejącym według masy każdego ze składników zawartych w danym wyrobie.

Informacje określone w akapicie pierwszym dostarczane są corocznie, po raz pierwszy najpóźniej dnia 31 grudnia 2002 r.

2. Państwa Członkowskie zapewniają rozpowszechnianie informacji przewidzianych zgodnie z niniejszym artykułem wszelkimi odpowiednimi środkami, w celu informowania konsumentów. Niemniej jednak należycie uwzględnia się ochronę wszelkich informacji dotyczących określonych receptur wyrobów, które stanowią tajemnicę handlową.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że wykaz składników dla każdego wyrobu wskazujący zawartości substancji smolistych, nikotyny i ditlenku węgla jest podawany do publicznej wiadomości.

4. Corocznie Państwa Członkowskie przekazują wszelkie dane i informacje przedkładane na podstawie niniejszego artykułu Komisji, która uwzględnia je podczas sporządzania sprawozdania określonego w art. 11.

Artykuł 7

Opis wyrobu

Z mocą od dnia 30 września 2003 r. oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 5 ust. 1 teksty, nazwy, znaki towarowe, symbole oraz inne znaki sugerujące, że konkretny wyrób tytoniowy jest mniej szkodliwy niż inne, nie są stosowane na opakowaniach wyrobów tytoniowych.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

Artykuł 8

Wyroby tytoniowe do stosowania doustnego

Państwa Członkowskie zakazują wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego, bez uszczerbku dla postanowień art. 151 Aktu Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

tezy z piśmiennictwa

Artykuł 9 (2)

Dostosowania

1. Komisja dostosowuje do postępu naukowo-technicznego metody pomiaru ustanowione w art. 4 oraz odnoszące się do nich definicje. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

2. Komisja dostosowuje do postępu naukowo-technicznego ostrzeżenia dotyczące ochrony zdrowia, które mają być umieszczane na jednostkowych opakowaniach wyrobów tytoniowych zgodnie z załącznikiem I, oraz częstotliwość zmian ostrzeżeń dotyczących ochrony zdrowia. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 10 ust. 2 Komisja dostosowuje do postępu naukowo-technicznego znakowanie wyrobów tytoniowych do celów identyfikacji i śledzenia ich pochodzenia.

Artykuł 10 (3)

Procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 11

Sprawozdanie

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2004 r., a następnie co dwa lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy.

W celu sporządzenia sprawozdania określonego w akapicie pierwszym Komisję wspierają eksperci w dziedzinach nauki i techniki, w celu zebrania wszelkich, niezbędnych, dostępnych informacji.

Przedkładając pierwsze sprawozdanie, Komisja wskazuje w szczególności cechy, które powinny zostać poddane przeglądowi lub ulepszone w świetle osiągnięć w dziedzinie wiedzy naukowotechnicznej, łącznie z opracowaniem międzynarodowo uzgodnionych reguł i norm w sprawie wyrobów, a szczególną uwagę zwraca na:

– dalsze zmniejszenie maksymalnych zawartości, ustanowionych w art. 3 ust. 1,

– możliwe powiązania między tymi zawartościami,

– udoskonalenie ostrzeżeń dotyczących zdrowia, w zakresie wielkości, umiejscowienia i treści,

– nowe informacje naukowe i techniczne dotyczące etykietowania i drukowania na opakowaniach papierosów: fotografii i innych ilustracji, w celu zobrazowania i wyjaśnienia wpływu palenia na zdrowie,

– metodologie dla bardziej realistyczne ocenianie oraz regulowanie toksycznego narażenia na działanie substancji i szkodliwość,

– ocenę skutków uzależnienia od tych składników, które wzmagają uzależnienie,

– ocenę wyrobów tytoniowych, które mogą mieć wpływ na zmniejszenie szkodliwości,

– opracowywanie znormalizowanych metod badania w celu zmierzenia zawartości składników dymu tytoniowego, innych niż substancje smoliste, nikotyna i tlenek węgla,

– dane toksykologiczne, jakie mają być wymagane od producentów w sprawie składników i sposobów, w jaki powinny one zostać zbadane w celu ustalenia toksycznych właściwości składników, oraz sposób pomiaru do celów oceny ich wykorzystania przez organy zdrowia publicznego,

– opracowanie norm dotyczących wyrobów tytoniowych innych niż papierosy, w szczególności tytoniu przeznaczonego do samodzielnego skręcania papierosów.

Sprawozdanie bada także powiązania między wymaganiami dotyczącymi etykietowania, ustanowionymi w art. 5, a zachowaniem konsumentów. Sprawozdaniu towarzyszą wszelkie wnioski dotyczące zmian w niniejszej dyrektywie, których wprowadzenie Komisja uznaje za niezbędne w celu dostosowania jej do postępu osiągniętego w dziedzinie wyrobów tytoniowych, w zakresie koniecznym dla ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz w celu uwzględnienia wszelkich nowych osiągnięć opartych na faktach naukowych i rozwoju w zakresie uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym norm dotyczących wyrobów tytoniowych.

Artykuł 12

Wspólny wykaz składników

W ramach pierwszego sprawozdania określonego w art. 11 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2004 r. oraz w związku z odpowiednim funkcjonowaniem rynku wewnętrznego Komisja ma przedłożyć na podstawie informacji dostarczonych na mocy art. 6 wniosek przewidujący

wspólny wykaz składników, dopuszczonych do stosowania w wyrobach tytoniowych, uwzględniający, między innymi, ich właściwości uzależniające.

Artykuł 13

Przywóz, sprzedaż i spożywanie wyrobów tytoniowych

1. Państwa Członkowskie nie mogą z uwagi na rozważania dotyczące ograniczenia zawartości substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla w papierosach ostrzeżeń dotyczących zdrowia oraz innych wskazań lub innych wymagań niniejszej dyrektywy zakazać lub ograniczyć przywozu, sprzedaży bądź spożywania wyrobów tytoniowych, które są zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem środków podejmowanych do celów sprawdzenia danych dostarczonych na podstawie art. 4.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo Państw Członkowskich do zachowania lub wprowadzenia, zgodnie z postanowieniami Traktatu, bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących produkcji, przywozu, sprzedaży i spożywania wyrobów tytoniowych, jakie uznają one za niezbędne w celu ochrony zdrowia publicznego, w zakresie, w jakim takie reguły nie naruszają reguł ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

3. W szczególności Państwa Członkowskie mogą przewidywać zakaz stosowania składników powodujących wzrost właściwości uzależniających wyrobów tytoniowych do czasu ustanowienia wspólnego wykazu składników, określonego w art. 12.

Artykuł 14

Wykonanie

1. Bez uszczerbku dla art. 15 akapit pierwszy do dnia 30 września 2002 r. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Wyroby, które nie spełniają wymagań niniejszej dyrektywy, mogą nadal być wprowadzane do obrotu przez okres jednego roku po dacie określonej w ust. 1.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 2 wyroby inne niż papierosy, które nie spełniają wymagań niniejszej dyrektywy, mogą nadal być wprowadzane do obrotu przez okres dwóch lat od daty określonej w ust. 1.

4. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 15

Uchylenie

Dyrektywy 89/622/EWG i 90/239/EWG tracą moc, bez uszczerbku dla obowiązków Państw Członkowskich dotyczących terminów transpozycji i stosowania dyrektyw wymienionych w załączniku II.

Odniesienia do dyrektyw, które utraciły moc, interpretuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i rozumiane są zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Artykuł 17

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 5 czerwca 2001 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	W imieniu Rady
N. FONTAINE	L. ENGQVIST
Przewodniczący	Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. C 150 E z 30.5.2000, str. 43 oraz Dz.U. C 337 E z 28.11.2000, str. 177.

(2) Dz.U. C 140 z 18.5.2000, str. 24.

(3) Dz.U. C 226 z 8.8.2000, str. 5.

(4) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2000 r. (Dz.U. C 67 z 1.3.2001, str. 150), wspólne stanowisko Rady z dnia 31 lipca 2000 r. (Dz.U. C 300 z 20.10.2000, str. 49) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 maja 2001 r. oraz decyzja Rady z dnia 14 maja 2001 r.

(5) Dz.U. L 359 z 8.12.1989, str. 1.

(6) Dz.U. L 158 z 11.6.1992, str. 30.

(7) Dz.U. L 137 z 30.5.1990, str. 36.

(8) Artykuł 26 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego (Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1636/98 z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. L 210 z 28.7.1998, str. 23).

(9) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK I (4)

Wykaz dodatkowych ostrzeżeń dotyczących zdrowia

(o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. b))

1. Palenie jest przyczyną 90 % przypadków raka płuc

2. Palenie jest przyczyną raka jamy ustnej i gardła

3. Palenie niszczy płuca

4. Palenie jest przyczyną zawałów serca

5. Palenie jest przyczyną udarów i niepełnosprawności

6. Palenie jest przyczyną miażdżycy

7. Palenie zwiększa ryzyko utraty wzroku

8. Palenie niszczy zęby i dziąsła

9. Paląc, możesz zabić swoje nienarodzone dziecko

10. Dym szkodzi twoim dzieciom, rodzinie i przyjaciołom

11. Dzieci palaczy często idą w ślady rodziców

12. Rzuć palenie - masz dla kogo żyć(1)

13. Palenie obniża płodność

14. Palenie zwiększa ryzyko impotencji

_____

(1) Należy uzupełnić odniesieniem do numeru infolinii lub adresu strony internetowej oferującej pomoc w rzuceniu palenia, jeżeli istnieje w danym państwie członkowskim.

ZAŁĄCZNIK II

Terminy transpozycji i wprowadzenia w życie uchylonych dyrektyw

(określonych w art. 15)

Dyrektywa	Terminy transpozycji	Terminy zastosowania
89/622/EWG (Dz.U. L 359 z 8.12.1989, str. 1)	1 lipca 1990 r.	31 grudnia 1991 r.
		31 grudnia 1992 r.
		31 grudnia 1993 r.
90/239/EWG (Dz.U. L 137 z 30.5.1990, str. 36)	18 listopada 1991 r.	31 grudnia 1992 r.(1)
		31 grudnia 1997 r.(1)
		31 grudnia 1992 r.(2)
		31 grudnia 1998 r.(2)
		31 grudnia 2000 r.(2)

31 grudnia 2006 r.(2)

92/41/EWG (Dz.U. L 158 z 11.6.1992, str. 30) 1 lipca 1992 r. 1 lipca 1992 r.

1 stycznia 1994 r.

31 grudnia 1994 r.

(1) Dotyczy wszystkich Państw Członkowskich, z wyjątkiem Grecji.

(2) Odstępstwo stosuje się jedynie do Grecji.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 89/622/EWG, zmieniona dyrektywą 92/41/EWG	Dyrektywa 90/239/EWG
artykuł 1	artykuł 1	artykuł 1
artykuł 2 ust. 1, 2 i 3	artykuł 2 ust. 1, 2 i 3	artykuł 2 ust. 1
artykuł 2 ust. 4	artykuł 2 ust. 4	
artykuł 2 ust. 5		
artykuł 3 ust. 1	artykuł 2 ust. 2	
artykuł 3 ust. 3	artykuł 2 ust. 3	
artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy	artykuł 3 ust. 1	artykuł 3 i 4
artykuł 4 ust. 1 akapit drugi	artykuł 3 ust. 2	
artykuł 4 ust. 2-5		
artykuł 5 ust. 1	artykuł 3 ust. 3	
artykuł 5 ust. 2 akapit pierwszy	artykuł 4 ust. 1	
artykuł 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	załącznik I	
artykuł 5 ust. 2 akapit pierwszy lit. b)	artykuł 4 ust. 2a lit. a)	

artykuł 5 ust. 2 akapit drugi		
artykuł 5 ust. 4		
artykuł 5 ust. 5 akapit pierwszy	artykuł 4 ust. 4	
artykuł 5 ust. 5 akapit drugi	artykuł 4 ust. 4	
artykuł 5 ust. 6		
artykuł 5 ust. 7	artykuł 4 ust. 5	
artykuł 5 ust. 8		
artykuł 5 ust. 9		
artykuł 6		
artykuł 7		
artykuł 8	artykuł 8 lit. a)	
artykuł 9		
artykuł 10		
artykuł 11		
artykuł 12		
artykuł 13 ust. 1	artykuł 8 ust. 1	artykuł 7 ust. 1
artykuł 13 ust. 2	artykuł 8 ust. 2	artykuł 7 ust. 2
artykuł 14 ust. 1	artykuł 9 ust. 1	artykuł 8 ust. 1
artykuł 14 ust. 2	artykuł 9 ust. 2	artykuł 8 ust. 2
artykuł 14 ust. 3	artykuł 9 ust. 1	artykuł 8 ust. 3
artykuł 15		
artykuł 16		
artykuł 17	artykuł 10	artykuł 9

załącznik I załącznik I

załącznik II

załącznik III

1) Art. 5 ust. 3 zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. (Dz.U.UE.L.2009.188.14) zmieniającego nin. dyrektywę z dniem 7 sierpnia 2009 r.

2) Art. 9 zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. (Dz.U.UE.L.2009.188.14) zmieniającego nin. dyrektywę z dniem 7 sierpnia 2009 r.

3) Art. 10 zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. (Dz.U.UE.L.2009.188.14) zmieniającego nin. dyrektywę z dniem 7 sierpnia 2009 r.

4) Załącznik I zmieniony przez art. 1 dyrektywy Komisji nr 2012/9/UE z dnia 7 marca 2012 r. (Dz.U.UE.L.2012.69.15) zmieniającej nin. dyrektywę z dniem 28 marca 2012 r.

Decyzja Komisji w sprawie stosowania na opakowaniach papierosów kolorowych fotografii lub innych ilustracji jako ostrzeżeń związanych z ochroną zdrowia 2003/641/WE

z dnia 5 września 2003 r.

(notyfikowana jako dokument nr C(2003) 3184)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U.UE L z dnia 10 września 2003 r.)

Dz.U.UE.L.2003.226.24

Dz.U.UE-sp.15-7-606

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych - oświadczenie Komisji(1), w szczególności jej art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z dyrektywą 2001/37/WE każde opakowanie jednostkowe zawierające wyroby tytoniowe, z wyjątkiem tytoniu do żucia oraz innych wyrobów tytoniowych nieprzeznaczonych do palenia, jak również każde zewnętrzne opakowanie zbiorcze, z wyjątkiem dodatkowych przezroczystych opakowań, musi zawierać ostrzeżenie ogólne i ostrzeżenie dodatkowe wybrane spośród wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy.

(2) Państwa Członkowskie mogą zdecydować, czy ostrzeżenia związane z ochroną zdrowia w postaci kolorowych fotografii lub innych ilustracji są wymagane na opakowaniach niektórych bądź też wszystkich wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem tytoniu do żucia oraz innych wyrobów tytoniowych nieprzeznaczonych do palenia.

(3) W przypadku gdy Państwa Członkowskie wymagają dodatkowych ostrzeżeń w postaci kolorowych fotografii lub innych ilustracji, muszą być one zgodne z regułami przyjętymi przez Komisję.

(4) Dyrektywa 2001/37/WE wprowadziła nowe przepisy dotyczące etykietowania, które w znacznym stopniu zmieniają wygląd opakowań wyrobów tytoniowych, w szczególności rozmiar tekstu ostrzeżenia i jego graficzną prezentację. Aby uzyskać maksymalny efekt wizualnego oddziaływania nowego wzoru, nie powinien on być zmieniany przez pewien czas, zanim wprowadzone zostaną kolorowe fotografie lub inne ilustracje.

(5) Jak dowiodły badania i doświadczenie w innych krajach, w których przyjęto ostrzeżenia związane z ochroną zdrowia w postaci kolorowych fotografii, ostrzeżenia takie zawierające kolorowe fotografie lub inne ilustracje mogą być skutecznym środkiem odstraszania od nałogu i informowania obywateli o zagrożeniach dla zdrowia spowodowanych paleniem. Dlatego też stosowanie fotografii na opakowaniach wyrobów tytoniowych jest kluczowym elementem kompleksowej i zintegrowanej polityki antynikotynowej.

(6) Uwzględniając zróżnicowanie kulturowe panujące w Unii Europejskiej, należy umożliwić wybór szeregu kolorowych fotografii lub innych ilustracji dla każdego z dodatkowych ostrzeżeń wymienionych z załączniku I do dyrektywy 2001/37/WE.

(7) W przypadku gdy Państwa Członkowskie wymagają stosowania ostrzeżeń związanych z ochroną zdrowia w postaci kolorowych fotografii lub innych ilustracji, należy zapewnić pełną widoczność tych elementów i właściwe ich wyeksponowanie.

(8) W przypadku gdy Państwa Członkowskie wymagają stosowania ostrzeżeń w postaci kolorowych fotografii lub innych ilustracji, należy przewidzieć okresy przejściowe niezbędne do uwzględnienia koniecznych zmian w procesie produkcji i pakowania wyrobów tytoniowych oraz dla wyprzedaży zapasów. Należy uwzględnić użycie nieusuwalnych etykiet dla produktów tytoniowych innych niż papierosy.

(9) Wprowadzanie ostrzeżeń zawierających obraz powinno być monitorowane, a jego skuteczność okresowo oceniana.

(10) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na podstawie art. 10 dyrektywy 2001/37/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza decyzja ustanawia zasady wykorzystywania kolorowych fotografii lub innych ilustracji na opakowaniach wyrobów tytoniowych dla zobrazowania i wyjaśnienia konsekwencji dla zdrowia wynikających z palenia tytoniu.

2. Niniejsza decyzja jest stosowana w tych Państwach Członkowskich, które zdecydowały się na wykorzystanie kolorowych fotografii lub innych ilustracji wraz z dodatkowymi ostrzeżeniami wymaganymi przez dyrektywę 2001/37/WE na opakowaniach niektórych lub też wszystkich rodzajów wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem opakowań tytoniu do żucia oraz innych wyrobów tytoniowych nieprzeznaczonych do palenia.

3. W przypadku gdy Państwa Członkowskie wymagają ostrzeżeń związanych z ochroną zdrowia w postaci kolorowych fotografii lub innych ilustracji, będą one zgodne z regułami ustanowionymi niniejszą decyzją.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2001/37/WE.

Stosuje się również następujące definicje:

1) "opakowanie wyrobów tytoniowych" oznacza dowolną postać opakowania jednostkowego i zewnętrznego opakowania zbiorczego używanego w sprzedaży detalicznej wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem dodatkowych przezroczystych opakowań;

2) "dodatkowe ostrzeżenie" oznacza ostrzeżenie określone w art. 5 ust. 2 lit. b) i w załączniku I do dyrektywy 2001/37/WE;

3) "dokument źródłowy" oznacza dowolny plik elektroniczny udostępniony przez Komisję, zawierający ostrzeżenie mieszane;

4) "ostrzeżenie mieszane" oznacza ostrzeżenie złożone z fotografii lub innej ilustracji i odpowiedniego tekstu dodatkowego ostrzeżenia przewidzianego w art. 5 ust. 2 lit. b) i w załączniku I do dyrektywy 2001/37/WE, zawartych w dokumencie źródłowym.

Artykuł 3

Biblioteka dokumentów źródłowych

1. Najpóźniej do dnia 30 września 2004 r. Komisja zapewni funkcjonowanie biblioteki uprzednio sprawdzonych dokumentów źródłowych w celu umożliwienia wyboru kolorowych fotografii lub innych ilustracji dla każdego z dodatkowych ostrzeżeń wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2001/37/WE.

2. Dokumenty źródłowe są na żądanie udostępniane przez Komisję. Specyfikacje techniczne do druku są udostępniane przez Komisję bez prawa jakiejkolwiek ich zmiany.

3. W przygotowaniu biblioteki dokumentów źródłowych Komisję wspomagają eksperci naukowi i techniczni.

4. Wybrane dokumenty źródłowe zostaną przedłożone Komitetowi ustanowionemu na mocy art. 10 dyrektywy 2001/37/WE w celu wydania opinii.

Artykuł 4

Wykorzystanie ostrzeżeń mieszanych

1. W przypadku gdy Państwa Członkowskie wymagają stosowania ostrzeżeń związanych z ochroną zdrowia w postaci kolorowych fotografii lub innych ilustracji, opakowania wyrobów tytoniowych, dla których takie fotografie są wymagane, są opatrzone ostrzeżeniem mieszanym wybranym spośród dokumentów źródłowych dostarczonych przez Komisję, bez żadnych zmian w którejkolwiek z jego części składowych.

Państwa Członkowskie mogą wybrać dokumenty źródłowe najlepiej dostosowane do odbioru ich konsumentów.

2. Mieszane ostrzeżenia:

a) są zmieniane w sposób gwarantujący regularne pojawianie się wszystkich dodatkowych ostrzeżeń;

b) są drukowane na najbardziej widocznych powierzchniach opakowań wyrobów tytoniowych, z uwzględnieniem formatu i proporcji dokumentu źródłowego oraz spójności obrazu i tekstu;

c) zajmują cały obszar zarezerwowany na dodatkowe ostrzeżenie związane z ochroną zdrowia oraz są umieszczane równolegle do górnej krawędzi opakowania i w tym samym kierunku, jak pozostałe informacje na opakowaniu;

d) są reprodukowane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi dla druku, udostępnionymi przez Komisję;

e) są otoczone czarnym paskiem o szerokości przynajmniej 3 mm i nieprzekraczającej 4 mm, który nie będzie kolidował z elementami wizualnymi ani tekstem ostrzeżenia mieszanego.

3. Ostrzeżenie mieszane pokrywa nie mniej niż 40 % zewnętrznej, najbardziej widocznej powierzchni jednostkowego opakowania wyrobu tytoniowego. Proporcja ta wzrasta do 45 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są dwa języki urzędowe, oraz do 50 % w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są trzy języki urzędowe.

Jednakże w przypadku jednostkowych opakowań przeznaczonych dla wyrobów innych niż papierosy, których najbardziej widoczna powierzchnia przekracza 75 cm2, ostrzeżenia mieszane pokrywają obszar co najmniej 22,5 cm2 najbardziej widocznej powierzchni. Obszar ten zwiększa się do 24 cm2 w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są dwa języki urzędowe, oraz do 26,25 cm2 w przypadku Państw Członkowskich, w których używane są trzy języki urzędowe.

4. W przypadku wyrobów tytoniowych innych niż papierosy ostrzeżenia mieszane mogą być dołączone w postaci nalepki, pod warunkiem że jest ona nieusuwalna. Ostrzeżenia mieszane na nalepkach są reprodukowane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi do druku udostępnionymi przez Komisję.

5. Państwa Członkowskie mogą zastrzec, że mieszanym ostrzeżeniom ma towarzyszyć umieszczone poza polem wykorzystywanym na ostrzeżenia odniesienie do nazwy organu, który takie ostrzeżenie wydał. Ponadto jeśli Państwa Członkowskie tego wymagają, ostrzeżenia mieszane mogą zawierać inne elementy wizualne, jak np. logo z numerami lub bez numerów telefonów dla osób chcących zerwać z nałogiem, adresy poczty elektronicznej

i/lub witryn internetowych przeznaczonych do informowania konsumentów o organach wydających ostrzeżenie oraz programach wsparcia dla osób, które chcą zaprzestać palenia.

6. Z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ust. 5 na opakowaniach wyrobów tytoniowych nie umieszcza się komentarzy, parafraz ostrzeżeń mieszanych lub odniesień do nich w jakiejkolwiek postaci.

Artykuł 5

Wizualna spójność ostrzeżeń mieszanych

1. Ostrzeżenia mieszane:

a) są nadrukowane w sposób nieusuwalny i niedający się zetrzeć, nie są w żaden sposób ukrywane, zasłaniane lub przysłaniane innymi tekstami lub obrazkami, lub przez otwarcie opakowania. Drukowanie ostrzeżeń mieszanych na pieczęci skarbowej lub metce opakowania jednostkowego jest zakazane;

b) są umieszczane w sposób, który zapewnia, iż żadne z ostrzeżeń nie zostanie uszkodzone podczas otwierania opakowania.

2. W przypadku gdy Państwa Członkowskie podjęły decyzję o wprowadzeniu wymagania dotyczącego stosowania ostrzeżeń mieszanych na opakowaniach wyrobów tytoniowych, przyjmują one niezbędne reguły w celu zapobieżenia przypadkom częściowego lub całkowitego przykrycia lub rozerwania ostrzeżeń mieszanych bądź ich elementów przez inne zewnętrzne obwoluty, woreczki, osłony, pudełka dowolnego typu.

3. Pieczęci skarbowe lub metki nie są umieszczane w sposób, który umożliwiałby częściowe lub całkowite przykrycie ostrzeżeń mieszanych lub ich elementów.

4. Odniesienia lub inne elementy wymienione w art. 4 ust. 5 nie mogą utrudniać wizualizacji ostrzeżeń mieszanych.

Artykuł 6

Wykonanie

W przypadku gdy Państwa Członkowskie podjęły decyzję o wprowadzeniu wymagania dotyczącego stosowania ostrzeżeń mieszanych na opakowaniach wyrobów tytoniowych, przyjmują i publikują przepisy niezbędne do wykonania niniejszej decyzji.

Przepisy te Państwa Członkowskie stosują najwcześniej od dnia 1 października 2004 r.

Wspomniane przepisy przewidują odpowiednie okresy przejściowe w celu uwzględnienia koniecznych zmian w procesie produkcji i pakowania wyrobów tytoniowych oraz wyprzedaży zapasów, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej decyzji lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa Członkowskie określają sposoby dokonania takiego odniesienia.

Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą decyzją, a co dwa lata informują Komisję o ich wykonaniu. Taka informacja powinna zawierać ocenę wpływu ze szczególnym uwzględnieniem zachowań konsumentów, a także dzieci i młodzieży.

Artykuł 7

Sprawozdawczość i dostosowanie

1. Najpóźniej do dnia 30 września 2006 r., a następnie co dwa lata Komisja przedstawia sprawozdania na temat wykonania niniejszej decyzji komitetowi ustanowionemu na mocy art. 10 dyrektywy 2001/37/WE. Podstawę sprawozdań stanowią informacje otrzymane od Państw Członkowskich zgodnie z art. 6 ust. 4 niniejszej decyzji.

2. Przedstawiając sprawozdania, Komisja wskazuje w szczególności elementy, które należy ponownie rozpatrzyć bądź rozwinąć w świetle poprzednich doświadczeń i nowych dowodów naukowych.

3. Eksperci techniczni i naukowi, jak określono w art. 11 dyrektywy 2001/37/WE, mogą pomagać Komisji w sporządzaniu tych sprawozdań.

4. Informacje o wykonaniu niniejszej decyzji stanowią również część sprawozdań przedkładanych przez Komisję co dwa lata Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu na temat wykonania dyrektywy 2001/37/WE zgodnie z art. 11 tej dyrektywy.

Artykuł 8

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 września 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

(1) Dz.U. L 194 z 18.7.2001, str. 26.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych 2003/33/WE

z dnia 26 maja 2003 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U.UE L z dnia 20 czerwca 2003 r.)

Dz.U.UE.L.2003.152.16

Dz.U.UE-sp.15-7-460

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2, art. 55 i 95,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(2),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu(3),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi Państw Członkowskich dotyczących reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych występują różnice. Taka reklama i sponsorowanie w niektórych wypadkach przekraczają granice Państw Członkowskich lub też obejmują imprezy organizowane na poziomie międzynarodowym, a także są działaniami, do których stosuje się art. 49 Traktatu. Różnice w ustawodawstwie krajowym prawdopodobnie sprzyjają zwiększaniu się przeszkód w swobodnym przepływie między Państwami Członkowskimi wyrobów i usług służących jako wsparcie dla wspomnianej reklamy i sponsorowania. W przypadku reklamy prasowej już napotkano pewne trudności. W przypadku sponsorowania zakłócenia warunków konkurencji mogą się nasilić; już je zaobserwowano w odniesieniu do organizacji imprez sportowych i kulturalnych.

(2) Przeszkody te powinny zostać usunięte i w tym celu zasady odnoszące się do reklamy wyrobów tytoniowych i powiązanego z nią sponsorowania powinny być w szczególnych przypadkach zbliżone. W szczególności istnieje potrzeba określenia zakresu, w jakim reklama wyrobów tytoniowych ma być dozwolona.

(3) Artykuł 95 ust. 3 Traktatu wymaga od Komisji we wnioskach dotyczących ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego w dziedzinie ochrony zdrowia przyjęcia jako podstawy wysokiego poziomu ochrony. W ramach swoich odpowiednich kompetencji Parlament Europejski i Rada starają się również osiągnąć ten cel. Zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich zmierza do ochrony zdrowia publicznego poprzez uregulowanie promocji tytoniu jako produktu uzależniającego i powodującego rocznie ponad pół miliona zgonów na terenie Wspólnoty; w ten sposób eliminujące wczesne rozpoczynanie palenia wśród młodzieży na skutek reklamy i prowadzące do nałogu.

(4) Istnieje znaczące ryzyko, że w swobodnym przepływie na rynku wewnętrznym publikacji, takich jak gazety, czasopisma i magazyny, powstaną przeszkody wynikające z przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, zakazujących lub ograniczających reklamę wyrobów tytoniowych w wymienionych mediach. W celu

zapewnienia swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym wszystkim wymienionym mediów konieczne jest ograniczenie reklamy wyrobów tytoniowych do takich magazynów i czasopism, które nie są czytane przez ogół społeczeństwa, takie jak publikacje przeznaczone wyłącznie dla osób zajmujących się zawodowo handlem wyrobami tytoniowymi oraz publikacje drukowane i wydawane w państwach trzecich, ale zasadniczo nie są skierowane na rynek Wspólnoty.

(5) Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państw Członkowskich, odnoszące się do niektórych rodzajów sponsorowania wyrobów tytoniowych, mających zasięg ponadgraniczny, stwarzają ryzyko znaczącego zakłócenia warunków konkurencji w tym zakresie na rynku wewnętrznym. Aby usunąć te zakłócenia, niezbędne jest wprowadzenie zakazu dotyczącego takiego sponsorowania wyłącznie dla działań i imprez o skali ponadgranicznej, które w przeciwnym wypadku mogłyby stanowić sposób na ominięcie ograniczeń nałożonych na bezpośrednie formy reklamy, nie regulując sponsorowania jedynie na poziomie krajowym.

(6) Wykorzystanie usług społeczeństwa informacyjnego jest środkiem służącym reklamowaniu wyrobów tytoniowych, które wzrasta wraz ze wzrostem konsumpcji publicznej i dostępem do tychże usług. Takie usługi, jak również radio, które może być dostępne także poprzez usługi społeczeństwa informacyjnego, są szczególnie atrakcyjne i łatwo dostępne dla młodych konsumentów. Reklama wyrobów tytoniowych poprzez wymienione media ma ze swej natury charakter ponadgraniczny i powinna być normowana na poziomie wspólnotowym.

(7) Bezpłatna dystrybucja wyrobów tytoniowych jest objęta zakazem w kilku Państwach Członkowskich ze względu na duże ryzyko doprowadzenia do nałogu. Przypadki bezpłatnej dystrybucji zdarzały się w kontekście sponsorowania imprez o zasięgu ponadgranicznym i dlatego powinny być zakazane.

(8) Międzynarodowe normy dotyczące reklamy wyrobów tytoniowych i ich sponsorowania są przedmiotem negocjacji projektu konwencji ramowej w sprawie kontroli wyrobów tytoniowych Światowej Organizacji Zdrowia. Negocjacje te mają na celu stworzenie wiążących międzynarodowych reguł współgrających z regułami zawartymi w niniejszej dyrektywie.

(9) Komisja powinna sporządzić sprawozdanie dotyczące skutków stosowania niniejszej dyrektywy. Należy wydać przepisy do odpowiednich programów wspólnotowych, w celu zaobserwowania wpływu niniejszej dyrektywy na zdrowie publiczne.

(10) Państwa Członkowskie powinny podjąć odpowiednie kroki, aby zapewnić kontrolę nad stosowaniem środków podjętych na mocy niniejszej dyrektywy zgodnie z ustawodawstwem krajowym, jak przewidziano w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie znaczenia kar we wprowadzaniu w życie prawodawstwa wspólnotowego rynku wewnętrznego oraz w rezolucji Rady z dnia 29 czerwca 1995 r. dotyczącej skutecznego i jednolitego stosowania prawa wspólnotowego oraz kar za złamanie prawa wspólnotowego na rynku wewnętrznym(4). Takie środki powinny zawierać przepis umożliwiający interwencję osobom i organizacjom w uzasadnionym interesie służącym ograniczeniu działalności niezgodnej z niniejszą dyrektywą.

(11) Kary przewidziane w niniejszej dyrektywie powinny być stosowane bez uszczerbku dla innych kar lub środków zapobiegawczych przewidzianych na mocy prawa krajowego.

(12) Niniejsza dyrektywa reguluje reklamę wyrobów tytoniowych w mediach innych niż telewizja, to jest w prasie i innych wydawnictwach, w audycjach radiowych i w usługach społeczeństwa informacyjnego. Reguluje również sponsorowanie przez koncerny tytoniowe programów radiowych oraz imprez i działalności z udziałem kilku Państw Członkowskich bądź odbywającej się na ich obszarze, albo o charakterze ponadgranicznym, włączając w to bezpłatną lub zniżkową dystrybucję wyrobów tytoniowych. Pozostałe formy reklamy, takie jak reklama pośrednia czy też sponsorowanie imprez i działalności niemającej charakteru ponadgranicznego, nie podlegają zakresowi zastosowania niniejszej dyrektywy. Z zastrzeżeniem postanowień Traktatu Państwa Członkowskie utrzymują swoje kompetencje w celu uregulowania tych kwestii w zakresie, jaki uznają za niezbędny do zagwarantowania ochrony zdrowia ludzkiego.

(13) Reklama odnosząca się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi jest objęta dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi(5). Reklama odnosząca się do wyrobów służących przezwyciężeniu nałogu nikotynowego nie wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy.

(14) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać przepisów dyrektywy Rady 89/522/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących prowadzenia działalności w zakresie nadawania programów telewizyjnych(6), która zakazuje wszelkich form reklamy telewizyjnej papierosów i innych wyrobów tytoniowych. Dyrektywa 89/552/EWG przewiduje, iż programy telewizyjne nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, jeżeli ich podstawową działalność stanowi produkcja lub sprzedaż papierosów i innych wyrobów tytoniowych bądź świadczenie usług, których reklama jest zakazana wspomnianą dyrektywą. Sprzedaż telewizyjna produktów tytoniowych jest również zakazana dyrektywą 89/552/EWG.

(15) Ponadgraniczny charakter reklamy został uznany przez dyrektywę Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd(7). Dyrektywa 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych - oświadczenie Komisji(8), zawiera przepisy dotyczące stosowania wprowadzających w błąd opisów na etykietach wyrobów tytoniowych, których ponadgraniczny skutek został również uznany.

(16) Dyrektywa 98/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w Państwach Członkowskich, odnoszących się do reklamy oraz sponsorowania wyrobów tytoniowych(9) została uchylona przez Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-376/98 Republika Federalna Niemiec przeciw Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej(10). Dlatego też odniesienia do dyrektywy 98/43/WE powinny być traktowane jak odniesienia do niniejszej dyrektywy.

(17) Zgodnie z zasadą proporcjonalności do osiągnięcia podstawowego celu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego jest konieczne i właściwe ustanowienie zasad dotyczących reklamy wyrobów tytoniowych i ich sponsorowania. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza zakres niezbędny do osiągnięcia celów realizowanych zgodnie z art. 5 akapit 3 Traktatu.

(18) Niniejsza dyrektywa uwzględnia prawa podstawowe i zasady uznane w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Niniejsza dyrektywa stara się w szczególności zapewnić przestrzeganie podstawowego prawa wolności słowa,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do reklamy wyrobów tytoniowych i ich promocji:

a) w prasie i innych wydawnictwach;

b) w audycjach radiowych;

c) w usługach społeczeństwa informacyjnego; oraz

d) poprzez sponsorowanie powiązane z produktami tytoniowymi, w tym ich bezpłatną dystrybucję.

2. Niniejsza dyrektywa zmierza do zapewnienia swobodnego przepływu określonych mediów i usług oraz do usunięcia przeszkód w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

a) "wyroby tytoniowe" oznaczają wszelkie produkty, przeznaczone do palenia, zażywania, ssania lub żucia, o ile wytworzono je, nawet częściowo, z tytoniu,;

b) "reklama" oznacza wszelkie formy komunikatów handlowych mających na celu pośrednie bądź bezpośrednie promowanie produktów tytoniowych;

c) "sponsorowanie" oznacza każdy rodzaj publicznego bądź indywidualnego udziału w imprezie mającej na celu pośrednie lub bezpośrednie promowanie produktów tytoniowych;

d) "usługi społeczeństwa informacyjnego" oznaczają usługi w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych(11).

Artykuł 3

Reklama w mediach drukowanych i usługach społeczeństwa informacyjnego

1. Reklama w prasie i innych wydawnictwach ograniczona jest do publikacji skierowanych wyłącznie do osób zawodowo zajmujących się handlem wyrobami tytoniowymi i do publikacji, które są drukowane i wydawane w państwach trzecich, w przypadku gdy zasadniczo nie są one przeznaczone na rynek Wspólnoty.

Jakakolwiek inna reklama w prasie i pozostałych mediach drukowanych jest zakazana.

2. Reklama, która nie jest dozwolona w prasie lub innych wydawnictwach, nie jest dozwolona w usługach społeczeństwa informacyjnego.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

Artykuł 4

Reklama i sponsorowanie w radio

1. Wszelkie rodzaje reklamy radiowej wyrobów tytoniowych są zakazane.

2. Audycje radiowe nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których podstawową działalność stanowi produkcja bądź sprzedaż wyrobów tytoniowych.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

Artykuł 5

Sponsorowanie imprez

1. Sponsorowanie imprez lub działań z udziałem Państw Członkowskich lub na ich terenie, bądź mających skutek ponadgraniczny jest zakazane.

2. Jakakolwiek bezpłatna dystrybucja wyrobów tytoniowych w kontekście sponsorowania imprez określonych w ust. 1 mająca na celu pośrednie lub bezpośrednie promowanie takich produktów jest zakazana.

Artykuł 6

Sprawozdanie

Najpóźniej w dniu 20 czerwca 2008 r. Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu dotyczące wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy. Do sprawozdania dołącza propozycje zmian do niniejszej dyrektywy, które uzna za konieczne.

Artykuł 7

Kary i stosowanie

Państwa Członkowskie ustanowią zasady dotyczące sankcji stosowanych w razie naruszenia przepisów krajowych, przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zagwarantowania ich stosowania. Takie sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Najpóźniej do dnia określonego w art. 10 Państwa Członkowskie powiadomią o ustanowionych przepisach Komisję i bezzwłocznie o wszystkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Zasady te zawierają przepisy gwarantujące, iż osoby lub organizacje, które zgodnie z ustawodawstwem krajowym potrafią wykazać uzasadniony interes w zakazie reklamy, sponsorowania czy innych działań niezgodnych z niniejszą dyrektywą, będą mogły podjąć działania prawne przeciwko takiej reklamie lub sponsorowaniu lub zwrócić się do organu administracyjnego właściwego do rozstrzygania skarg lub wszczynania właściwego postępowania sądowego.

Artykuł 8

Swobodny przepływ produktów i usług

Państwa Członkowskie nie zakazują ani nie utrudniają swobodnego przepływu produktów i usług, do których stosuje się niniejsza dyrektywa.

Artykuł 9

Odniesienia do dyrektywy 98/43/WE

Odniesienia do uchylonej dyrektywy 98/43/WE należy traktować jako odwołania do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 lipca 2005 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia ustanawiane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w obszarze objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 12

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 maja 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	W imieniu Rady
P. COX	G. DRYS
Przewodniczący	Przewodniczący

———

(1) Dz.U. C 270 E z 25.9.2001, str. 97.

(2) Dz.U. C 36 z 8.2.2002, str. 104.

(3) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 27 marca 2003 r.

(4) Dz.U. C 188 z 22.7.1995, str. 1.

(5) Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67.

(6) Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 202 z 30.7.1997, str. 60).

(7) Dz.U. L 250 z 19.9.1984, str. 17. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 23.10.1997, str. 18).

(8) Dz.U. L 194 z 18.7.2001, str. 26.

(9) Dz.U. L 213 z 30.7.1998, str. 9.

(10) [2000] Zb. Orz. I-8419.

(11) Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 98/48/WE (Dz.U. L 217 z 5.8.1998, str. 18).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) 2010/13/UE

z dnia 10 marca 2010 r.

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U.UE L z dnia 15 kwietnia 2010 r.)

Dz.U.UE.L.2010.95.1

2010.05.05 sprost. Dz.U.UE.L.2010.263.15/1

(Wyciąg)

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zapewniają spełnianie przez handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji następujących wymagań:

a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne. Zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;

b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;

c) handlowe przekazy audiowizualne:

(i) nie mogą naruszać godności człowieka;

(ii) nie mogą zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;

(iii) nie mogą zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;

(iv) nie mogą zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;

d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych na temat papierosów i innych produktów tytoniowych;

e) handlowe przekazy audiowizualne na temat napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;

f) zakazany jest handlowy przekaz audiowizualny na temat produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;

g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Państwa członkowskie i Komisja zachęcają dostawców usług audiowizualnych do opracowania sposobów postępowania wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom dla dzieci lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza takie jak tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól/sód i węglowodany, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

Artykuł 11

1. Ustępy 2, 3 i 4 stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.

2. Zakazuje się lokowania produktu.

3. O ile państwo członkowskie nie postanowi inaczej, lokowanie produktu jest dopuszczalne w drodze odstępstwa od ust. 2 w następujących przypadkach:

a) w utworach kinematograficznych, filmach i serialach wyprodukowanych na użytek audiowizualnych usług medialnych, w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych;

b) w przypadku gdy nie dochodzi do płatności, ale jedynie do dostarczenia bezpłatnie pewnych towarów lub usług, takich jak rekwizyty i nagrody, po to, aby zostały zaprezentowane w audycji.

Odstępstwa przewidzianego w lit. a) nie stosuje się do audycji dla dzieci.

Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, muszą spełniać co najmniej wszystkie poniższe wymagania:

a) ich treść, a w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego także ich miejsce w układzie audycji, w żadnych okolicznościach nie może podlegać wpływom powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;

b) nie mogą zachęcać bezpośrednio do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne, promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;

c) nie mogą nadmiernie eksponować danego produktu;

d) widzowie muszą zostać wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, oznacza się odpowiednio na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby uniknąć wprowadzenia widzów w błąd.

Na zasadzie wyjątku państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), o ile dana audycja nie została wyprodukowana przez dostawcę usług medialnych ani przedsiębiorstwo z nim związane ani taka produkcja nie została przez te podmioty zlecona.

4. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:

a) wyroby tytoniowe lub papierosy lub wyroby przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych;

b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.

Przepisy dotyczące zakazu palenia tytoniu w budynkach Parlamentu Europejskiego 2011/C 102/04

Decyzja Prezydium z dnia 23 marca 2011 r.

(Dz.U.UE C z dnia 2 kwietnia 2011 r.)

Dz.U.UE.C.2011.102.8

PREZYDIUM,

uwzględniając art. 23 ust. 2 Regulaminu Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Doradczego ds. Bezpieczeństwa, Higieny i Ochrony w Miejscu Pracy wydaną w dniu 11 lutego 2011 r.;

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W swoich rezolucjach z dnia 24 października 2007 r. w sprawie zielonej księgi: "Ku Europie wolnej od dymu tytoniowego: alternatywne opcje polityki na szczeblu UE"(1) oraz z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie środowisk wolnych od dymu tytoniowego(2) Parlament Europejski, czując się w obowiązku świecenia przykładem, wezwał Prezydium do przyjęcia ze skutkiem natychmiastowym ściśle egzekwowanego, bezwzględnego zakazu palenia we wszystkich budynkach Parlamentu Europejskiego.

(2) Na podstawie decyzji Rady 2004/513/WE Unia Europejska ratyfikowała ramową konwencję antytytoniową Światowej Organizacji Zdrowia, w której art. 8 ust. 1 strony konwencji uznały istnienie naukowych dowodów stwierdzających, że narażenie na dym tytoniowy jest przyczyną śmierci, chorób i upośledzeń, oraz która w art. 8 ust. 2 nałożyła na strony obowiązek przyjęcia skutecznych środków prawnych, wykonawczych i administracyjnych lub innych skutecznych środków na rzecz ochrony przed narażeniem na dym papierosowy w pomieszczeniach pracy.

(3) Dyrektywa Rady 89/391/EWG stwierdza w art. 5, że pracodawca ponosi odpowiedzialność w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy pracownikom w każdym aspekcie odnoszącym się do ich pracy.

(4) Jako że istnieją naukowe dowody stwierdzające, że bierne palenie jest poważnym zagrożeniem dla zdrowia, Parlament Europejski ma obowiązek chronić posłów, pracowników i inne osoby korzystające z jego budynków przed możliwymi do uniknięcia sytuacjami stanowiącymi zagrożenie dla ich zdrowia i nieprzyjemnymi odczuciami związanymi z biernym paleniem.

(5) Jako pracodawca Parlament Europejski ma prawny obowiązek chronić swoich pracowników przed zagrożeniami dla zdrowia w miejscu pracy.

(6) Jako instytucja Parlament Europejski musi podjąć wszelkie niezbędne działania w celu ochrony przed ewentualnymi roszczeniami odszkodowawczymi.

(7) Z uwagi na zagrożenie dla zdrowia związane z biernym i aktywnym paleniem Parlament Europejski powinien udzielać posłom, asystentom i pracownikom informacji, aby lepiej zrozumieli oni ryzyko związane z biernym i aktywnym paleniem, a także realizować programy pomocy osobom pragnącym rzucić palenie.

(8) Z powyższych przyczyn Parlament Europejski popiera wprowadzenie całkowitego zakazu palenia w jego budynkach, z jedynym wyjątkiem specjalnie wyznaczonych palarni.

(9) Konieczne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania zakazu palenia na mocy niniejszych przepisów; w związku z tym zakaz ten należy uzupełnić odpowiednimi procedurami, dzięki którym można będzie w razie potrzeby nakładać skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające sankcje,

POSTANAWIA:

Artykuł 1

1. Zakazuje się palenia tytoniu we wszystkich budynkach Parlamentu Europejskiego, w tym w biurach informacyjnych w państwach członkowskich oraz w biurze łącznikowym w Waszyngtonie, z jedynym wyjątkiem specjalnie wyznaczonych palarni wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do niniejszych przepisów.

Kwestorzy mogą postanowić o późniejszych zmianach załącznika.

2. Zakazuje się palenia również w samochodach służbowych i wszystkich innych parlamentarnych środkach transportu.

Artykuł 2

1. Niniejsze przepisy przekazuje się do wiadomości posłom, ich asystentom oraz wszystkim pracownikom.

2. Przy wejściach do budynków oraz we wszystkich ogólnie dostępnych miejscach w budynkach Parlamentu Europejskiego, z wyjątkiem specjalnie wyznaczonych obszarów wymienionych w załączniku, umieszcza się czytelne wskazówki o zakazie palenia zgodnie z art. 1 niniejszych przepisów. Dokładna lokalizacja palarni jest wyraźnie określona, tak aby posłowie, ich asystenci i pracownicy byli poinformowani o tym, gdzie znajdują się strefy, w których palenie jest dozwolone. W budynkach Parlamentu nie umieszcza się ogólnodostępnych popielniczek, z wyjątkiem miejsc specjalnie wyznaczonych oraz strefy przy wejściach do budynków Parlamentu.

3. Przywódcy grup politycznych przypominają posłom i pracownikom ich grup o konieczności przestrzegania niniejszych przepisów.

Artykuł 3

Dyrekcja Generalna ds. Personelu, we współpracy z Komitetem Doradczym ds. Bezpieczeństwa, Higieny i Ochrony w Miejscu Pracy opracuje polityczną strategię zapobiegania ryzyku związanemu z aktywnym i biernym paleniem poprzez wdrożenie zintegrowanego pakietu środków, dzięki któremu posłowie do Parlamentu Europejskiego, asystenci i pracownicy uzyskają informacje pozwalające na lepsze zrozumienie ryzyka związanego z biernym i aktywnym paleniem, oraz będzie oferowała programy pomocy osobom pragnącym rzucić palenie.

Artykuł 4

Każdy, kto nie stosuje się do niniejszych przepisów, jest proszony na miejscu o zaprzestanie palenia (upomnienie ustne). Sekretarz generalny odpowiada za przestrzeganie tego przepisu.

Artykuł 5

1. Każdy poseł, który uporczywie nie stosuje się do niniejszych przepisów, nawet po ustnym upomnieniu na mocy art. 4, podlega zgodnie ze zwierzchnictwem kwestorów i przewodniczącego systemowi sankcji przewidzianemu w art. 6.

2. Każdy urzędnik, inny pracownik lub akredytowany asystent, który uporczywie nie stosuje się do niniejszych przepisów, nawet po ustnym upomnieniu na mocy art. 4, podlega zgodnie ze zwierzchnictwem sekretarza generalnego systemowi sankcji przewidzianemu w art. 7.

3. Każdy asystent krajowy, odwiedzający lub inna osoba przebywająca w budynku Parlamentu (np. pracownik usługodawcy i firmy zewnętrznej), który uporczywie nie stosuje się do niniejszych przepisów, nawet po ustnym upomnieniu na mocy art. 4, podlega zgodnie ze zwierzchnictwem sekretarza generalnego systemowi sankcji przewidzianemu w art. 8.

Artykuł 6

1. Sekretarz generalny podaje kwestorom do wiadomości nazwiska posłów, którzy odmawiają przestrzegania niniejszych przepisów. Następnie kwestorzy kierują do tych posłów formalny komunikat (upomnienie pisemne - "żółtą kartkę"), w którym powiadamiają ich, że w przypadku ponownego łamania niniejszych przepisów zostaną wobec nich zastosowane sankcje finansowe.

2. W przypadku ponownego łamania niniejszych przepisów przez posła, przewodniczący, na wniosek kwestorów, wydaje decyzję o nałożeniu sankcji finansowych na tego posła ("czerwona kartka"). Kwota sankcji wynosi równowartość diety dziennej. Kwota ta jest bezpośrednio potrącana z diety z tytułu kosztów ogólnych posła.

3. Poseł, na którego nałożono sankcję, może wnieść do przewodniczącego pisemne zażalenie w terminie 15 dni roboczych od powiadomienia. Wniesienie takiego odwołania ma skutek zawieszający. Prezydium powiadamia osobę składającą zażalenie o swojej decyzji wraz z uzasadnieniem w terminie dwóch miesięcy od dnia złożenia zażalenia.

Artykuł 7

1. W przypadku ponownego łamania niniejszych przepisów przez urzędnika, innego pracownika lub akredytowanego asystenta, sekretarz generalny kieruje do danej osoby

formalny komunikat (upomnienie pisemne - "żółtą kartkę"), w którym powiadamia tę osobę, że zostaną wobec niej zastosowane sankcje dyscyplinarne.

2. Jeśli dany urzędnik, inny pracownik lub akredytowany asystent nadal łamie niniejsze przepisy, podlega postępowaniu dyscyplinarnemu zgodnie z regulaminem pracowniczym.

3. Osoba, na którą nałożono sankcję na mocy niniejszego artykułu, może wnieść odwołanie do organu powołującego zgodnie z art. 90 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, który to regulamin ma w pełni zastosowanie.

Artykuł 8

Jeśli asystent krajowy, odwiedzający lub inna osoba przebywająca w budynku Parlamentu ponownie łamie niniejsze przepisy, jest z miejsca odprowadzana do wyjścia z budynku.

Artykuł 9

Niniejsze przepisy uchylają decyzję Prezydium z dnia 13 lipca 2004 r. ustanawiającą przepisy dotyczące palenia tytoniu w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego. Niniejsze przepisy wchodzą w życie następnego dnia po ich opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym.

Artykuł 10

Niniejsze przepisy zostaną poddane ocenie dwa lata po ich wejściu w życie.

_____

(1) P6_TA(2007) 0471.

(2) P7_TA(2009) 0100.

ZAŁĄCZNIK

Wykaz specjalnie wyznaczonych palarni:

Bruksela

1. ASP 00G110 ES kawiarnia dla posłów (2 pomieszczenia dla palących)

2. PHS 03C011 ES pomieszczenie przylegające do kawiarni przy sali posiedzeń

Luksemburg

1. KAD 00C720b RE

2. GOL 00A700b RE

3. SCH 01A701 RE

4. TOA 00A891 CI przestrzeń odpoczynku (1 pomieszczenie dla palących)

5. TOB 00B834 ES

6. PRE 00A720 ES 1 pomieszczenie dla palących

Strasburg

1. WIC M-1721 RE Kawiarnia Łabędzi (Bar des Cygnes)

2. LOW C01101 kawiarnia dla posłów (1 pomieszczenie dla palących)

II Walka z alkoholizmem

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) 2010/13/UE

z dnia 10 marca 2010 r.

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U.UE L z dnia 15 kwietnia 2010 r.)

Dz.U.UE.L.2010.95.1

2010.05.05 sprost. Dz.U.UE.L.2010.263.15/1

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zapewniają spełnianie przez handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji następujących wymagań:

a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne. Zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;

b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;

c) handlowe przekazy audiowizualne:

(i) nie mogą naruszać godności człowieka;

(ii) nie mogą zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;

(iii) nie mogą zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;

(iv) nie mogą zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;

d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych na temat papierosów i innych produktów tytoniowych;

e) handlowe przekazy audiowizualne na temat napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;

f) zakazany jest handlowy przekaz audiowizualny na temat produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;

g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. Państwa członkowskie i Komisja zachęcają dostawców usług audiowizualnych do opracowania sposobów postępowania wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących audycjom dla dzieci lub będących elementem tych audycji i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza takie jak tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól/sód i węglowodany, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.

III Walka z narkomanią

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (wersja przekształcona) nr 1920/2006

z dnia 12 grudnia 2006 r.

(Dz.U.UE L z dnia 27 grudnia 2006 r.)

Dz.U.UE.L.2006.376.1

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(1),

po konsultacji z Komitetem Regionów

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu(2),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na spotkaniu w Luksemburgu 28 i 29 czerwca 1991 r. Rada Europejska zatwierdziła ustanowienie Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków. Taki organ, pod nazwą Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwany dalej "Centrum"), został ustanowiony rozporządzeniem Rady (EWG) nr 302/93 z dnia 8 lutego 1993 r(3)., które zostało kilkukrotnie zmienione w istotny sposób(4). Ze względu na konieczność dalszych zmian, celem zachowania przejrzystości, powinna zostać sporządzona wersja przekształcona tego rozporządzenia.

(2) Rzeczowe, obiektywne, wiarygodne i porównywalne informacje dotyczące narkotyków i narkomanii oraz ich konsekwencji są konieczne na poziomie wspólnotowym do pomocy Wspólnocie i państwom członkowskim w uzyskaniu ogólnego obrazu problemu, a tym

samym zapewnieniu im dodatkowej wartości w przypadkach, gdy w zakresie swoich kompetencji podejmują one środki lub decydują w sprawie działań w celu walki z narkotykami.

(3) Problem narkotyków obejmuje wiele złożonych i blisko powiązanych aspektów, które niełatwo oddzielić. Dlatego należy powierzyć Centrum zadanie dostarczenia ogólnych informacji, które pomogą Wspólnocie i państwom członkowskim uzyskać ogólny obraz problemu narkotyków i narkomanii. Zadanie to nie powinno przesądzać o podziale kompetencji pomiędzy Wspólnotą i jej państwami członkowskimi w odniesieniu do przepisów ustawodawczych dotyczących podaży narkotyków i popytu na nie.

(4) Decyzją nr 2367/2002/WE z dnia 16 grudnia 2002 r(5). Parlament Europejski i Rada przyjęły wspólnotowy program statystyczny na lata 2003-2007, który obejmuje działania Wspólnoty dotyczące statystyki w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa.

(5) Decyzja Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych(6) określa rolę Centrum i jego komitetu naukowego w systemie szybkiej wymiany informacji oraz w ocenie ryzyka związanego z nowymi substancjami.

(6) Powinny zostać uwzględnione nowe sposoby zażywania, w szczególności zażywanie różnego rodzaju narkotyków łącznie, w przypadku którego nielegalne narkotyki zażywane są w połączeniu z substancjami legalnymi lub z lekami.

(7) Jednym z zadań Centrum powinno być informowanie o najlepszych praktykach i wytycznych w państwach członkowskich oraz ułatwianie wymiany takich praktyk miedzy nimi.

(8) W swojej rezolucji z dnia 10 grudnia 2001 r. w sprawie wdrożenia pięciu podstawowych wskaźników epidemiologicznych dotyczących narkotyków Rada wzywa państwa członkowskie do udostępnienia za pośrednictwem krajowych punktów ogniskowych porównywalnych informacji dotyczących tych wskaźników. Stosowanie tych wskaźników przez państwa członkowskie jest warunkiem wstępnym wykonywania przez Centrum swoich zadań w sposób, jaki został określony w niniejszym rozporządzeniu.

(9) Wskazane jest, aby Komisja mogła bezpośrednio powierzyć Centrum wprowadzenie w życie wspólnotowych projektów pomocy strukturalnej odnoszących się do systemów

informacji o narkotykach w państwach trzecich, takich jak państwa kandydujące lub państwa Bałkanów Zachodnich, na których uczestnictwo w programach i agencjach wspólnotowych wyraziła zgodę Rada Europejska.

(10) Sposób organizacji Centrum oraz jego metody pracy powinny być odpowiednie do obiektywnego charakteru oczekiwanych wyników, to jest porównywalności i zgodności źródeł i metod związanych z informacjami o narkotykach.

(11) Informacje gromadzone przez Centrum dotyczyć powinny obszarów priorytetowych, których treść, zakres i sposoby realizacji powinny zostać określone.

(12) Istnieją już krajowe, europejskie i międzynarodowe organizacje i instytucje dostarczające informacji tego rodzaju i konieczne jest, by Centrum mogło realizować swoje zadania w bliskiej współpracy z nimi.

(13) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych(7) powinno mieć zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez Centrum.

(14) Centrum powinno również stosować zasady ogólne i ograniczenia regulujące prawo dostępu do dokumentów przewidziane w art. 255 Traktatu i określone w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji(8).

(15) Centrum powinno posiadać osobowość prawną.

(16) Z uwagi na jego wielkość, zarząd Centrum powinien być wspomagany przez komitet wykonawczy.

(17) W celu zapewnienia, by Parlament Europejski był dobrze poinformowany o sytuacji dotyczącej zjawiska narkomanii w Unii Europejskiej, powinien mieć on prawo zwrócenia się z pytaniami do Dyrektora Centrum.

(18) Prace Centrum powinny być prowadzone w sposób przejrzysty, a zarządzanie nim powinno być zgodne ze wszystkimi obowiązującymi zasadami dobrego zarządzania i zwalczania nadużyć finansowych, w szczególności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń

prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)(9) oraz porozumieniem międzyinstytucjonalnym z dnia 25 maja 1999 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącym wewnętrznych dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)(10), do którego przystąpiło Centrum i do realizacji którego przyjęło niezbędne przepisy wykonawcze.

(19) Należy regularnie przeprowadzać ocenę zewnętrzną prac Centrum oraz w razie potrzeby wprowadzić stosowne zmiany do niniejszego rozporządzenia.

(20) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary oraz skutki niniejszego rozporządzenia możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.

(21) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwane dalej "Centrum").

2. Celem Centrum jest dostarczanie Wspólnocie i państwom członkowskim, w obszarach określonych w art. 3, rzeczowych, obiektywnych, wiarygodnych i porównywalnych informacji na poziomie europejskim, dotyczących narkotyków i narkomanii oraz ich skutków.

3. Uzyskane lub przetworzone informacje statystyczne, dokumentacyjne oraz techniczne mają przyczyniać się do dostarczania Wspólnocie i państwom członkowskim ogólnego obrazu problemu narkotyków i narkomanii ilekroć, w obszarach swoich kompetencji, podejmują one środki lub decydują o działaniach. Element statystyczny tych informacji opracowywany jest

we współpracy z odpowiednimi organami statystycznymi, w miarę potrzeby przy wykorzystaniu wspólnotowego programu statystycznego w celu zapewnienia synergii i uniknięcia powielania działań. Uwzględniane są inne dostępne na całym świecie dane Światowej Organizacji Zdrowia i Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ).

4. Bez uszczerbku dla art. 2 lit. d) pkt (v), Centrum nie może podejmować żadnych środków, które wykraczają poza sferę informacji i ich przetwarzania.

5. Centrum nie gromadzi danych umożliwiających identyfikację osób lub małych grup osób. Powstrzymuje się ono od przekazywania informacji dotyczących szczegółowo określonych przypadków.

Artykuł 2

Zadania

Dla osiągnięcia celu określonego w art. 1 Centrum realizuje następujące zadania w zakresie swej działalności:

a) gromadzenie i analiza istniejących danych

(i) gromadzenie, zapisywanie i analizowanie informacji, w tym danych będących wynikiem badań, przekazywanych przez państwa członkowskie oraz pochodzących od Wspólnoty, krajowych organizacji pozarządowych i właściwych organizacji międzynarodowych, w tym Europejskiego Urzędu Policji (Europolu); dostarczanie informacji o najlepszych praktykach w państwach członkowskich oraz ułatwienie wymiany między nimi takich praktyk; prace w zakresie gromadzenia, zapisywania, analizowania i informacji obejmują również dane dotyczące pojawiających się tendencji w zażywaniu różnego rodzaju narkotyków jednocześnie, w tym połączonego zażywania legalnych i nielegalnych substancji psychoaktywnych;

(ii) przeprowadzanie badań statystycznych, studiów przygotowawczych i analiz możliwości wykonania oraz programów pilotażowych niezbędnych do osiągnięcia jego celów; organizowanie spotkań z ekspertami i w razie potrzeby powoływanie w tym celu grup roboczych ad hoc; opracowywanie i udostępnianie zasobów otwartej dokumentacji naukowej i wspomaganie działalności informacyjnej;

(iii) stworzenie systemu organizacyjno-technicznego umożliwiającego uzyskiwanie informacji o podobnych lub uzupełniających programach lub działaniach prowadzonych przez państwa członkowskie;

(iv) utworzenie i koordynowanie systemu określonego w art. 5 w porozumieniu i we współpracy z właściwymi organami i organizacjami w państwach członkowskich;

(v) ułatwianie wymiany informacji między podejmującymi decyzje, naukowcami, specjalistami i osobami działającymi w dziedzinach związanych z narkotykami w organizacjach rządowych i pozarządowych;

b) poprawa metod porównywania danych

(i) zapewnienie lepszej porównywalności, obiektywności i wiarygodności danych na poziomie europejskim poprzez ustalanie wskaźników i wspólnych, niewiążących kryteriów, z którymi zgodność może być zalecana przez Centrum w celu większej jednolitości metod pomiarowych stosowanych przez państwa członkowskie i Wspólnotę; Centrum opracowuje w szczególności narzędzia i instrumenty, aby ułatwić państwom członkowskim monitorowanie i ocenę ich polityk krajowych, a Komisji monitorowanie i ocenę polityk Unii;

(ii) ułatwianie i strukturyzacja wymiany informacji jakościowych i ilościowych (bazy danych);

c) rozpowszechnianie danych

(i) udostępnianie opracowanych przez siebie informacji Wspólnocie, państwom członkowskim i właściwym organizacjom;

(ii) zapewnianie szerokiego upowszechniania prac realizowanych w każdym państwie członkowskim i samej Wspólnocie, a w odpowiednich przypadkach w państwach trzecich lub w ramach organizacji międzynarodowych;

(iii) zapewnianie szerokiego upowszechnienia wiarygodnych jawnych danych, publikowanie przez Centrum corocznego sprawozdania o problemach narkotykowych na podstawie gromadzonych danych, w tym danych dotyczących pojawiających się tendencji;

d) współpraca z organami i organizacjami europejskimi i międzynarodowymi oraz państwami trzecimi

(i) przyczynianie się do poprawy koordynacji między działaniami krajowymi i wspólnotowymi w tej dziedzinie;

(ii) bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich wynikających z przesyłania informacji w ramach postanowień konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie narkotyków, wspieranie włączania danych o narkotykach i narkomanii, zebranych w państwach członkowskich lub pochodzących ze Wspólnoty, do międzynarodowych programów monitorowania i kontroli narkotyków, szczególnie tych ustanowionych przez ONZ i jej wyspecjalizowane agencje;

(iii) czynna współpraca z Europolem w celu zapewnienia maksymalnej skuteczności monitorowania problemu narkotyków;

(iv) aktywna współpraca z organizacjami i organami określonymi w art. 20;

(v) przekazywanie na wniosek Komisji oraz za zgodą zarządu, o którym mowa w art. 9, swojej wiedzy fachowej określonym państwom trzecim, takim jak państwa kandydujące i państwa Bałkanów Zachodnich oraz pomaganie w tworzeniu i wzmacnianiu powiązań strukturalnych z siecią, o której mowa w art. 5, a także w ustanawianiu i konsolidacji krajowych punktów ogniskowych, o których mowa w tym artykule;

(e) obowiązek informowania

co do zasady, w przypadku stwierdzenia nowych zjawisk lub zmian tendencji Centrum jest zobowiązane do informowania o tym właściwych organów państw członkowskich.

Artykuł 3

Priorytetowe obszary działalności

Cel i zadania Centrum określone w art. 1 i 2 realizowane są według porządku priorytetów wskazanego w załączniku I.

Artykuł 4

Sposób pracy

1. Centrum stopniowo realizuje swoje zdania w świetle celów przyjętych w trzyletnim i rocznym programie pracy, o których mowa w art. 9 ust. 4 i 5, z należytym uwzględnieniem dostępnych środków.

2. Przy wykonywaniu swoich działań, w celu uniknięcia ich powielania, Centrum uwzględnia działania prowadzone przez inne istniejące lub przyszłe instytucje lub agencje, zwłaszcza Europol, i zapewnia zwiększenie wartości wyników tych działań.

Artykuł 5

Europejska Sieć Informacji o Narkotykach i Narkomanii (Reitox)

1. Centrum posiada do swej dyspozycji Europejską Sieć Informacji o Narkotykach i Narkomanii (Reitox). Sieć ta składa się z ośrodków - po jednym w każdym państwie członkowskim i każdym państwie, które zawarło umowę zgodnie z art. 21, oraz z punktu ogniskowego Komisji. Państwa te ponoszą wyłączną odpowiedzialność za wyznaczanie ośrodków krajowych.

2. Ośrodki krajowe są łącznikiem w kontaktach między państwami uczestniczącymi a Centrum. Przyczyniają się do ustalenia podstawowych wskaźników i danych, łącznie z ustanowieniem wytycznych do celów ich wdrażania, aby uzyskać wiarygodne i porównywalne informacje na poziomie Unii Europejskiej. Gromadzą one i analizują w sposób obiektywny na poziomie krajowym, zbierając doświadczenia z różnych sektorów - ochrony zdrowia, wymiaru sprawiedliwości, organów ścigania - we współpracy z ekspertami i krajowymi organizacjami działającymi w obszarze polityki walki z narkotykami - wszelkie istotne informacje dotyczące narkotyków i narkomanii, jak również polityk i zastosowanych rozwiązań. Dostarczają w szczególności danych odnoszących się do pięciu wskaźników epidemiologicznych określonych przez Centrum.

Każde państwo członkowskie zapewnia przekazywanie przez jego przedstawicieli w sieci Reitox informacji określonych w art. 4 ust. 1 decyzji 2005/387/WSiSW.

Ośrodki krajowe mogą również dostarczać Centrum informacji dotyczących nowych tendencji w zażywaniu istniejących substancji psychoaktywnych lub nowych połączeń substancji psychoaktywnych, które stwarzają potencjalne ryzyko dla zdrowia publicznego, jak również informacji dotyczących możliwych środków odnoszących się do zdrowia publicznego.

3. Organy krajowe zapewniają gromadzenie i analizowanie przez swoje ośrodki danych na poziomie krajowym na podstawie wytycznych przyjętych w porozumieniu z Centrum.

4. Szczególne zadania powierzone ośrodkom krajowym są zamieszczane w trzyletnim programie Centrum, o którym mowa w art. 9 ust. 4.

5. W pełni przestrzegając nadrzędnego charakteru ośrodków krajowych oraz w ścisłej współpracy z nimi, Centrum może korzystać z dodatkowych źródeł informacji i wiedzy specjalistycznej w dziedzinie narkotyków i narkomanii.

Artykuł 6

Ochrona i poufność danych

1. Dane o narkotykach i narkomanii przekazywane Centrum lub przez Centrum mogą być publikowane z zastrzeżeniem zgodności ze wspólnotowym i krajowymi przepisami o upowszechnianiu i poufności informacji. Dane osobowe nie mogą być publikowane ani udostępniane publicznie.

Państwa członkowskie oraz ośrodki krajowe nie mają obowiązku przekazywania informacji uznanych za poufne zgodnie ze ich prawem krajowym.

2. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 ma zastosowanie do Centrum.

Artykuł 7

Dostęp do dokumentów

1. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 ma zastosowanie do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Centrum.

2. Zarząd, o którym mowa w art. 9, przyjmuje uzgodnienia dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

3. Decyzje podjęte przez Centrum na mocy art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być przedmiotem skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich lub mogą stanowić przedmiot postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, na warunkach określonych odpowiednio w art. 195 i 230 Traktatu.

Artykuł 8

Zdolność do czynności prawnych i siedziba

1. Centrum posiada osobowość prawną. W każdym z państw członkowskich posiada ono zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznawaną przez prawo krajowe osobom prawnym. Może ono zwłaszcza nabywać lub rozporządzać mieniem ruchomym i nieruchomościami oraz być stroną postępowania sądowego.

2. Siedziba Centrum znajduje się w Lizbonie.

Artykuł 9

Zarząd

1. Centrum posiada zarząd, w skład którego wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego, dwóch przedstawicieli Komisji, dwóch niezależnych ekspertów posiadających szczególną wiedzę w dziedzinie narkotyków, wyznaczanych przez Parlament Europejski, jak również po jednym przedstawicielu z każdego państwa, które zawarło umowę zgodnie z art. 21.

Każdemu członkowi zarządu przysługuje jeden głos, z wyjątkiem przedstawicieli państw, które zawarły umowy zgodnie z art. 21, którym nie przysługuje prawo głosu.

Decyzje zarządu podejmowane są większością dwóch trzecich głosów członków, którym przysługuje prawo głosu, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 6 niniejszego artykułu oraz w art. 20.

Każdy członek zarządu może być wspierany lub zastępowany przez zastępcę. W przypadku nieobecności członka, który ma prawo głosu, prawo to może wykonywać jego zastępca.

Zarząd może zapraszać na posiedzenia przedstawicieli organizacji międzynarodowych, z którymi Centrum współpracuje na podstawie art. 20, w charakterze obserwatorów bez prawa głosu.

2. Zarząd wybiera spośród swych członków przewodniczącego i wiceprzewodniczącego na okres trzech lat. Ich mandaty są odnawialne jeden raz.

Przewodniczący i wiceprzewodniczący są uprawnieni do udziału w głosowaniu.

Zarząd przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

3. Przewodniczący zwołuje posiedzenia zarządu. Zarząd odbywa posiedzenia zwyczajne co najmniej raz do roku. Dyrektor Centrum, o którym mowa w art. 11, uczestniczy w posiedzeniach zarządu bez prawa głosu oraz zapewnia, zgodnie z art. 11 ust. 3, obsługę sekretariatu zarządu.

4. Zarząd przyjmuje trzyletni program pracy na podstawie projektu przedstawionego przez Dyrektora, po konsultacji z komitetem naukowym, o którym mowa w art. 13, i po uzyskaniu opinii Komisji, oraz przekazuje go Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

5. W ramach trzyletniego programu pracy zarząd każdego roku przyjmuje roczny program pracy Centrum na podstawie projektu przedstawionego przez Dyrektora, po konsultacji z komitetem naukowym i po uzyskaniu opinii Komisji. Program pracy zostaje przekazany Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji. W ciągu roku może być on dostosowywany w tym samym trybie.

6. W przypadku, gdy Komisja wyrazi dezaprobatę w stosunku do trzyletniego lub rocznego programu pracy, zarząd przyjmuje te programy większością trzech czwartych głosów członków, którym przysługuje prawo głosu.

7. Zarząd przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności Centrum i przesyła je do dnia 15 czerwca Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz państwom członkowskim.

8. Centrum przesyła corocznie organowi budżetowemu wszelkie informacje mające znaczenie dla wyników procedur oceny.

Artykuł 10

Komitet wykonawczy

1. Zarząd jest wspomagany przez komitet wykonawczy. W skład komitetu wykonawczego wchodzą przewodniczący i wiceprzewodniczący zarządu, dwóch innych członków zarządu, reprezentujących państwa członkowskie i mianowanych przez zarząd oraz dwóch przedstawicieli Komisji. Dyrektor bierze udział w posiedzeniach komitetu wykonawczego.

2. Komitet wykonawczy odbywa posiedzenia co najmniej dwa razy do roku oraz w przypadku wystąpienia konieczności przygotowania decyzji zarządu oraz pomagania i doradzania

Dyrektorowi. Komitet podejmuje w imieniu zarządu decyzje w sprawach przewidzianych w rozporządzeniu finansowym przyjętym zgodnie z art. 15 ust. 10, które nie są zarezerwowane dla zarządu na mocy niniejszego rozporządzenia. Decyzje podejmowane są jednomyślnie.

Artykuł 11

Dyrektor

1. Na czele Centrum stoi Dyrektor mianowany przez zarząd na wniosek Komisji na okres pięciu lat; jego mandat jest odnawialny.

2. Przed mianowaniem na pierwszą z maksymalnie dwóch kadencji, kandydat wybrany przez zarząd na stanowisko Dyrektora zostaje niezwłocznie wezwany do złożenia oświadczenia przed Parlamentem Europejskim oraz do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez posłów.

3. Dyrektor jest odpowiedzialny za:

a) przygotowywanie i wykonywanie decyzji i programów zatwierdzanych przez zarząd,

b) bieżące zarządzanie,

c) przygotowywanie programów pracy Centrum,

d) przygotowanie wstępnego preliminarza dochodów i wydatków Centrum i wykonanie budżetu,

e) przygotowywanie i publikację sprawozdań określonych w niniejszym rozporządzeniu,

f) zarządzanie wszelkimi sprawami kadrowymi, w szczególności zaś wykonywanie uprawnień nadanych organowi powołującemu,

g) określenie struktury organizacyjnej Centrum i przedstawienie jej zarządowi do zatwierdzenia,

h) wykonywanie zadań określonych w art. 1 i 2,

i) przeprowadzanie regularnej oceny pracy Centrum.

4. Dyrektor jest odpowiedzialny za swoje działania przed zarządem.

5. Dyrektor jest przedstawicielem prawnym Centrum.

Artykuł 12

Wysłuchanie Dyrektora i przewodniczącego zarządu przez Parlament Europejski

Co roku Dyrektor przedkłada Parlamentowi Europejskiemu ogólne sprawozdanie z działalności Centrum. Parlament Europejski może również wystąpić o wysłuchanie Dyrektora i przewodniczącego zarządu w związku z dowolnym tematem dotyczącym działalności Centrum.

Artykuł 13

Komitet naukowy

1. Komitet naukowy pomaga w pracach zarządu i Dyrektora, wydaje opinię w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w sprawach naukowych dotyczących działalności Centrum, które zarząd lub Dyrektor mogą mu przedłożyć.

Opinie komitetu naukowego są publikowane.

2. Komitet naukowy składa się z nie więcej niż piętnastu znanych naukowców, powołanych przez zarząd z uwagi na ich wysoki poziom naukowy oraz ich niezależność, w następstwie publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zaproszenia do wyrażenia zainteresowania. Procedura wyboru zapewnia, by zakres specjalności członków komitetu naukowego obejmował najistotniejsze dziedziny naukowe powiązane z problemami narkotyków i narkomanii.

Członkowie komitetu naukowego są powoływani jako osoby prywatne i wyrażają swoje opinie zachowując całkowitą niezależność od państw członkowskich i instytucji Wspólnoty.

Komitet naukowy bierze pod uwagę różne stanowiska wyrażone w opiniach krajowych ekspertów, jeśli są one dostępne, przed wydaniem opinii.

Do celów wykonania decyzji 2005/387/WSiSW, komitet naukowy może zostać rozszerzony zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 tej decyzji.

3. Członkowie zasiadają w komitecie przez okres trzech lat, a ich mandat jest odnawialny.

4. Komitet naukowy wybiera przewodniczącego na trzyletnią kadencję. Przewodniczący zwołuje posiedzenia komitetu co najmniej raz w roku.

Artykuł 14

Przygotowanie budżetu

1. W odniesieniu do każdego roku budżetowego, który pokrywa się z rokiem kalendarzowym, przygotowuje się preliminarz wszystkich przychodów i wydatków Centrum oraz wykazuje się je w budżecie Centrum.

2. Przychody i wydatki wykazane w budżecie równoważą się.

3. Przychody Centrum, bez uszczerbku dla innych źródeł, składają się z subwencji wspólnotowej przewidzianej w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (Sekcja - Komisja), płatności za świadczone usługi oraz wszelkich wkładów finansowych organizacji i organów oraz państw trzecich, o których mowa odpowiednio w art. 20 i 21.

4. Wydatki Centrum obejmują:

a) wynagrodzenie personelu, wydatki administracyjne i infrastrukturalne, koszty operacyjne;

b) wydatki na wspieranie ośrodków Reitox.

5. Każdego roku zarząd opracowuje, na podstawie projektu sporządzonego przez Dyrektora, preliminarz dochodów i wydatków Centrum na następny rok budżetowy. Preliminarz, który obejmuje projekt wykazu etatów, przekazywany jest przez zarząd Komisji do dnia 31 marca, wraz z programem pracy Centrum. Preliminarz przekazywany jest przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (zwanymi dalej "władzą budżetową") wraz z wstępnym projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

6. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do wstępnego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej oszacowania, które uznaje za niezbędne do sporządzenia wykazu etatów oraz kwoty subwencji pokrywanych z budżetu ogólnego, które przedkłada władzy budżetowej zgodnie z art. 272 Traktatu.

7. Władza budżetowa zatwierdza środki na subwencje dla Centrum oraz przyjmuje wykaz etatów Centrum.

8. Budżet Centrum jest przyjmowany przez zarząd. Staje się on ostateczny po ostatecznym przyjęciu ogólnego budżetu Unii Europejskiej. W stosownych przypadkach jest on odpowiednio dostosowywany.

9. Zarząd jak najszybciej powiadamia władzę budżetową o swoim zamiarze realizacji jakiegokolwiek projektu, który może mieć istotne następstwa finansowe dla finansowania budżetu, w szczególności wszelkich projektów odnoszących się do nieruchomości, takich jak najem lub nabycie budynków. Zarząd powiadamia o tym Komisję.

W przypadku, gdy jeden z organów władzy budżetowej powiadomił o swoim zamiarze wydania opinii, przesyła on swoją opinię zarządowi w okresie sześciu tygodni od daty powiadomienia o projekcie.

Artykuł 15

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor wykonuje budżet Centrum.

2. Do dnia 1 marca następującego po każdym roku budżetowym księgowy Centrum przekazuje księgowemu Komisji tymczasowe sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem w sprawie zarządzania budżetowego i finansowego w odniesieniu do tego roku budżetowego. Księgowy Komisji konsoliduje tymczasowe sprawozdania instytucji i organów zdecentralizowanych zgodnie z art. 128 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich(11) (zwanego dalej "ogólnym rozporządzeniem finansowym").

3. Do dnia 31 marca następującego po każdym roku budżetowym księgowy Komisji przekazuje Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdanie finansowe Centrum, wraz ze sprawozdaniem w sprawie zarządzania budżetowego i finansowego w odniesieniu do danego roku budżetowego. Sprawozdanie w sprawie zarządzania budżetowego i finansowego w odniesieniu do danego roku budżetowego jest również przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

4. Dyrektor, po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego w sprawie tymczasowego sprawozdania finansowego Centrum, na mocy art. 129 ogólnego rozporządzenia finansowego sporządza na własną odpowiedzialność ostateczne sprawozdanie finansowe Centrum i przesyła je zarządowi w celu uzyskania jego opinii.

5. Zarząd wydaje opinię w sprawie ostatecznego sprawozdania finansowego Centrum.

6. Do dnia 1 lipca po zakończeniu każdego roku budżetowego Dyrektor przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu ostateczne sprawozdanie finansowe wraz z opinią zarządu.

Ostateczne sprawozdanie finansowe jest publikowane.

7. Do dnia 30 września Dyrektor przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi. Swoją odpowiedź przesyła również zarządowi.

8. Dyrektor przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszelkie informacje wymagane dla właściwego zastosowania procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy, zgodnie z art. 146 ust. 3 ogólnego rozporządzenia finansowego.

9. Parlament Europejski, zgodnie z zaleceniem Rady stanowiącej kwalifikowaną większością głosów, przed dniem 30 kwietnia roku N + 2 udziela absolutorium Dyrektorowi w odniesieniu do wykonania budżetu na rok N.

10. Zarząd przyjmuje zasady finansowe mające zastosowanie do Centrum po przeprowadzeniu konsultacji z Komisją. Nie mogą one odbiegać od rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002(12) w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002, chyba że jest to szczególnie wymagane w odniesieniu do działalności Centrum oraz po uzyskaniu wcześniejszej zgody Komisji.

Artykuł 16

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i innej nielegalnej działalności przynoszącej szkody interesom finansowym Wspólnot, w odniesieniu do Centrum stosuje się bez ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999.

2. Decyzje dotyczące finansowania oraz umów wykonawczych i wynikających z nich instrumentów wyraźnie zastrzegają, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą przeprowadzić, jeśli jest to konieczne, kontrole na miejscu w siedzibach podmiotów korzystających ze środków finansowych Centrum.

Artykuł 17

Przywileje i immunitety

Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich stosuje się do Centrum.

Artykuł 18

Regulamin pracowniczy

Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz zasady przyjęte wspólnie przez instytucje Wspólnoty w odniesieniu do stosowania tego regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia mają zastosowanie do pracowników Centrum.

Przy zatrudnienie pracowników z państw trzecich w następstwie zawarcia umów, o których mowa w art. 21, Centrum musi w każdym przypadku stosować się do regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

Centrum wykonuje w odniesieniu do swego personelu kompetencje nadane organowi powołującemu.

Zarząd, w porozumieniu z Komisją, przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego oraz warunkami zatrudnienia, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

Zarząd może przyjąć przepisy umożliwiające zatrudnianie przez Centrum oddelegowanych ekspertów krajowych z innych państw członkowskich.

Artykuł 19

Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowna Centrum podlega prawu właściwemu dla danej umowy. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowej znajdującej się w umowach zawieranych przez Centrum.

2. W zakresie odpowiedzialności pozaumownej Centrum naprawia, zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla praw państw członkowskich, szkody wyrządzone przez Centrum lub jego pracowników przy wykonywaniu ich funkcji. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy w sprawach dotyczących odszkodowań za wszelkie takie szkody.

3. Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Centrum regulują odpowiednie przepisy mające zastosowanie do pracowników Centrum.

Artykuł 20

Współpraca z innymi organizacjami i organami

Bez uszczerbku dla stosunków, jakie Komisja może utrzymywać na podstawie art. 302 Traktatu, Centrum aktywnie dąży do podjęcia współpracy z organizacjami międzynarodowymi i innymi, szczególnie europejskimi, rządowymi i pozarządowymi organami właściwymi w sprawach narkotyków.

Tego rodzaju współpraca powinna opierać się na uzgodnieniach roboczych zawartych z organami i organizacjami, o których mowa w akapicie pierwszym. Porozumienia te przyjmuje zarząd w oparciu o projekt przedłożony przez Dyrektora, po uzyskaniu opinii Komisji. W przypadku, gdy Komisja wyrazi dezaprobatę w stosunku do tych porozumień, zarząd przyjmuje je większością trzech czwartych głosów członków, którym przysługuje prawo głosu.

Artykuł 21

Udział państw trzecich

Centrum jest otwarte na udział państw trzecich, które podzielają zainteresowanie Wspólnoty i jej państw członkowskich celami i pracą Centrum, na postawie umów zawieranych między nimi a Wspólnotą na podstawie art. 300 Traktatu.

Artykuł 22

Właściwość Trybunału Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy w sprawach wniesionych przeciwko Centrum, zgodnie z art. 230 Traktatu.

Artykuł 23

Sprawozdanie z oceny

Co sześć lat Komisja wszczyna zewnętrzną ocenę Centrum, tak aby jej przeprowadzenie zbiegło się z ukończeniem dwóch trzyletnich programów pracy Centrum. Ocena ta powinna obejmować również system Reitox. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i zarządowi.

W związku z tym Komisja przedstawia, jeśli uzna to za stosowne, wniosek w sprawie przeglądu przepisów niniejszego rozporządzenia w świetle zmian odnoszących się do agencji regulacyjnych, zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu.

Artykuł 24

Uchylenie

Rozporządzenie (EWG) nr 302/93 niniejszym traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktowane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytywane są zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku III.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dwudziestym dniu po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, 12 grudnia 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES	M. PEKKARINEN
Przewodniczący	Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. C 69 z 21.3.2006, str. 22.

(2) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 czerwca 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(3) Dz.U. L 36 z 12.2.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1651/2003 (Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 30).

(4) Patrz załącznik II.

(5) Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją nr 787/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, str. 12).

(6) Dz.U. L 127 z 20.5.2005, str. 32.

(7) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, str. 1.

(8) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43.

(9) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

(10) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 15.

(11) Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

(12) Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 72.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK I

A. Prace Centrum prowadzone są z uwzględnieniem odpowiednich kompetencji Wspólnoty i jej państw członkowskich w dziedzinie narkotyków, zgodnie z ich określeniem w Traktacie. Obejmują one rożne aspekty narkotyków i zjawiska narkomanii oraz zastosowane rozwiązania. Podejmując tego rodzaju działania, Centrum postępuje zgodnie ze strategiami w zakresie narkotyków i planami działań przyjętymi przez Unię Europejską.

Działania Centrum skupiają się na następujących obszarach priorytetowych:

1) monitorowanie stanu problemów związanych z narkotykami, w szczególności przy wykorzystaniu wskaźników epidemiologicznych i innych, oraz monitorowanie pojawiających

się tendencji, w szczególności wiążących się z zażywaniem różnego rodzaju narkotyków jednocześnie;

2) monitorowanie rozwiązań zastosowanych w odniesieniu do problemów związanych z narkotykami; dostarczanie informacji o najlepszych praktykach w państwach członkowskich oraz ułatwienie wymiany między nimi takich praktyk;

3) ocena ryzyka wiążącego się z nowymi substancjami psychoaktywnymi oraz utrzymywanie systemu szybkiej wymiany informacji dotyczących ich zażywania, a także odnoszących się do nowych sposobów zażywania istniejących substancji psychoaktywnych;

4) opracowywanie narzędzi i instrumentów, aby ułatwić państwom członkowskim monitorowanie i ocenę ich polityk krajowych, a Komisji Europejskiej monitorowanie i ocenę polityk Unii Europejskiej.

B. Komisja udostępnia Centrum, w celu upowszechnienia, informacje i dane statystyczne, które posiada zgodnie z jej kompetencjami.

ZAŁĄCZNIK II

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I KOLEJNE ZMIANY

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 302/93	Dz.U. L 36 z 12.2.1993, str. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 3294/94	Dz.U. L 341 z 30.12.1994, str. 7.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 2220/2000	Dz.U. L 253 z 7.10.2000, str. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1651/2003	Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 30.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 302/93	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1	Art. 1
-	Art. 1 ust. 3 zdanie drugie i trzecie
Art. 2 lit. A) nagłówek	Art. 2 lit. a) nagłówek

Art. 2 lit. A) pkt 1	Art. 2 lit. a) ppkt (i) zdanie pierwsze
-	Art. 2 lit. a) ppkt (i) zdanie drugie i trzecie
Art. 2 lit. A) pkt 2-5	Art. 2 lit. a) ppkt (ii)-(v)
Art. 2 lit. B) nagłówek	Art. 2 lit. b) nagłówek
Art. 2 lit. B) pkt 6 zdanie pierwsze	Art. 2 lit. b) ppkt (i) zdanie pierwsze
-	Art. 2 lit. b) ppkt (i) zdanie drugie
Art. 2 lit. B) pkt 7	Art. 2 lit. b) pkt (ii)
Art. 2 lit. C) nagłówek	Art. 2 lit. c) nagłówek
Art. 2 lit. C) pkt 8-10	Art. 2 lit. c) ppkt (i)-(iii)
Art. 2 lit. D) nagłówek	Art. 2 lit. d) nagłówek
Art. 2 lit. D) pkt. 11)-13)	Art. 2 lit. d) ppkt (i), (ii) i (iv)
-	Art. 2 lit. d) ppkt (iii) i (v)
-	Art. 2 lit. e)
Art. 3	Art. 4
Art. 4	Art. 3
Art. 5 ust. 1	Art. 5 ust. 1
-	Art. 5 ust. 2, 3 i 4
Art. 5 ust. 4	Art. 5 ust. 5
Art. 6 ust. 2 i 3	Art. 6 ust. 1
-	Art. 6 ust. 2
Art. 6a	Art. 7
Art. 7	Art. 8
-	Art. 8 nagłówek

- Art. 8 ust. 2

Art. 8 ust. 1 Art. 9 ust. 1 akapit pierwszy, czwarty i piąty

Art. 8 ust. 2 Art. 9 ust.1 akapit drugi i trzeci;

Art. 9 ust. 2;

Art. 9 ust. 3 zdanie drugie

- Art. 9 ust. 3 zdanie pierwsze i trzecie

Art. 8 ust. 3 Art. 9 ust. 4

Art. 8 ust. 4 Art. 9 ust. 5 zdanie pierwsze i trzecie

- Art. 9 ust. 5 zdanie drugie

- Art. 9 ust. 6

Art. 8 ust. 5 i 6 Art. 9 ust. 7 i 8

- Art. 10

Art. 9 ust. 1 akapit pierwszy Art. 11 ust. 1

- Art. 11 ust. 2

Art. 9 ust. 1 akapit drugi Art. 11 ust. 3

Art. 9 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze do szóstego Art. 11 ust. 3 lit. a)-f), zdanie pierwsze

- Art. 11 ust. 3 lit. f) zdanie drugie

- Art. 11 ust. 3 lit. g)

Art. 9 ust. 1 akapit drugi, tiret siódme Art. 11 ust. 3 lit. h)

- Art. 11 ust. 3 lit. i)

Art. 9 ust. 2 i 3 Art. 11 ust. 4 i 5

- Art. 12

Art. 10 ust. 1 Art. 13 ust. 1

Art. 10 ust. 2	Art. 13 ust. 2 akapit pierwszy i czwarty
-	Art. 13 ust. 2 akapit drugi i trzeci
Art. 10 ust. 3, 4 i 5	Art. 13 ust. 3 i 4
Art. 11 ust. 1-6	Art. 14 ust. 1-5
Art. 11 ust. 7-10	Art. 14 ust. 6-9
Art. 11a ust. 1-5	Art. 15a ust. 1-5
Art. 11a ust. 6 i 7	Art. 15 ust. 6
Art. 11a ust. 8-11	Art. 15 ust. 7-10
-	Art. 16
Art. 12	Art. 20
-	Art. 20 akapit drugi
Art. 13 ust. 1	Art. 21
Art 13 ust. 2	-
Art. 14	Art. 17
Art. 15	Art. 18 akapit pierwszy, trzeci i czwarty
-	Art. 18 akapit drugi i piąty
Art. 16	Art. 19
Art. 17	Art. 22
Art. 18	Art. 23 akapit pierwszy, zdanie pierwsze i trzecie
-	Art. 23 akapit pierwszy, zdanie drugie
-	Art. 23 akapit drugi
-	Art. 24
Art. 19	Art. 25

Załącznik lit. A. akapit pierwszy Załącznik I lit. A. akapit pierwszy, zdanie pierwsze

- Załącznik I lit. A. akapit pierwszy zdanie drugie i trzecie

- Załącznik I lit. A. akapit drugi pkt 1-4

Załącznik lit. A. akapit drugi pkt 1-5-

Załącznik lit. B. Załącznik I lit. B.

Załącznik lit. C. -

- Załącznik II

- Załącznik III

Decyzja w sprawie lokalizacji siedzib niektórych organów i służb Wspólnot Europejskich oraz Europolu 93/C 323/01

PODJĘTA ZA WSPÓLNYM POROZUMIENIEM MIĘDZY PRZEDSTAWICIELAMI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH PODCZAS SPOTKANIA NA SZCZEBLU SZEFÓW PAŃSTW I RZĄDÓW

(Dz.U.UE C z dnia 30 listopada 1993 r.)

Dz.U.UE.C.1993.323.1

Dz.U.UE-sp.01-1-229

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH PODCZAS SPOTKANIA NA SZCZEBLU SZEFÓW PAŃSTW I RZĄDÓW,

uwzględniając art. 216 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, art. 77 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali i art. 189 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1210/90 z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska oraz europejskiej sieci informacji i obserwacji środowiska (1), w szczególności jego art. 21,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/90 z dnia 7 maja 1990 r. ustanawiające Europejską Fundację Kształcenia (2), w szczególności jego art. 19,

uwzględniając decyzję z dnia 18 grudnia 1991 r., na mocy której Komisja zatwierdziła ustanowienie Biura ds. Inspekcji i Kontroli Weterynaryjnej i Zdrowia Roślin,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 302/93 z dnia 8 lutego 1993 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (3), w szczególności jego art. 19,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z dnia 22 lipca 1993 r. ustanawiające, między innymi, Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Leczniczych (4), w szczególności jego art. 74,

a także mając na uwadze, co następuje:

w następstwie programu działań przyjętego przez Komisję w dniu 20 listopada 1989 r. odnoszącego się do wdrożenia Wspólnotowej Karty Socjalnych Praw Podstawowych Pracowników, Rada Europejska przewidziała utworzenie Agencji ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy;

Traktat o Unii Europejskiej, który został podpisany dnia 7 lutego 1992 r. i wejdzie w życie z dniem 1 listopada 1993 r., przewiduje ustanowienie Europejskiego Instytutu Walutowego i Europejskiego Banku Centralnego;

instytucje Wspólnot Europejskich przewidują ustanowienie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe, projekty i modele);

w następstwie konkluzji Rady Europejskiej w Maastricht, Państwa Członkowskie przewidziały zawarcie Konwencji o Europolu (Europejskim Urzędzie Policji), która stworzy Europol, a także zastąpi Porozumienie ministerialne z dnia 2 czerwca 1993 r., które powołało Jednostkę Europolu ds. Narkotyków;

powinno się ustalić lokalizacje siedzib tych różnych organów i służb;

powołując się na decyzje z dnia 8 kwietnia 1965 r. i dnia 12 grudnia 1992 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

a) Europejska Agencja Ochrony Środowiska będzie miała swoją siedzibę na terenie Kopenhagi.

b) Europejska Fundacja Kształcenia będzie miała swoją siedzibę na terenie Turynu.

c) Biuro ds. Inspekcji i Kontroli Weterynaryjnej i Zdrowia Roślin będzie miało swoją siedzibę w Irlandii, w mieście, które zostanie określone przez rząd irlandzki.

d) Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii będzie miało swoją siedzibę na terenie Lizbony.

e) Europejska Agencja ds. Oceny Produktów Leczniczych będzie miała swoją siedzibę na terenie Londynu.

f) Agencja ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy będzie miała swoją siedzibę w Hiszpanii, w mieście, które zostanie określone przez rząd hiszpański.

g) Europejski Instytut Walutowy i przyszły Europejski Bank Centralny będą miały swoją siedzibę we Frankfurcie.

h) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe, projekty i modele), wraz z Komisją Apelacyjną, będzie miał swoją siedzibę w Hiszpanii, w mieście, które zostanie określone przez rząd hiszpański.

i) Europol oraz Jednostka Europolu ds. Narkotyków będą miały swoją siedzibę w Hadze.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja, która zostanie opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, wchodzi w życie w dniu dzisiejszym.

———

(1) Dz.U. L 120 z 11.5.1990, str. 1.

(2) Dz.U. L 131 z 23.5.1990, str. 1.

(3) Dz.U. L 36 z 12.2.1993, str. 1.

(4) Dz.U. L 214 z 24.8.1993, str. 1.

DEKLARACJE

Przyjmując powyższą decyzję w dniu 29 października 1993 r., przedstawiciele rządów Państw Członkowskich przyjęli za wspólnym porozumieniem następujące deklaracje:

– W myśl rozporządzenia Rady (EWG) nr 337/75 z dnia 10 lutego 1975 r., które zostało przyjęte przez Radę jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, siedziba Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego została zlokalizowana w Berlinie. Przedstawiciele rządów Państw Członkowskich wzywają instytucję

Wspólnoty Europejskiej do zapewnienia, aby, w jak najkrótszym terminie, ustalono lokalizację w Salonikach.

Komisja stwierdziła, że jest gotowa złożyć wniosek w tym celu w najbliższej przyszłości.

– Centrum Tłumaczeń dla organów Unii zostanie powołane w ramach Służb Tłumaczeniowych Komisji zlokalizowanych w Luksemburgu i zapewni usługi tłumaczeniowe niezbędne dla działań tych organów i służb, których siedziby zostały określone w powyższej decyzji z dnia 29 października 1993 r., z wyjątkiem tłumaczy Europejskiego Instytutu Walutowego.

– Państwa Członkowskie zobowiązują się wspierać kandydaturę Luksemburga jako siedziby Wspólnego Sądu Apelacyjnego dla patentów wspólnotowych, określonego w Protokole w sprawie rozstrzygania sporów dotyczących naruszenia i ważności patentów wspólnotowych załączonym do Porozumienia w sprawie patentów wspólnotowych z dnia 15 grudnia 1989 r.

Na konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich, Komisja potwierdziła, że zamierza skonsolidować te ze swoich służb, które są zlokalizowane w Luksemburgu.

Państwa Członkowskie stwierdziły, że dostępne są środki budżetowe w celu umożliwienia Europejskiej Fundacji na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy w Dublinie realizacji wielu nowych zadań.

Umowa między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii w sprawie udziału Norwegii w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii

(Dz.U.UE L z dnia 11 października 2000 r.)

Dz.U.UE.L.2000.257.24

Dz.U.UE-sp.11-34-167

2007.02.01 zm. Dz.U.UE.L.2006.349.49

UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

świadome potrzeby współpracy międzynarodowej w celu zwalczania społecznego zagrożenia ze strony narkotyków i narkomanii,

potwierdzając bardzo bliskie związki kulturalne, handlowe i społeczne ukształtowane historycznie między Unią Europejską a Norwegią, w szczególności związki gospodarcze, polityczne i o charakterze prawnym ukształtowane Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

zważywszy, że Wspólnota Europejska zawarła, decyzją 90/611/EWG(1), Konwencję Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, zwaną dalej "Konwencja wiedeńską" i złożyła deklarację kompetencji w odniesieniu do jej artykułu 27(2), oraz, że Norwegia ratyfikowała Konwencję wiedeńską dnia 14 listopada 1994 roku,

zważywszy, że Wspólnota Europejska ustanowiła w drodze rozporządzenia Rady (EWG) nr 302/93(3) ("rozporządzenie"), Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii ("Centrum"),

a także mając na uwadze, o następuje:

(1) Rozporządzenie stanowi w swoim artykule 13, że Centrum jest otwarte dla uczestnictwa tych państw trzecich, które podzielają zainteresowanie Wspólnoty i jej Państw Członkowskich; Norwegia wystąpiła z wnioskiem o takie uczestnictwo.

(2) Norwegia podziela cele i zamierzenia ustanowione dla Centrum w rozporządzeniu.

(3) Norwegia zgadza się z zawartym w rozporządzeniu opisem zadań Centrum i metod jego pracy oraz obszarów priorytetowych.

(4) W Norwegii istnieje instytucja odpowiednia do włączenia jej do europejskiej sieci informacyjnej na temat narkotyków i narkomanii,

POSTANOWIŁY ZAWRZEĆ NASTĘPUJĄCĄ UMOWĘ:

Artykuł 1

Norwegia uczestniczy w pełnym zakresie w pracach Centrum na warunkach wymienionych w niniejszej Umowie.

Artykuł 2

Europejska sieć informacyjna na temat narkotyków i narkomanii (Reitox)

1. Norwegia zostaje włączona do europejskiej sieci informacyjnej o narkotykach i narkomanii (Reitox).

2. Norwegia powiadomi Centrum o głównych elementach swojej krajowej sieci informacyjnej w ciągu 28 dni od wejścia w życie niniejszej Umowy, uwzględniając krajowe centrum monitorowania i nazwy wszelkich innych wyspecjalizowanych ośrodków mogących z pożytkiem uczestniczyć w pracach Centrum.

3. Jednomyślną decyzją podjętą przez członków zarządu, w Norwegii zostanie wyznaczony wyspecjalizowany ośrodek jako krajowy punkt centralny.

Artykuł 3

Zarząd

Zarząd Centrum zaprasza do uczestnictwa w swoich posiedzeniach przedstawiciela Norwegii. Przedstawiciel uczestniczy w nich w pełni bez prawa głosu. Zarząd może jednak zwoływać, w drodze wyjątku, posiedzenia ograniczone do udziału przedstawicieli Państw Członkowskich i Komisji Europejskiej w sprawach interesujących w szczególności Wspólnotę i jej Państwa Członkowskie.

Zarząd, na sesji z przedstawicielami Norwegii, ustanowi szczegółowe regulacje dotyczące uczestniczenia Norwegii w pracy Centrum.

Artykuł 4

Komitet Naukowy

Zarząd Centrum zaprasza przedstawiciela Norwegii do uczestniczenia w pełnym zakresie w posiedzeniach Komitetu Naukowego bez prawa głosu.

Artykuł 5 (1)

Budżet

Norwegia dokona na rzecz Centrum wpłaty stanowiącej równowartość 5,5 % subwencji Unii Europejskiej z wyłączeniem subwencji dla krajowych punktów centralnych sieci Reitox.

Norwegia wnosi wkład finansowy w działalność centrum zgodnie z postanowieniami określonymi w załączniku do niniejszego Porozumienia, stanowiącym jego integralną część.

Artykuł 6

Ochrona i poufność danych

1. W przypadku gdy na podstawie niniejszej Umowy i zgodnie z prawem krajowym, Centrum przekazuje władzom Norwegii dane osobowe uniemożliwiające ustalenie tożsamości osób fizycznych, dane takie mogą być wykorzystywane jedynie w określonym celu i zgodnie z warunkami określonymi przez władzę przekazującą.

2. Dane o narkotykach i narkomanii dostarczone władzom Norwegii przez Centrum mogą być publikowane pod warunkiem przestrzegania wspólnotowych i norweskich postanowień o upowszechnianiu i poufności informacji. Dane osobowe nie mogą być publikowane ani udostępniane opinii publicznej.

3. Wyznaczone wyspecjalizowane ośrodki w Norwegii nie są zobowiązane do dostarczania informacji zakwalifikowanych jako poufne na podstawie ustawodawstwa norweskiego.

4. W stosunku do danych dostarczonych przez władze Norwegii do Centrum, będzie ono związane zasadami ustanowionymi w art. 6 rozporządzenia.

Artykuł 7

Status prawny

Centrum posiada osobowość prawną na mocy prawa norweskiego i korzysta w Norwegii z najszerszej zdolności prawnej przyznawanej osobom prawnym na mocy prawa norweskiego.

Artykuł 8

Odpowiedzialność

Odpowiedzialność Centrum określają postanowienia art. 16 rozporządzenia.

Artykuł 9

Trybunał Sprawiedliwości

Norwegia uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w stosunku do Centrum, jak określa to art. 17 rozporządzenia.

Artykuł 10

Przywileje

Norwegia przyznaje przywileje i immunitety Centrum równoważne z tymi, jakie są zawarte w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich.

Artykuł 11

Regulamin pracowniczy

W drodze odstępstwa od postanowień art. 12 ust. 2 lit. a) Warunków zatrudniania innych pracowników Wspólnot Europejskich, norwescy obywatele korzystający z pełnych praw jako obywatele mogą być zatrudniani przez dyrektora zarządzającego Centrum na podstawie umowy.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu otrzymania ostatniej z not dyplomatycznych potwierdzających, że spełnione zostały wymogi

prawne obowiązujące w odpowiedniej Umawiającej się Stronie dotyczące wejścia w życie Umowy.

Artykuł 13

Okres ważności i rozwiązanie umowy

1. Niniejsza Umowa zostaje zawarta na czas nieokreślony.

2. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę w drodze pisemnego powiadomienia innej Umawiającej się Strony. Umowa przestaje obowiązywać po 12 miesiącach od dnia takiego powiadomienia.

_____

(1) Dz.U. L 326 z 24.11.1990, str. 56.

(2) Dz.U. L 326 z 24.11.1990, str. 57.

(3) Dz.U. L 36 z 12.2.1993, str. 1.

ZAŁĄCZNIK (2)

Wkład finansowy Norwegii

1. W celu wzięcia pod uwagę możliwego przyszłego rozszerzenia Unii Europejskiej oraz w celu uniknięcia kolejnych zmian kwoty wkładu finansowego stosuje się następujący wzór na obliczanie wkładu Norwegii:

Kwota dotacji wspólnotowej, wyłączając finansowanie Reitox/(liczba państw członkowskich Unii Europejskiej + 1) - 10 %.

2. Niezależnie od liczby państw członkowskich Unii Europejskiej, kwota wkładu finansowego Norwegii nie może być niższa niż 271.000 EUR (według cen z roku 2004). Kwota ta odpowiada kosztom rozszerzenia w przeliczeniu na państwo zgodnie z szacunkami ECMNiN z 2001 r. Kwota ta będzie co roku podlegać korekcie technicznej opartej na tendencjach zmian cen i dochodzie narodowym brutto (DNB) w Unii Europejskiej.

Deklaracja Komisji Wspólnot Europejskich

Komisja zwróci się z prośbą do Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii, by przygotowując budżet w jak najpełniejszym zakresie uwzględniło uwagi zgłoszone przez Norwegię dotyczące jej wkładu do budżetu.

1) Art. 5 zmieniony przez art. 1 Porozumienia między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii w sprawie zmiany kwoty wkładu finansowego Norwegii przewidzianej w Porozumieniu między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii w sprawie udziału Norwegii w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (ECMNiN) (Dz.U.UE.L.2006.349.49) z dniem 1 lutego 2007 r.

2) Załącznik dodany przez art. 2 Porozumienia między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii w sprawie zmiany kwoty wkładu finansowego Norwegii przewidzianej w Porozumieniu między Wspólnotą Europejską a Królestwem Norwegii w sprawie udziału Norwegii w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (ECMNiN) (Dz.U.UE.L.2006.349.49) z dniem 1 lutego 2007 r.

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 18 sierpnia 2005 r., z wyjątkiem art. 9, 14 i 15, które stosuje się od dnia publikacji niniejszego rozporządzenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w celu umożliwienia przyjęcia środków przewidzianych w tych artykułach. Środki takie stosuje się nie wcześniej niż dnia 18 sierpnia 2005 r. Zgodnie z type=tresc:nro=Europejski.433542:part=a18art. 18 nin. rozporządzenia.

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prekursorów narkotykowych nr 273/2004

z dnia 11 lutego 2004 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U.UE L z dnia 18 lutego 2004 r.)

Dz.U.UE.L.2004.47.1

Dz.U.UE-sp.15-8-46

2009.04.20 zm. Dz.U.UE.L.2009.87.109

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(2),

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu(3),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Konwencja Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego handlu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przyjęta w Wiedniu 19 grudnia 1988 r., dalej zwana "Konwencją Narodów Zjednoczonych", została przyjęta przez wspólnotę decyzją Rady 90/611/EWG(4).

(2) Wymogi art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych odnoszące się do handlu prekursorami, (tj. substancjami często używanymi do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych) są spełniane w odniesieniu do wymiany handlowej między Wspólnotą a państwami trzecimi na skutek przyjęcia rozporządzenia Rady (EWG) nr 3677/90/EWG z dnia 13 grudnia 1990 r. ustanawiającego środki, które powinny być podjęte w celu uniemożliwiania wykorzystywania niektórych substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych(5).

(3) Artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych przewiduje przyjęcie właściwych środków w celu monitorowania wytwarzania i rozprowadzania prekursorów. Wymaga to przyjęcia przez Państwa Członkowskie środków związanych z handlem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Środki takie zostały wprowadzone dyrektywą Rady 92/109/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r. w sprawie wytwarzania i wprowadzania do obrotu niektórych substancji wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych(6). W celu lepszego zagwarantowania, że we wszystkich Państwach Członkowskich stosowane są jednocześnie zharmonizowane zasady, rozważa się rozporządzenie będące stosowniejsze niż ta dyrektywa.

(4) W kontekście rozszerzenia Unii Europejskiej istotne jest zastąpienie dyrektywy 92/109/EWG rozporządzeniem, jako że każda zmiana tej dyrektywy oraz jej załączników pociągałaby za sobą narodowe środki wykonawcze w 25 Państwach Członkowskich.

(5) W ramach decyzji podjętych na 35. sesji Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Środków Odurzających, Komisja uzupełniła wykaz substancji umieszczonych w tabelach w Załączniku do Konwencji. W niniejszym rozporządzeniu powinny być ustanowione odpowiednie przepisy celem wykrywania ewentualnych przypadków nielegalnego wykorzystywania prekursorów we Wspólnocie oraz zagwarantowania, że wspólne reguły monitorowania są stosowane na rynku Wspólnoty w celu zapewnienia walki z ich nielegalnym przywozem do Wspólnoty.

(6) Postanowienia art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych opierają się na systemie nadzorowania handlu przedmiotowymi substancjami. Większa część handlu tymi substancjami jest w pełni legalna. Dokumentacja i etykietowanie przesyłek zawierających te substancje muszą być wystarczająco czytelne. Należy ponadto, poza wyposażeniem właściwych organów w niezbędne środki działania, rozwinąć - zgodnie z duchem Konwencji Narodów Zjednoczonych - mechanizmy oparte na ścisłej współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi, a także na rozwoju systemu gromadzenia informacji.

(7) Środki stosowane w odniesieniu do olejku sasafranowego są obecnie interpretowane we Wspólnocie w różny sposób, ponieważ w niektórych Państwach Członkowskich jest on traktowany jako mieszanka zawierająca safrol i w związku z tym jest pod kontrolą, podczas gdy inne Państwa Członkowskie traktują go jak produkt naturalny niepodlegający kontroli. Dodanie odniesienia do produktów naturalnych w definicji "substancji sklasyfikowanych" zlikwiduje rozbieżności i umożliwi wprowadzenie kontroli olejku sasafranowego; tylko

produkty naturalne, z których w łatwy sposób można uzyskać substancje sklasyfikowane, będą objęte definicją.

(8) Substancje najczęściej używane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych powinny zostać wymienione w załączniku.

(9) Konieczne jest zapewnienie, by wytwarzanie i wykorzystanie substancji sklasyfikowanych w załączniku I było uwarunkowane posiadaniem zezwolenia. Ponadto dostawa tych substancji powinna być dozwolona tylko w przypadku, gdy osoby, którym mają one być dostarczone, posiadają zezwolenie i podpisały deklarację celną. Szczegółowe zasady dotyczące deklaracji celnej powinny zostać podane w załączniku III.

(10) Należy przyjąć środki w celu zachęcenia zainteresowanych podmiotów gospodarczych do informowania właściwych organów o podejrzanych transakcjach z udziałem substancji sklasyfikowanych wymienionych w załączniku I.

(11) Należy przyjąć środki w celu zagwarantowania lepszej kontroli wewnątrzwspólnotowego handlu substancjami sklasyfikowanymi wymienionymi w załączniku I.

(12) Wszystkie transakcje prowadzące do wprowadzenia na rynek substancji sklasyfikowanych w kategoriach 1 i 2 załącznika I powinny być właściwie dokumentowane. Podmioty gospodarcze powinny informować właściwe organy o wszelkich podejrzanych transakcjach dotyczących substancji wymienionych w załączniku I. Powinno się jednak stosować wyjątki w przypadku transakcji dotyczących substancji w kategorii 2 załącznika I, w których ilości biorące udział nie przekraczają ilości podanej w załączniku II.

(13) Znaczna ilość innych substancji, z których wiele jest sprzedawanych legalnie w dużych ilościach, została zdefiniowana jako prekursorzy do nielegalnego wytwarzania narkotyków syntetycznych oraz substancji psychotropowych. Objęcie tych substancji taką samą ścisłą kontrolą, jakiej są poddane substancje podane w załączniku I stworzyłoby niepotrzebne utrudnienia w handlu wymagającym zezwolenia na prowadzenie operacji oraz dokumentacji transakcji. W związku z tym powinno się ustanowić bardziej elastyczny mechanizm na poziomie Wspólnoty, gdzie właściwe organy w Państwach Członkowskich są informowane o takich transakcjach.

(14) W planie przeciwdziałania narkotykom zatwierdzonym przez Radę Europejską w Santa Maria da Feira w dniach 19 i 20 czerwca 2000 r. została ujęta procedura wprowadzenia

współpracy. W celu wsparcia współpracy pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich a przemysłem chemicznym, w szczególności w odniesieniu do substancji, które, chociaż nie są omówione w niniejszym rozporządzeniu, mogą być wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania narkotyków syntetycznych i substancji psychotropowych, powinno się sporządzić wytyczne mające na celu pomoc przemysłowi chemicznemu.

(15) Właściwe jest sporządzenie dla Państw Członkowskich przepisu ustanawiającego zasady kar stosowanych w przypadku naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia. Zakładając, że handel prekursorami może prowadzić do nielegalnego wytwarzania narkotyków syntetycznych i substancji psychotropowych, Państwa Członkowskie powinny mieć wolną rękę w wyborze najbardziej odstraszających kar możliwych do zastosowania na mocy ich prawodawstwa krajowego.

(16) Środki konieczne do wprowadzenia tego rozporządzenia w życie powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji(7).

(17) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie zharmonizowany monitoring handlu prekursorami oraz przeciwdziałanie ich wykorzystywaniu do nielegalnego wytwarzania narkotyków syntetycznych i substancji psychotropowych, nie mogą zostać zrealizowane w wystarczającym stopniu przez Państwa Członkowskie, ale za to, z powodu międzynarodowego i zmiennego charakteru takiego handlu, mogą być skuteczniej osiągnięte na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, rozporządzenie niniejsze, w celu osiągnięcia powyższych celów, nie wychodzi poza konieczne ramy.

(18) Dyrektywa Rady 92/109/EWG, dyrektywy Komisji 93/46/EWG(8), 2001/8/WE(9) i 2003/101/WE(10) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1485/96(11) i (WE) nr 1533/2000(12) powinny zostać uchylone,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres i cele działania

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane środki przyjmowane w celu wewnątrzwspólnotowego kontrolowania i monitorowania pewnych substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych w celu zapobiegania wykorzystywaniu takich substancji.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) "substancja sklasyfikowana" oznacza każdą substancję wymienioną w załączniku I, włącznie z mieszaninami i produktami naturalnymi zawierającymi tę substancję; pojęcie to nie obejmuje produktów medycznych, jakie zostały określone w dyrektywie 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi(13), preparatów farmaceutycznych, mieszanek, produktów naturalnych oraz innych preparatów zawierających substancje sklasyfikowane, które zostały wytworzone w taki sposób, że wymienione substancje nie mogą być bez trudności wykorzystane lub odzyskane za pomocą dających się łatwo zastosować lub ekonomicznie realnych środków;

b) "substancja niesklasyfikowana" oznacza każdą substancję, która, chociaż nie została wymieniona w załączniku I, jest określona jako substancja wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych;

c) "włączenie do obrotu" oznacza każdą, zarówno odpłatną jak i nieodpłatną dostawę substancji w obrębie Wspólnoty, lub też składowanie, wytwarzanie, produkcję, przetwarzanie, handel, dystrybucję lub pośrednictwo w handlu tymi substancjami w celu dostawy w obrębie Wspólnoty;

d) "podmiot gospodarczy" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną zajmującą się wprowadzaniem do obrotu substancji sklasyfikowanych;

e) "Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających" oznacza organ powołany przez Jednolitą Konwencję o środkach odurzających z 1961 r., zmienioną Protokołem z 1972 r.;

f) "zezwolenie specjalne" oznacza zezwolenie przyznawane określonemu typowi podmiotu gospodarczego;

g) "rejestracja specjalna" oznacza rejestrację dokonywaną w stosunku do określonego typu podmiotu gospodarczego.

Artykuł 3

Wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu substancji sklasyfikowanych

1. Podmioty gospodarcze pragnące wprowadzić substancje sklasyfikowane w kategoriach 1 i 2 załącznika I do obrotu wyznaczają funkcjonariusza odpowiedzialnego za handel substancjami sklasyfikowanymi, zgłaszają właściwym organom nazwisko i szczegóły kontaktowe tej osoby oraz natychmiast powiadamiają je o wszystkich kolejnych zmianach dotyczących tych informacji. Funkcjonariusz pilnuje, aby handel substancjami sklasyfikowanymi prowadzony przez podmiot gospodarczy odbywał się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Funkcjonariusz jest upoważniony do reprezentowania podmiotu gospodarczego oraz do podejmowania decyzji koniecznych do realizacji powyższych zadań.

2. Podmioty gospodarcze muszą uzyskać zezwolenie od właściwego organu zanim będą mogły wejść w posiadanie lub wprowadzić do obrotu substancje sklasyfikowane w kategorii 1 załącznika I. Zezwolenia specjalne mogą być przyznawane przez właściwe organy aptekom, punktom wydawania leków weterynaryjnych, niektórym organom władzy publicznej oraz siłom zbrojnym. Takie zezwolenia specjalne są ważne jedynie w związku z wykorzystywaniem prekursorów w ramach oficjalnych zobowiązań zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

3. Każdy podmiot gospodarczy posiadający zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, dostarcza substancje sklasyfikowane w kategorii 1 załącznika I tylko osobom fizycznym lub prawnym, które posiadają to zezwolenie oraz podpisały deklarację klienta przewidzianą w art. 4 ust. 1.

4. Rozważając możliwość przyznania zezwolenia, właściwe organy biorą szczególnie pod uwagę kompetencje i uczciwość wnioskodawcy. Zezwolenie nie jest przyznawane w przypadku, gdy istnieją uzasadnione podstawy budzące wątpliwości co do stosowności i rzetelności wnioskodawcy czy też funkcjonariusza odpowiedzialnego za handel substancjami

sklasyfikowanymi. Zezwolenie może zostać zawieszone lub unieważnione przez stosowne organy, jeżeli tylko pojawią się uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że jego posiadacz nie jest już właściwą i odpowiednią osobą do posiadania takiego zezwolenia lub też że warunki, na których to zezwolenie zostało przyznane, nie są już spełniane.

5. Bez uszczerbku dla art. 14, właściwe organy mogą ograniczyć ważność zezwolenia na okres nieprzekraczający trzech lat lub też zobowiązać podmioty handlowe do udowadniania w odstępach czasu nie dłuższych niż trzy lata, że warunki, na których zezwolenie zostało przyznane, są nadal spełniane. Zezwolenie podaje operację lub operacje, na które jest ważne, a także przedmiotowe substancje. Zezwolenia specjalne w rozumieniu ust. 2 są z zasady przyznawane bezterminowo, ale mogą zostać zawieszone lub unieważnione przez właściwe organy zgodnie z warunkami określonymi w ust. 4 zdanie trzecie.

6. Bez uszczerbku dla art. 6, podmioty gospodarcze zaangażowane we wprowadzanie do obrotu substancji sklasyfikowanych w kategorii 2 załącznika I mają obowiązek zarejestrować się i na bieżąco uaktualniać we właściwych organach adres zakładu, w którym wytwarzają lub z którym prowadzą handel tymi substancjami przed wprowadzeniem ich do obrotu. Apteki, punkty wydawania leków weterynaryjnych, niektóre organy władzy publicznej oraz siły zbrojne mogą podlegać rejestracji specjalnej. Rejestrację taką uznaje się za ważną jedynie w odniesieniu do wykorzystywania prekursorów w ramach oficjalnych zobowiązań zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

7. Właściwe organy mogą zażądać od podmiotów gospodarczych uiszczenia opłaty za wniosek o wydanie zezwolenia lub za rejestrację. Opłaty takie są pobierane w sposób niedyskryminacyjny i nie przekraczają kosztów postępowania w sprawie wniosku.

Artykuł 4

Deklaracja klienta

1. Bez uszczerbku dla art. 6 i 14, każdy podmiot gospodarczy ustanowiony w obrębie Wspólnoty, który dostarcza klientowi substancje sklasyfikowane w kategoriach 1 i 2 załącznika I, otrzymuje od klienta deklarację wykazującą konkretny sposób lub sposoby wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Wymagana jest oddzielna deklaracja dla każdej substancji sklasyfikowanej. Deklaracja taka odpowiada wzorowi przedstawionemu w pkt 1 załącznika III. W przypadku osób prawnych deklaracja jest sporządzana na papierze firmowym z nagłówkiem.

2. Jako alternatywę powyższej deklaracji w przypadku pojedynczych transakcji podmiot gospodarczy, który regularnie dostarcza klientowi substancje sklasyfikowane w kategorii 2 załącznika I, może przyjąć pojedynczą deklarację odnoszącą się do kilku transakcji dotyczących tej substancji sklasyfikowanej przez okres nie dłuższy niż jeden rok, przy założeniu, że podmiot gospodarczy jest przekonany o dopełnieniu następujących kryteriów:

a) klient otrzymywał substancję od podmiotu gospodarczego co najmniej trzykrotnie w ciągu ostatnich 12 miesięcy;

b) podmiot gospodarczy nie ma powodów, aby podejrzewać, że substancja zostanie użyta w nielegalnym celu;

c) zamówione ilości odpowiadają zwykłemu zużyciu przez tego klienta.

Deklaracja ta odpowiada wzorowi przedstawionemu w pkt 2 załącznika III. W przypadku osób prawnych deklaracja jest sporządzana na papierze firmowym z nagłówkiem.

3. Podmiot gospodarczy dostarczający substancje sklasyfikowane w kategorii 1 załącznika I przystawia swoją pieczątkę oraz podpisuje kopię deklaracji, potwierdzając tym samym, że jest ona zgodna z oryginałem. Kopia taka musi zawsze być dołączona do substancji z kategorii 1, które są przewożone w obrębie Wspólnoty, i musi być okazywana na żądanie organom odpowiedzialnym za sprawdzanie zawartości pojazdów w czasie transportu.

informacje o jednostce

wzory i zestawienia

Artykuł 5

Dokumentacja

1. Bez uszczerbku dla art. 6, podmioty gospodarcze zapewniają, że wszystkie transakcje zmierzające do wprowadzenia substancji sklasyfikowanych w kategoriach 1 i 2 załącznika I do obrotu są odpowiednio udokumentowane zgodnie z poniższymi ust. 2-5. Zobowiązanie to nie ma zastosowania do tych podmiotów gospodarczych, które posiadają zezwolenia specjalne lub podlegają rejestracji specjalnej stosownie do art. 3, odpowiednio ust. 2 i ust. 6.

2. Dokumenty handlowe, takie jak faktury, wykazy ładunków, dokumenty administracyjne, dokumenty przewozowe i inne dotyczące przewozu zawierają informacje pozwalające w jednoznaczny sposób zidentyfikować:

a) nazwę substancji sklasyfikowanej w kategoriach 1 lub 2 załącznika I;

b) ilość i wagę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego ilość i wagę, jeżeli jest to możliwe, mieszaniny lub produktu naturalnego, jak również ilość i wagę lub procentową zawartość każdej substancji wymienionej w kategoriach 1 i 2 załącznika I, będącej składnikiem mieszaniny;

c) nazwę i adres dostawcy, jednostki rozprowadzającej, odbiorcy końcowego i, o ile to możliwe, innych podmiotów gospodarczych biorących bezpośredni udział w transakcji, jak to określono w art. 2 lit. c) i d).

3. Dokumentacja powinna ponadto zawierać deklarację klienta, jak to określono w art. 4.

4. Podmioty gospodarcze przechowują taką szczegółową dokumentację prowadzonej działalności w takim zakresie, jaki jest niezbędny do przestrzegania zobowiązań na mocy ust. 1.

5. Dokumentację określoną w ust. 1-4 przechowuje się przez okres nie krótszy niż trzy lata od zakończenia roku kalendarzowego, w którym miała miejsce operacja określona w ust. 1, i musi być ona udostępniana na wniosek właściwych organów w celu przeprowadzenia kontroli.

6. Dokumentację można również przechowywać w formie kopii na nośniku obrazu lub innych nośnikach danych. Należy zapewnić, że przechowywane dane:

a) w momencie odczytu odpowiadają pod względem wyglądu i treści dokumentacji; oraz

b) są dostępne w każdej chwili, można je natychmiast odczytać i przeanalizować za pomocą zautomatyzowanych środków przez okres określony w ust. 5.

Artykuł 6

Zwolnienia

Zobowiązania zgodnie z art. 3, 4 i 5 nie mają zastosowania w przypadku transakcji dotyczących substancji sklasyfikowanych w kategorii 2 załącznika I, w których ilości objęte transakcją nie przekraczają ilości określonych w załączniku II przez okres jednego roku.

Artykuł 7

Etykietowanie

Podmioty gospodarcze zapewniają, by na substancjach sklasyfikowanych w kategoriach 1 i 2 załącznika I umieszczano etykiety przed ich wprowadzeniem do obrotu. Etykieta musi zawierać nazwy substancji, według określeń zawartych w załączniku I. Dodatkowo podmioty gospodarcze mogą stosować swoje zwyczajowe etykiety.

Artykuł 8

Powiadamianie właściwych organów

1. Podmioty gospodarcze niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o wszelkich okolicznościach, takich jak nietypowe zamówienia lub transakcje z udziałem substancji sklasyfikowanych, które mogą budzić podejrzenie, iż takie substancje, które mają być wprowadzane do obrotu, mogą być wykorzystywane do celów nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Podmioty gospodarcze dostarczają właściwym organom w zwięzłej formie informacje dotyczące prowadzonych transakcji z udziałem substancji sklasyfikowanych, co zostało określone w środkach wykonawczych przyjętych stosownie do art. 14.

Artykuł 9

Wytyczne

1. W celu ułatwienia współpracy między właściwymi organami, podmiotami gospodarczymi i przemysłem chemicznym, zwłaszcza w odniesieniu do substancji niesklasyfikowanych, Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2, sporządza i uaktualnia wytyczne mające pomóc przemysłowi chemicznemu.

2. Wytyczne w szczególności podają:

a) informacje określające, jak rozpoznać i zgłosić podejrzaną transakcję,

b) regularnie uaktualnianą listę substancji niesklasyfikowanych celem umożliwienia przemysłowi monitorowania, na zasadzie dobrowolności, handlu takimi substancjami,

c) inne informacje, które mogą być uznane za użyteczne.

3. Właściwe organy zapewniają, że wytyczne oraz lista substancji niesklasyfikowanych są regularnie rozprowadzane w sposób uznany za odpowiedni przez właściwe organy, zgodnie z celami wytycznych.

Artykuł 10

Zakres władzy i zobowiązania właściwych organów

1. W celu zapewnienia prawidłowego stosowania art. 3-8, każde Państwo Członkowskie przyjmuje niezbędne środki pozwalające właściwym organom na wypełnianie swoich zobowiązań dotyczących kontrolowania i monitorowania, w szczególności:

a) uzyskiwania informacji na temat wszelkich zamówień na substancje sklasyfikowane lub operacji dotyczących substancji sklasyfikowanych;

b) dostępu do miejsca prowadzenia działalności podmiotu gospodarczego celem uzyskania dowodów na nieprawidłowości;

c) w koniecznych przypadkach wstrzymania wysyłki, która nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwe organy respektują poufną informację handlową.

Artykuł 11

Współpraca między Państwami Członkowskimi a Komisją

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza właściwy organ lub organy odpowiedzialne za zapewnienie stosowania niniejszego rozporządzenia i powiadamia o tym Komisję.

2. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia i bez uszczerbku dla art. 15, przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy

między organami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego(14), w szczególności te dotyczące poufności informacji, stosują się mutatis mutandis. Właściwy organ lub organy wyznaczone na mocy ust. 1 tego artykułu działają jako właściwe organy w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 515/97.

Artykuł 12

Kary

Państwa Członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące stosowania kar za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia oraz przyjmują konieczne środki celem zapewnienia, że przepisy są stosowane. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 13

Informacja z Państw Członkowskich

1. Aby umożliwić wszelkie niezbędne dostosowania do ustaleń dotyczących monitorowania handlu substancjami sklasyfikowanymi i niesklasyfikowanymi właściwe organy w każdym Państwie Członkowskim przekazują każdego roku Komisji wszystkie informacje dotyczące wykonania środków monitorowania ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w odniesieniu do substancji często używanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, a także do metod wykorzystywania i nielegalnego wytwarzania.

2. Komisja przedkłada sprawozdanie z informacji przekazanych stosownie do ust. 1 Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających zgodnie z art. 12 ust. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych oraz w porozumieniu z Państwami Członkowskimi.

Artykuł 14 (1)

Realizacja

W koniecznych przypadkach przyjmuje się następujące środki realizacji niniejszego rozporządzenia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2:

W razie konieczności Komisja przyjmuje następujące przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia:

a) ustalenie wymogów i warunków przyznawania zezwolenia przewidzianego w art. 3 oraz szczegółów dotyczących zezwolenia;

b) ustalenie, tam, gdzie to konieczne, warunków odnoszących się do dokumentacji i etykietowania mieszanin i preparatów zawierających substancje wymienione w załączniku I, jak przewidziano w art. 5-7;

c) zmiany załącznika I, konieczne z powodu zmian tabel załącznika do Konwencji Narodów Zjednoczonych;

d) zmiany wartości progowych przedstawionych w załączniku II;

e) ustalenie wymogów i warunków deklaracji klienta, o której mowa w art. 4, a także szczegółowych zasad dotyczących ich wykorzystywania. Znajdą się tu zasady dostarczania deklaracji klienta w formie elektronicznej, tam, gdzie to właściwe;

f) inne środki konieczne w celu skutecznego wprowadzenia niniejszego rozporządzenia w życie.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)-e), mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. f), przyjmuje się zgodnie z procedurą zarządzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 15 (2)

Komitet

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony w art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 3677/90.

1. Komisja jest wspierana przez komitet powołany na mocy art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005(15).

2. W przypadku odniesień do tego ustępu odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 16

Informacje o środkach przyjętych przez Państwa Członkowskie

Każde Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o środkach przyjmowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności o środkach przyjętych stosownie do art. 10 i 12. Państwa Członkowskie zgłaszają również każdą kolejną zmianę środków.

Komisja przekazuje te informacje innym Państwom Członkowskim. Po trzech latach od wejścia w życie ocenia ona realizację niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

Uchylenia

1. Dyrektywa Rady 92/109/EWG, dyrektywy Komisji 93/46/EWG, 2001/8/WE i 2003/101/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1485/96 i (WE) nr 1533/2000 zostają niniejszym uchylone.

2. Odniesienia do uchylonych dyrektyw lub rozporządzeń są interpretowane jak odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

3. Wszelkie ustanowione rejestry, przyznane zezwolenia oraz deklaracje klientów, wydane na mocy uchylonych dyrektyw lub rozporządzeń, nie tracą ważności.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 18 sierpnia 2005 r., z wyjątkiem art. 9, 14 i 15, które stosuje się od dnia publikacji niniejszego rozporządzenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w celu umożliwienia przyjęcia środków przewidzianych w tych artykułach. Środki takie stosuje się nie wcześniej niż dnia 18 sierpnia 2005 r.

Rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 11 lutego 2004 r.

W imieniu Rady W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. McDOWELL P. COX

Przewodniczący Przewodniczący

———

(1) Dz.U. C 20 E z 28.1.2003, str. 160.

(2) Dz.U. C 95 z 23.4.2003, str. 6.

(3) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2003 r. (dotąd niepublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. C 277 E z 18.11.2003, str. 31) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2003 r. (dotąd niepublikowane w Dzienniku Urzędowym).

(4) Dz.U. L 326 z 24.11.1990, str. 56.

(5) Dz.U. L 357 z 20.12.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1232/2002 (Dz.U. L 180 z 10.7.2002, str. 5).

(6) Dz.U. L 370 z 19.12.1992, str. 76. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

(7) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

(8) Dyrektywa Komisji 93/46/EWG z dnia 22 czerwca 1993 r. zastępująca i zmieniająca załączniki do dyrektywy Rady nr 92/109/EWG w sprawie wytwarzania i wprowadzania do

obrotu niektórych substancji wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych (Dz.U. L 159 z 1.7.1993, str. 134).

(9) Dyrektywa Komisji 2001/8/WE z dnia 8 lutego 2001 r. zastępująca załącznik I do dyrektywy Rady 92/109/EWG w sprawie wytwarzania i wprowadzania do obrotu niektórych substancji wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych (Dz.U. L 39 z 9.2.2001, str. 31).

(10) Dyrektywa Komisji 2003/101/WE z dnia 3 listopada 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/109/EWG w sprawie wytwarzania i wprowadzania do obrotu niektórych substancji wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych (Dz.U. L 286 z 4.11.2003, str. 14).

(11) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1485/96 z dnia 26 lipca 1996 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 92/109/EWG w zakresie deklaracji odbiorców o specyficznym użytku niektórych substancji używanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych (Dz.U. L 188 z 27.7.1996, str. 28); rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1533/2000 (Dz.U. L 175 z 14.7.2000, str. 75).

(12) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1533/2000 z dnia 13 lipca 2000 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1485/96 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania dyrektywy Rady 92/109/EWG w zakresie składania przez klientów oświadczeń dotyczących specjalnego wykorzystania niektórych substancji używanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych.

(13) Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/63/WE (Dz.U. L 159 z 27.6.2003, str. 46).

(14) Dz.U. L 82 z 22.3.1997, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

(15) Dz.U. L 22 z 26.1.2005, s. 1.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK I

Substancje sklasyfikowane w rozumieniu art. 2 lit. a)

KATEGORIA 1

Substancja (jeśli odmienne)	Nazewnictwo NS	Kod NS(1)	Nr CAS(2)
1-fenylo-2-propanon	Fenyloaceton	2914 31 00	103-79-7
Kwas N-acetyloantranilowy	Kwas 2-acetamidobenzoesowy	2924 23 00	89-52-1
Izosafrol (cis + trans)		2932 91 00	120-58-1
3,4 metyleno-metylenodioksyfenylopropan-2-on	1-(1,3-benzodioksol-5-yl) propan-2-on	2932 92 00	4676-39-5
Piperonal		2932 93 00	120-57-0
Safrol		2932 94 00	94-59-7
Efedryna		2939 41 00	299-42-3
Pseudoefedryna		2939 42 00	90-82-4
Norefedryna	dawny	14838-15-4	
		2939 49 00	
Ergometryna		2939 61 00	60-79-7
Ergotamina		2939 62 00	113-15-5
Kwas lizergowy		2939 63 00	82-58-6

Formy stereoizomeryczne substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące katyną(3), w każdym przypadku gdy występowanie takich form jest możliwe.

Sole substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące solami katyny, w każdym przypadku gdy istnienie takich soli jest możliwe

(1) Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

(2) Numer CAS oznacza numer ewidencyjny nadany przez Chemical Abstract Service,

będący unikalnym identyfikatorem cyfrowym, innym dla każdej substancji oraz jej

struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego izomeru oraz każdej soli każdego izomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

(3) Nazywaną również (+) - norpseudoefedryną, kod NS 2939 43 00, nr CAS 492-39-7.

KATEGORIA 2

Substancja	Nazewnictwo NS (jeśli odmienne)	Kod NS(1)	Nr CAS(2)
Bezwodnik octowy		2915 24 00	108-24-7
Kwas fenylooctowy		2916 34 00	103-82-2
Kwas antranilowy		2922 43 00	118-92-3
Piperydyna		2933 32 00	110-89-4
Nadmanganian potasu lub Manganian(VII) potasu		2841 61 00	7722-64-7

Sole substancji wymienionych w tej kategorii, w każdym przypadku gdy istnienie takich soli jest możliwe.

(1) Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

(2) Numer CAS oznacza numer ewidencyjny nadany przez Chemical Abstract Service, będący unikalnym identyfikatorem cyfrowym, innym dla każdej substancji oraz jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego izomeru oraz każdej soli każdego izomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

KATEGORIA 3

Substancja	Nazewnictwo NS (jeśli odmienne)	Kod NS(1)	Nr CAS(2)
Kwas chlorowodorowy	Chlorowodór	2806 10 00	7647-01-0
Kwas siarkowy(VI)		2807 00 10	7664-93-9

Toluen		2902 30 00	108-88-3
Eter etylu	Eter dietylowy	2909 11 00	60-29-7
Aceton		2914 11 00	67-64-1
Keton metylowo-etylowy	Butanon	2914 12 00	78-93-3

Sole substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące solami kwasu chlorowodorowego i kwasu siarkowego(VI), w każdym przypadku gdy istnienie takich soli jest możliwe.

(1) Dz.U. L 290 z 28.10.2002 r., str.1

(2) Numer CAS oznacza numer ewidencyjny nadany przez Chemical Abstract Service, będący unikalnym identyfikatorem cyfrowym, innym dla każdej substancji oraz jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego izomeru oraz każdej soli każdego izomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

ZAŁĄCZNIK II

Substancja	Wartość progowa
Bezwodnik octowy	100 l
Nadmanganian potasu lub manganian(VII) potasu	100 kg
Kwas antranilowy i jego sole	1 kg
Kwas fenylooctowy I jego sole	1 kg
Piperydyna i jej sole	0,5 kg

ZAŁĄCZNIK III

1) Art. 14 zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r. (Dz.U.UE.L.2009.87.109) zmieniającego nin. rozporządzenie z dniem 20 kwietnia 2009 r.

2) Art. 15 zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r. (Dz.U.UE.L.2009.87.109) zmieniającego nin. rozporządzenie z dniem 20 kwietnia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 sierpnia 2005 r. Jednakże art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 1 i 3, art. 12 ust. 1, art. 19, 28 i 30 stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w celu umożliwienia przyjęcia środków określonych w tych artykułach. Środki te wchodzą w życie nie wcześniej niż dnia 18 sierpnia 2005 r.Zgodnie z type=tresc:nro=Europejski.379372:part=a35art. 35 nin. rozporządzenia.

Rozporządzenie Rady (WE) określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi nr 111/2005

z dnia 22 grudnia 2004 r.

(Dz.U.UE L z dnia 26 stycznia 2005 r.)

Dz.U.UE.L.2005.22.1

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Konwencja Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, przyjęta w Wiedniu dnia 19 grudnia 1988 r., zwana dalej "Konwencją Narodów Zjednoczonych", wpisuje się w podejmowane na całym

świecie wysiłki w zakresie zwalczania narkotyków. W ramach swoich kompetencji Wspólnota uczestniczyła w negocjacjach i zawarła Konwencję w drodze decyzji Rady 90/611/EWG(1).

(2) Artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych dotyczy handlu substancjami często stosowanymi przy nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających i substancji psychotropowych. Ponieważ przepisy dotyczące handlu prekursorami narkotyków mają wpływ na przepisy wspólnotowe w sprawach celnych, właściwe jest ustanowienie przepisów wspólnotowych dotyczących handlu pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi.

(3) Artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych wymaga ustanowienia systemu nadzorowania międzynarodowego handlu prekursorami narkotyków, przy uwzględnieniu, że, co do zasady, handel tymi substancjami jest zgodny z prawem. W związku z tym podjęto działania zmierzające do zapewnienia odpowiedniej równowagi pomiędzy wykorzystaniem wszystkich możliwych środków zapobiegania uzyskiwaniu przez nielegalnych wytwórców narkotyków substancji stanowiących prekursory narkotyków a potrzebami gospodarczymi przemysłu chemicznego i innych podmiotów gospodarczych.

(4) W celu realizacji przepisów art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych, jak również uwzględniając raport grupy roboczej ds. produktów chemicznych, rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3677/90 z dnia 13 grudnia 1990 r. ustanawiającym środki, które powinny być podjęte w celu uniemożliwienia wykorzystywania niektórych substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych(2) został ustanowiony system informowania o podejrzanych transakcjach. System ten, oparty na bliskiej współpracy z podmiotami gospodarczymi, jest wzmacniany takimi środkami, jak dokumentowanie i etykietowanie, licencjonowanie i rejestrowanie podmiotów gospodarczych, jak również procedury i wymogi dotyczące wywozu.

(5) Zgodnie z Planem działania Unii Europejskiej w dziedzinie narkotyków 2000-2004, zatwierdzonym przez Radę Europejską na posiedzeniu w Feira w czerwcu 2000 r., Komisja przeprowadziła ocenę wspólnotowego systemu kontroli handlu prekursorami narkotyków w celu podsumowania wdrażania prawodawstwa wspólnotowego w tej dziedzinie.

(6) Zgodnie z tą oceną oraz w celu wzmocnienia mechanizmów kontroli służących zapobieganiu nielegalnemu wykorzystywaniu prekursorów narkotyków należy rozszerzyć wymogi związane z nadzorem, służące ułatwieniu handlu z krajami trzecimi, na podmioty

gospodarcze we Wspólnocie, wprowadzić wspólnotowe podejście do udzielania licencji oraz wzmocnić przepisy dotyczące nadzorowania w zakresie zawieszających procedur celnych.

(7) Należy zintensyfikować procedury i wymogi dotyczące wywozów w celu ukierunkowania i skoncentrowania kontroli na najbardziej wrażliwych prekursorach narkotyków przy jednoczesnym zmniejszaniu nadmiernego obciążenia administracyjnego poprzez wprowadzanie uproszczonych procedur wywozu substancji w dużych ilościach. Skuteczność i użyteczność zawiadomień przed wywozem jest powszechnie uznawana, należy jednak opracować strategię mającą na celu wykorzystanie tego systemu w jak największym zakresie.

(8) Aby rozwiązać narastający problem produkcji stymulantów z grupy amfetamin, należy jeszcze bardziej wzmocnić mechanizmy kontroli przywozu głównych syntetycznych prekursorów narkotyków poprzez wprowadzenie wspólnych procedur i wymogów pozwalających na przeprowadzenie kontroli pojedynczych partii towarów.

(9) W celu umożliwienia podmiotom gospodarczym spełnienia tych wymogów należy dostosować przepisy dotyczące wywozów i przywozów prekursorów narkotyków, na tyle, na ile jest to możliwe, do przepisów dotyczących wewnątrzwspólnotowego handlu prekursorami narkotyków, które zostały całkowicie uzyskane, wyprodukowane lub dopuszczone do swobodnego obrotu we Wspólnocie.

(10) Biorąc pod uwagę wymogi rynku wewnętrznego oraz w celu zagwarantowania skuteczności niniejszego rozporządzenia, należy zapewnić jednolite stosowanie tych przepisów poprzez przyjęcie przez Państwa Członkowskie porównywalnych i zbieżnych środków działania.

(11) Należy wzmocnić wzajemną pomoc pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz Państwami Członkowskimi i Komisją, w szczególności na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowski a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego(3).

(12) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, dla osiągnięcia podstawowego celu, jakim jest uniemożliwienie wykorzystywania prekursorów narkotyków do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, konieczne i właściwe jest ustanowienie przepisów dotyczących szczegółowego nadzorowania handlu tymi substancjami pomiędzy

Wspólnotą i państwami trzecimi. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów zgodnie z art. 5 akapit trzeci Traktatu.

(13) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji(4).

(14) W związku z tym rozporządzenie (EWG) nr 3677/90 powinno zostać uchylone.

(15) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasady uznane, w szczególności, w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie określa zasady nadzorowania handlu niektórymi substancjami często wykorzystywanymi do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych (zwanymi dalej "prekursorami narkotyków") pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi w celu uniemożliwienia nielegalnego wykorzystywania takich substancji. Rozporządzenie ma zastosowanie do przywozu, wywozu i działań w zakresie pośrednictwa.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów szczególnych obowiązujących w innych dziedzinach i dotyczących handlu towarami pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) "substancja sklasyfikowana" oznacza każdą substancję wymienioną w Załączniku, łącznie z mieszaninami i produktami naturalnymi zawierającymi takie substancje. Pojęcie to nie obejmuje produktów leczniczych określonych w dyrektywie 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(5), preparatów farmaceutycznych, mieszanin, produktów naturalnych i innych preparatów zawierających substancje sklasyfikowane, które zostały wytworzone w

taki sposób, że substancje te nie mogą być łatwo wykorzystane lub odzyskane za pomocą łatwych do zastosowania lub ekonomicznie opłacalnych środków;

b) "substancja niesklasyfikowana" oznacza każdą substancję, która, chociaż nie została wymieniona w Załączniku, jest określona jako substancja wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych;

c) "przywóz" oznacza każde wprowadzenie substancji sklasyfikowanych posiadających status towarów niewspólnotowych na obszar celny Wspólnoty, włączając w to czasowe składowanie, wprowadzanie do wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, objęcie procedurą zawieszającą oraz dopuszczenie do swobodnego obrotu w rozumieniu rozporządzenia (EWG) 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny(6);

d) "wywóz" oznacza wyjście substancji sklasyfikowanych z obszaru celnego Wspólnoty, w tym wyjście substancji sklasyfikowanych, wymagające zgłoszenia celnego oraz wyjście substancji sklasyfikowanych po ich składowaniu w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub składzie wolnocłowym w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2913/92;

e) "pośrednictwo" oznacza każdą działalność mającą na celu zorganizowanie zakupu i sprzedaży lub dostawy substancji sklasyfikowanych prowadzoną przez osobę fizyczną lub prawną, dążącą do zawarcia umowy pomiędzy dwiema stronami, także poprzez działanie w imieniu przynajmniej jednej z tych stron, bez przejęcia posiadania tych substancji oraz bez kontrolowania przeprowadzania takich transakcji; niniejsza definicja obejmuje również działalność prowadzoną przez osobę fizyczną lub prawną posiadającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Wspólnoty, obejmującą zakup, sprzedaż lub dostawę substancji sklasyfikowanych wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty;

f) "podmiot gospodarczy" oznacza osobę fizyczną lub prawną zajmującą się przywozem lub wywozem substancji sklasyfikowanych lub związanym z tym pośrednictwem, w tym osobę prowadzącą na własny rachunek działalność związaną z przygotowaniem zgłoszeń celnych dla klientów, stanowiącą jej działalność podstawową lub dodatkową;

g) "eksporter" oznacza osobę fizyczną lub prawną ponoszącą główną odpowiedzialność za wywóz z uwagi na swoje powiązanie gospodarcze i prawne z substancjami sklasyfikowanymi oraz z odbiorcą, która, w stosownych przypadkach, składa zgłoszenie celne lub w imieniu której składane jest zgłoszenie celne;

h) "importer" oznacza osobę fizyczną lub prawną ponoszącą główną odpowiedzialność za przywóz z uwagi na swoje powiązanie gospodarcze i prawne z substancjami sklasyfikowanymi oraz z nadawcą, która, w stosownych przypadkach, składa zgłoszenie celne lub w imieniu której składane jest zgłoszenie celne;

i) "odbiorca końcowy" oznacza osobę fizyczną lub prawną, której dostarczane są substancje sklasyfikowane; osobą tą może nie być użytkownik końcowy;

j) "procedura komitetu" oznacza procedurę określoną w art. 30 ust. 2;

k) "Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających" oznacza organ powołany na podstawie Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r., zmienionej Protokołem z 1972 r.;

ROZDZIAŁ II

NADZOROWANIE HANDLU

SEKCJA 1

Dokumentacja i oznakowanie

Artykuł 3

Wszystkie przywozy, wywozy lub działania w zakresie pośrednictwa obejmujące substancje sklasyfikowane są dokumentowane przez podmioty gospodarcze za pomocą dokumentów celnych i handlowych, takich jak deklaracje skrócone, zgłoszenia celne, faktury, manifesty ładunkowe, dokumenty transportowe i inne dokumenty przewozowe.

Dokumenty te zawierają następujące informacje:

a) nazwę substancji sklasyfikowanej określoną w Załączniku lub, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę i nazwę substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w załączniku, z dopiskiem "DRUG PRECURSORS";

b) ilość i masę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego, ilość, masę i, o ile to możliwe, procentową zawartość każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego;

c) nazwę i adres eksportera, importera, odbiorcy końcowego i, w odpowiednich przypadkach, osoby zaangażowanej w pośrednictwo.

Artykuł 4

Dokumentacja, o której mowa w art. 3, jest przechowywana przez podmioty gospodarcze przez okres trzech lat od końca roku kalendarzowego, w którym miała miejsce dana operacja. Dokumentacja ta jest przechowywana w taki sposób, w formie elektronicznej lub na papierze, by na żądanie mogła być łatwo udostępniona do kontroli właściwym organom. Dokumentacja może być udostępniana za pomocą nośnika obrazu lub innego nośnika danych, pod warunkiem że w momencie odczytu odpowiada danej dokumentacji pod względem formy i treści, jest dostępna w każdej chwili, można ją natychmiast odczytać i przeanalizować za pomocą zautomatyzowanych środków.

Artykuł 5

Podmioty gospodarcze zapewniają, by na każdym opakowaniu zawierającym substancje sklasyfikowane umieszczane były etykiety wskazujące ich nazwę określoną w Załączniku lub, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę oraz nazwę substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w Załączniku. Dodatkowo podmioty gospodarcze mogą stosować swoje zwyczajowe etykiety.

SEKCJA 2

Licencjonowanie i zgłoszenia podmiotów gospodarczych

Artykuł 6

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę na terytorium Wspólnoty, z wyjątkiem agentów celnych i przewoźników działających jedynie w takim charakterze, uczestniczące w przywozie lub wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 1 załącznika lub uczestniczące w działaniach w zakresie pośrednictwa, związanych z tymi substancjami muszą posiadać licencję. Licencja wydawana jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym dany podmiot gospodarczy ma swoją siedzibę.

Przy udzielaniu licencji właściwy organ bierze pod uwagę kompetencje i uczciwość wnioskodawcy.

Przepisy określające przypadki, w których licencja nie jest wymagana, dalsze warunki przyznawania licencji oraz wzór licencji są przyjmowane przy zastosowaniu procedury komitetu. Przepisy te zapewniają systematyczne i spójne kontrole oraz nadzór podmiotów gospodarczych.

2. Licencja może być zawieszona lub cofnięta przez właściwe organy, jeżeli podmiot gospodarczy przestał spełniać warunki jej udzielenia lub gdy istnieją uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że istnieje ryzyko nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 7

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę na terytorium

Wspólnoty, z wyjątkiem agentów celnych i przewoźników działających jedynie w takim charakterze, uczestniczące w przywozie lub wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 2 załącznika, lub uczestniczące w działaniach w zakresie pośrednictwa związanych z tymi substancjami, lub uczestniczące w wywozie substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 3 załącznika niezwłocznie zgłaszają miejsce prowadzenia swojej działalności oraz, w odpowiednich przypadkach, jego zmianę. Zgłoszenia dokonuje się właściwemu organowi Państwa Członkowskiego, w którym dany podmiot gospodarczy ma swoją siedzibę.

2. Określenie warunków zwolnienia z kontroli pewnych kategorii podmiotów gospodarczych i podmiotów gospodarczych uczestniczących w wywozie niewielkich ilości substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 3 następuje przy zastosowaniu procedury komitetu. Warunki te zapewniają minimalizację ryzyka nielegalnego wykorzystywania substancji sklasyfikowanych.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 8

1. Przy przywozie substancji sklasyfikowanych na obszar celny Wspólnoty w celu ich rozładunku, tranzytu, czasowego składowania, składowania w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym, lub poddania ich wspólnotowej procedurze tranzytu zewnętrznego, podmiot gospodarczy, na żądanie właściwych organów, musi wykazać, że cele tych działań są zgodne z prawem.

2. Ustanowienie kryteriów służących określeniu, w jaki sposób można wykazać zgodność z prawem celów transakcji, zapewniających możliwość nadzorowania wszelkiego przemieszczania substancji sklasyfikowanych w ramach obszaru celnego Wspólnoty przez właściwe organy oraz minimalizację ryzyka nielegalnego wykorzystania tych substancji, następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

SEKCJA 3

Udzielanie informacji

Artykuł 9

1. Podmioty gospodarcze mające siedzibę na terenie Wspólnoty niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o wszelkich okolicznościach, takich jak nietypowe zamówienia i transakcje dotyczące substancji sklasyfikowanych, które budzą podejrzenia, że substancje te przeznaczone do przywozu, wywozu lub będące przedmiotem działań w zakresie pośrednictwa, mogą być wykorzystane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Podmioty gospodarcze dostarczają właściwym organom, w zwięzłej formie, informacji dotyczących ich działań związanych z wywozem, przywozem i pośrednictwem. Określenie informacji wymaganych przez właściwe organy w celu umożliwienia im nadzorowania tych działań następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 10

1. Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, opracowuje wytyczne i uaktualnia je, służące ułatwieniu współpracy pomiędzy właściwymi organami Państw Członkowskich, podmiotami gospodarczymi mającymi siedzibę na terytorium Wspólnoty i przemysłem chemicznym, w szczególności w zakresie substancji niesklasyfikowanych.

2. Wytyczne te zawierają w szczególności:

a) informacje, jak rozpoznać i zgłosić podejrzaną transakcję;

b) regularnie uaktualnianą listę substancji niesklasyfikowanych celem umożliwienia przemysłowi dobrowolnego monitorowania obrotu takimi substancjami.

3. Właściwe organy zapewniają, by wytyczne te były regularnie rozpowszechniane zgodnie z ich celami.

SEKCJA 4

Powiadomienie przed wywozem

Artykuł 11

1. Wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 1 Załącznika oraz wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategoriach 2 i 3 Załącznika do określonych krajów przeznaczenia jest poprzedzany powiadomieniem przekazywanym przez właściwe organy we Wspólnocie właściwym organom w kraju przeznaczenia, zgodnie z art. 12 ust. 10 Konwencji Narodów Zjednoczonych. Wykaz tych krajów przeznaczenia jest określany przy zastosowaniu procedury komitetu w celu zminimalizowania ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych poprzez zapewnienie systematycznego i spójnego nadzorowania ich wywozu do tych krajów.

Krajowi przeznaczenia pozostawia się 15 dni roboczych na udzielenie odpowiedzi; po upływie tego terminu właściwe organy Państwa Członkowskiego wywozu mogą zezwolić na wywóz, jeżeli nie otrzymają od właściwych organów kraju przeznaczenia informacji, że celem wywozu może być nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych.

2. W przypadku substancji sklasyfikowanych, które są przedmiotem powiadomienia zgodnie z ust. 1, właściwe organy danego Państwa Członkowskiego, przed wywozem takich substancji, przekazują właściwym organom kraju przeznaczenia informacje określone w art. 14 ust. 1.

Organ przekazujący informacje zobowiązuje organ państwa trzeciego otrzymujący je do zachowania poufności informacji stanowiących tajemnicę gospodarczą, przemysłową, handlową lub zawodową lub dotyczących operacji handlowych, o których tam mowa.

3. Właściwe organy mogą stosować uproszczone procedury powiadamiania przed wywozem w przypadkach, gdy upewniły się, że nie spowoduje to ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Określenie takich procedur i ustalenie wspólnych kryteriów stosowanych przez właściwe organy następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

SEKCJA 5

Zezwolenie na wywóz

Artykuł 12

1. Wywóz substancji sklasyfikowanych, które wymagają zgłoszenia celnego, w tym wywóz substancji sklasyfikowanych opuszczających obszar celny Wspólnoty po ich składowaniu w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym przez okres przynajmniej 10 dni, wymaga uzyskania zezwolenia na wywóz.

W przypadkach gdy substancje sklasyfikowane są ponownie wywożone w przeciągu 10 dni od daty objęcia ich procedurą zawieszającą lub umieszczenia ich w wolnym obszarze celnym o kontroli typu II, zezwolenie na wywóz nie jest wymagane.

Wywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 3 załącznika wymaga uzyskania zezwolenia na wywóz w przypadkach, gdy wymagane jest powiadomienie przed wywozem lub gdy te substancje wywożone są do niektórych krajów przeznaczenia, określanych przy zastosowaniu procedury komitetu w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu kontroli.

2. Zezwolenie na wywóz wydawane jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym eksporter ma swoją siedzibę.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 13

1. Wniosek o wydanie zezwolenia na wywóz, o którym mowa w art. 12, zawiera przynajmniej następujące informacje:

a) nazwę i adres eksportera, importera w państwie trzecim, innych podmiotów gospodarczych uczestniczących w wywozie lub wysyłce oraz odbiorcy końcowego;

b) nazwę substancji sklasyfikowanej określoną w Załączniku, w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę i 8-cyfrowy kod CN oraz nazwę każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w Załączniku;

c) ilość i masę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego ilość i masę oraz, jeżeli jest to możliwe, procentową zawartość każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem tej mieszaniny lub tego produktu naturalnego;

d) szczegóły uzgodnień dotyczących transportu, takie jak przewidziana data wysyłki, sposób transportu, nazwa urzędu celnego, w którym dokonane będzie zgłoszenie celne, i, o ile to możliwe na tym etapie, określenie środków transportu, trasy, spodziewanych punktów wyjścia z obszaru celnego Wspólnoty oraz punktu wprowadzenia na terytorium kraju importującego;

e) w przypadkach, o których mowa w art. 17, kopię zezwolenia na przywóz wydanego przez kraj przeznaczenia; i

f) numer licencji lub numer zgłoszenia, o których mowa w art. 6 i 7.

2. Decyzja w sprawie wniosku o wydanie zezwolenia na wywóz jest podejmowana w ciągu 15 dni roboczych od daty, kiedy właściwy organ uzna, że wniosek jest kompletny. Termin ten jest przedłużany, jeżeli w przypadkach, o których mowa w art. 17, właściwe organy zobowiązane są podjąć dalsze badania zgodnie z art. 17 akapit drugi.

Artykuł 14

1. Jeżeli we wniosku nie podano informacji dotyczących trasy i środków transportu, w zezwoleniu na wywóz zaznacza się, że podmiot gospodarczy musi przedstawić te informacje urzędowi celnemu wyprowadzenia lub innemu właściwemu organowi w miejscu wyprowadzenia z obszaru celnego Wspólnoty przed faktycznym wyjściem przesyłki. W takich przypadkach przy wydawaniu zezwolenia na wywóz umieszcza się w nim odpowiednią adnotację.

W przypadku przedłożenia zezwolenia na wywóz w urzędzie celnym w Państwie Członkowskim innym niż państwo organu wystawiającego eksporter udostępnia na żądanie uwierzytelnione tłumaczenie części lub całości informacji zawartych w zezwoleniu.

2. Zezwolenie na wywóz jest przedstawiane w urzędzie celnym w momencie składania zgłoszenia celnego lub, w przypadku braku zgłoszenia celnego, w urzędzie celnym wyprowadzenia lub innym właściwym organie w miejscu wyprowadzenia z obszaru celnego Wspólnoty. Zezwolenie dołącza się do przesyłki do państwa trzeciego będącego państwem przeznaczenia.

Urząd celny wyprowadzenia lub inny właściwy organ w miejscu wyprowadzenia z obszaru celnego Wspólnoty uzupełnia zezwolenie o niezbędne informacje, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. d) i umieszcza na nim swoją pieczęć.

Artykuł 15

Bez uszczerbku dla środków przyjętych zgodnie z art. 26 ust. 3, odmawia się udzielenia zezwolenia na wywóz, jeżeli:

a) informacje przekazane zgodnie z art. 13 ust. 1 są niekompletne;

b) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że informacje przekazane zgodnie z art. 13 ust. 1 są nieprawdziwe;

c) w przypadkach, o których mowa w art. 17, ustalono, że właściwy organ kraju przeznaczenia nie udzielił zezwolenia na przywóz substancji sklasyfikowanych; lub

d) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dane substancje sklasyfikowane są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Artykuł 16

Właściwe organy mogą zawiesić lub cofnąć zezwolenie na wywóz, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dane substancje przeznaczone są do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Artykuł 17

Jeżeli, zgodnie z porozumieniem pomiędzy Wspólnotą a państwem trzecim, nie wydaje się zezwolenia na wywóz przed wydaniem zezwolenia na przywóz danej substancji przez właściwe organy państwa trzeciego, Komisja powiadamia organy właściwe Państw Członkowskich o nazwie i adresie właściwego organu państwa trzeciego, dołączając dalsze informacje praktyczne otrzymane z tego państwa.

Właściwe organy Państw Członkowskich weryfikują autentyczność takiego zezwolenia na przywóz, w razie konieczności zwracając się o potwierdzenie do właściwego organu państwa trzeciego.

Artykuł 18

Okres ważności zezwolenia na wywóz, w którym towary muszą opuścić obszar celny Wspólnoty, nie przekracza sześciu miesięcy od daty wystawienia zezwolenia na wywóz. Wyjątkowo, na wniosek, okres ważności może być przedłużony.

Artykuł 19

Właściwe organy mogą stosować uproszczone procedury udzielania zezwolenia na wywóz w przypadkach, gdy upewniły się, że nie spowoduje to ryzyka nielegalnego wykorzystania substancji sklasyfikowanych. Określenie takich procedur i ustalenie wspólnych kryteriów, które będą stosowane przez właściwe organy, następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

SEKCJA 6

Zezwolenie na przywóz

Artykuł 20

Przywóz substancji sklasyfikowanych wymienionych w kategorii 1 Załącznika wymaga uzyskania zezwolenia na przywóz. Zezwolenie na przywóz może zostać udzielone jedynie podmiotowi gospodarczemu posiadającemu siedzibę na terytorium Wspólnoty. Zezwolenie na przywóz wydawane jest przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, w którym importer ma swoją siedzibę.

Jednakże, w przypadkach gdy substancje, o których mowa w ust. 1, są rozładowywane lub przeładowywane, czasowo składowane, składowane w wolnym obszarze celnym o kontroli typu I lub w składzie wolnocłowym, lub poddawane wspólnotowej procedurze tranzytu, zezwolenie na przywóz nie jest wymagane.

Artykuł 21

1. Wniosek o wydanie zezwolenia na przywóz, o którym mowa w art. 20, zawiera przynajmniej następujące informacje:

a) nazwę i adres importera, eksportera w państwie trzecim, innych uczestniczących podmiotów gospodarczych oraz odbiorcy końcowego;

b) nazwę substancji sklasyfikowanej, określoną w Załączniku, lub w przypadku mieszanin lub produktów naturalnych, ich nazwę i 8-cyfrowy kod CN oraz nazwę każdej substancji sklasyfikowanej, będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego, określoną w Załączniku;

c) ilość i masę substancji sklasyfikowanej, a w przypadku mieszaniny lub produktu naturalnego - ilość i masę oraz, jeżeli jest to możliwe, procentową zawartość każdej substancji sklasyfikowanej będącej składnikiem mieszaniny lub produktu naturalnego;

d) o ile są dostępne, szczegóły uzgodnień dotyczących transportu, takie jak sposób i środki transportu oraz data i miejsce przewidywanych działań importowych; oraz

e) numer licencji lub numer zgłoszenia, o których mowa w art. 6 i 7.

2. Decyzja w sprawie wniosku o zezwolenie na przywóz podejmowana jest w ciągu 15 dni roboczych od daty, kiedy organ właściwy uzna, że wniosek jest kompletny.

Artykuł 22

Zezwolenie na przywóz towarzyszy przesyłce od punktu wejścia na obszar celny Wspólnoty do terenu zakładu importera lub odbiorcy końcowego.

Zezwolenie na przywóz jest przedkładane w urzędzie celnym, przy poddawaniu substancji sklasyfikowanych procedurze celnej.

W przypadku przedłożenia zezwolenia na przywóz w urzędzie celnym w Państwie Członkowskim innym niż państwo organu wystawiającego importer udostępnia na żądanie uwierzytelnione tłumaczenie części lub całości informacji zawartych w zezwoleniu.

Artykuł 23

Bez uszczerbku dla środków przyjętych zgodnie z art. 26 ust. 3, odmawia się udzielenia zezwolenia na przywóz, jeżeli:

a) informacje przekazane zgodnie z art. 21 ust. 1 są niekompletne;

b) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że informacje przekazane zgodnie z art. 21 ust. 1 we wniosku są nieprawdziwe albo błędne; lub

c) istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że dane substancje sklasyfikowane są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych.

Artykuł 24

Właściwe organy mogą zawiesić lub cofnąć zezwolenie na przywóz, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że substancje przeznaczone są do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych.

Artykuł 25

Okres ważności zezwolenia na przywóz, w którym substancje sklasyfikowane muszą być wprowadzone do obszaru celnego Wspólnoty, nie przekracza sześciu miesięcy od daty wystawienia zezwolenia na przywóz. Wyjątkowo, na wniosek, okres ważności może być przedłużony.

ROZDZIAŁ III

UPRAWNIENIA WŁAŚCIWYCH ORGANÓW

Artykuł 26

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 11-25 oraz ust. 2 i 3 niniejszego artykułu właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego zakazują wprowadzenia substancji sklasyfikowanych na obszar celny Wspólnoty lub ich wywozu, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że substancje te są przeznaczone do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Właściwe organy zatrzymują substancje sklasyfikowane lub zawieszają ich wydanie na czas niezbędny do zidentyfikowania substancji sklasyfikowanych lub skontrolowania przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. Każde Państwo Członkowskie przyjmuje konieczne środki w celu przyznania właściwym organom uprawnień, w szczególności do:

a) uzyskiwania informacji o wszelkich zamówieniach na substancje sklasyfikowane lub operacjach z udziałem takich substancji;

b) wejścia na teren zakładu podmiotu gospodarczego w celu uzyskania dowodów potwierdzających nieprawidłowości;

c) stwierdzenia, że substancje sklasyfikowane zostały nielegalnie wykorzystane lub że miała miejsce próba nielegalnego wykorzystania tych substancji.

4. W celu zapobieżenia szczególnemu ryzyku nielegalnego wykorzystania w wolnym obszarze celnym, jak również w innych narażonych na takie ryzyko miejscach, takich jak składy celne, Państwa Członkowskie zapewnią, że prowadzone będą skuteczne kontrole w tych miejscach na każdym etapie tych operacji i że kontrole te nie będą mniej restrykcyjne niż przeprowadzane w innych częściach obszaru celnego.

5. Właściwe organy mogą pobierać od podmiotów gospodarczych opłaty za wydawanie licencji, przyjmowanie zgłoszeń i wydawanie zezwoleń. Opłaty takie są pobierane w sposób niedyskryminujący i nie przekraczają szacunkowych kosztów rozpatrzenia wniosku.

ROZDZIAŁ IV

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 27

Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia i bez uszczerbku dla art. 30, przepisy rozporządzenia (EWG) nr 515/97, w szczególności dotyczące poufności informacji, stosuje się odpowiednio. Każde Państwo Członkowskie informuje pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o nazwach właściwych organów wyznaczonych do działania w charakterze organów łącznikowych zgodnie z art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI WYKONAWCZE I ZMIANY

Artykuł 28

Oprócz środków wykonawczych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, Komitet przyjmuje, w razie konieczności, szczegółowe przepisy, w szczególności dotyczące wzoru i korzystania z formularzy zezwoleń na wywóz i przywóz, służące zapewnieniu skutecznego nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi w celu zapobiegania nielegalnemu wykorzystaniu tych substancji.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 29

Dostosowanie treści Załącznika do niniejszego rozporządzenia w celu uwzględnienia zmian w załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych następuje przy zastosowaniu procedury komitetu.

Artykuł 30

1. Komisja wspomagana jest przez Komitet ds. Prekursorów Narkotyków (zwany dalej "Komitetem").

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 31

Państwa Członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszystkie niezbędne środki służące zapewnieniu, że przepisy te są stosowane. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 32

Właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego przynajmniej raz w roku przekazują Komisji wszystkie stosowne informacje dotyczące wdrażania działań w zakresie nadzoru określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz informacje o substancjach sklasyfikowanych wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, a także o metodach ich nielegalnego wykorzystywania i wytwarzania, jak również o legalnym obrocie tymi substancjami, ich legalnym wykorzystaniu i zapotrzebowaniu na nie.

Na podstawie tych informacji Komisja, w porozumieniu z Państwami Członkowskimi, ocenia skuteczność niniejszego rozporządzenia i, zgodnie z art. 12 ust. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych, opracowuje coroczną informację, przedstawianą Międzynarodowemu Organowi Kontroli Środków Odurzających.

Komisja składa Radzie sprawozdanie z funkcjonowania niniejszego rozporządzenia do końca sierpnia 2008 r.

Artykuł 33

Komisja jest niniejszym upoważniona do opowiedzenia się w imieniu Wspólnoty za zmianami tabel I i II załącznika do Konwencji Narodów Zjednoczonych zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 34

Rozporządzenie (EWG) nr 3677/90 traci moc z dniem 18 sierpnia 2005 r.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia należy traktować jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 35

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 sierpnia 2005 r. Jednakże art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 1 i 3, art. 12 ust. 1, art. 19, 28 i 30 stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w celu umożliwienia przyjęcia środków określonych w tych artykułach. Środki te wchodzą w życie nie wcześniej niż dnia 18 sierpnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 2004 r.

W imieniu Rady

C. VEERMAN

Przewodniczący

———

(1) Dz.U. L 326 z 24.11.1990, str. 56.

(2) Dz.U. L 357 z 20.12.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1232/2002 (Dz.U. L 180 z 10.7.2002, str. 5).

(3) Dz.U. L 82 z 22.3.97, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

(4) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

(5) Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, str. 34).

(6) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

ZAŁĄCZNIK

Substancje sklasyfikowane - kategoria I

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	Kod CN(1)	Nr CAS(2)
1-fenylo-2-propanon	Fenylaceton	2914 31 00	103-79-7
Kwas N-acetylantranilowy	Kwas 2-acetamidobenzoesowy	2924 23 00	89-52-1
Izosafrol (cis + trans)		2932 91 00	120-58-1
3,4-metyleneodioksyfenylpropan-2-on	1-(1,3-benzodioksol-5-yl)propan-2-on	2932 92 00	4676-39-5
Piperonal		2932 93 00	120-57-0
Safol		2932 94 00	94-59-7
Efedryna		2939 41 00	299-42-3
Pseudoefedryna		2939 42 00	90-82-4
Norefedryna		ex 2939 49 00	14838-15-4
Ergometryna		2939 61 00	60-79-7
Ergotamina		2939 62 00	113-15-5
Kwas lizergowy		2939 63 00	82-58-6

Formy stereoizomeryczne substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące katyną(3), w każdym przypadku, gdy istnienie takich form jest możliwe.

Sole substancji wymienionych w tej kategorii, niebędące solami katyny, w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe.

(1) Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

(2) Numer CAS oznacza "numer referencyjny wg Chemical Abstracts Service", będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym każdej substancji i jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego izomeru oraz dla każdej soli każdego izomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

(3) Nazywane również (+)-norpseudoefedryną, kod CN 2939 43 00, nr CAS 492-39-7.

Kategoria 2

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	kod CN(1)	Nr CAS(2)
Bezwodnik octowy		2915 24 00	108-24-7
Kwas fenylooctowy		2916 34 00	103-82-2
Kwas antranilowy		2922 43 00	118-92-3
Piperydyna		2933 32 00	110-89-4
Nadmanganian potasu		2841 61 00	7722-64-7

Sole substancji wymienionych w niniejszej kategorii w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe.

(1) Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

(2) Numer CAS oznacza "numer referencyjny wg Chemical Abstracts Service", będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym dla każdej substancji i jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego isomeru i dla każdej soli każdego isomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

Kategoria 3

Substancja	Nazewnictwo CN (jeśli odmienne)	kod CN(1)	Nr CAS(2)
Kwas chlorowodorowy	Chlorowodór	2806 10 00	7647-01-0
Kwas siarkowy		2807 00 10	7664-93-9
Toluen		2902 30 00	108-88-3
Eter etylu	Eter dietylowy	2909 11 00	60-29-7
Aceton		2914 11 00	67-64-1
Keton metylowo-etylowy	Butanon	2914 12 00	78-93-3

Sole substancji wymienionych w tej kategorii w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe i gdy sole te nie są solami kwasu chlorowodorowego i kwasu siarkowego.

(1) Dz.U. L 290 z 28.10.2002, str. 1.

(2) Numer CAS oznacza "numer referencyjny wg Chemical Abstracts Service",

będący niepowtarzalnym identyfikatorem cyfrowym dla każdej substancji i

jej struktury. Numer CAS jest odmienny dla każdego isomeru i dla każdej

soli każdego isomeru. Należy rozumieć, że numery CAS dla soli substancji

wymienionych powyżej będą się różniły od numerów tu podanych.

Rozporządzenie Komisji (WE) ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prekursorów narkotykowych i rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi nr 1277/2005

z dnia 27 lipca 2005 r.

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U.UE L z dnia 3 sierpnia 2005 r.)

Dz.U.UE.L.2005.202.7

2009.04.29 zm. Dz.U.UE.L.2009.95.13

2011.03.28 zm. Dz.U.UE.L.2011.61.2

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych(1), w szczególności jego art. 14 lit. a) i f),

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi(2), w szczególności jego art. 6 ust. 1 akapit trzeci, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 1 i 3, art. 12 ust. 1 akapit trzeci, art. 19 i art. 28,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3677/90 z dnia 13 grudnia 1990 r. ustanawiające środki, które powinny być podjęte w celu uniemożliwiania wykorzystywania niektórych substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych(3), które zostało wprowadzone w życie rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3769/92 z dnia 21 grudnia 1992 r. wykonującym i zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3677/90 ustanawiające środki, które powinny być podjęte w celu uniemożliwiania wykorzystywania niektórych substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji

psychotropowych(4), zostało zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 111/2005. Należy ujednolicić środki wykonawcze zawarte w rozporządzeniu 3769/92, tak by były zgodne z nowymi zasadami przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 111/2005. Dlatego rozporządzenie (EWG) nr 3769/92 powinno zostać uchylone.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 w sprawie prekursorów narkotyków, które zastępuje dyrektywę Rady 92/109/EWG(5), harmonizuje przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu niektórych substancji wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych w obrębie Wspólnoty. W celu zapewnienia bardziej równomiernego funkcjonowania rynku wewnętrznego w zakresie handlu prekursorami narkotyków, przepisy dotyczące składania wniosków o wydanie licencji, przyznawania lub odmowy udzielenia licencji, ich zawieszenia lub cofnięcia powinny zostać zharmonizowane na poziomie Wspólnoty.

(3) Ważne jest, by nie dopuszczać do nieuprawnionego wyprowadzania substancji kategorii 1 i dlatego obiekty handlowe, w których te substancje są przechowywane lub wykorzystywane powinny być zabezpieczone przed takim nieuprawnionym wyprowadzeniem.

(4) Należy dokładniej określić podmioty gospodarcze zaangażowane w wewnątrzwspólnotowy handel, które mogą korzystać ze specjalnych licencji lub specjalnych rejestracji. Należy określić sytuacje, w których podmioty gospodarcze zaangażowane w handel między Wspólnotą a państwami trzecimi mogą być zwolnione z wymogu uzyskania licencji lub dokonania rejestracji.

(5) Przepisy dotyczące warunków przyznawania licencji oraz obowiązku powiadamiania podmiotów gospodarczych zaangażowanych w wewnątrzwspólnotowy handel i handel pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi powinny być w miarę możliwości takie same.

(6) Należy ustanowić przepisy umożliwiające weryfikację legalności celów, do jakich wykorzystuje się wszystkie partie prekursorów narkotyków wprowadzanych na obszar celny Wspólnoty, włącznie z przewożonymi w tranzycie i podlegających przeładunkom, oraz do obszarów wrażliwych takich, jak strefy wolnocłowe Wspólnoty.

(7) Niezbędne są specjalne procedury wydawania zezwoleń na przywóz w celu monitorowania indywidualnych przesyłek substancji kategorii 1, by zapobiegać szkodliwym działaniom na wczesnym etapie i w szczególności odnieść się do narastającego problemu stymulantów z grupy amfetamin.

(8) Szczegółowe przepisy dotyczące powiadamiania przed wywozem powinny umożliwić dostosowanie przekazywanych informacji i wymaganych form reagowania do szczególnego charakteru przesyłek wywozowych. W celu pełnego wykorzystania systemu powiadamiania przed wywozem i wydawania zezwoleń na wywóz, wysiłki należy przede wszystkim ukierunkować na przesyłki wysokiego ryzyka. Szczegółowe zasady dotyczące uproszczonej formy powiadamiania przed wywozem i wydawania zezwoleń na wywóz w drodze uproszczonej procedury powinny przyczynić się do zmniejszenia ograniczeń administracyjnych w wypadku substancji chemicznych o powszechnym i legalnym zastosowaniu.

(9) W celu skutecznego nadzorowania handlu Państwa Członkowskie powinny umożliwić właściwym organom skuteczne wykonywanie ich zadań i wymianę informacji.

(10) Dla poprawy współpracy w zakresie monitorowania prekursorów narkotyków Państwa Członkowskie powinny regularnie dostarczać Komisji informacje na temat zapobiegania szkodliwym działaniom związanym z prekursorami narkotyków.

(11) Niniejsze rozporządzenie powinno się stosować, począwszy od tego samego dnia, od którego stosują się rozporządzenie (WE) nr 273/2004 i rozporządzenie (WE) nr 111/2005.

(12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Prekursorów Narkotyków,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy wykonawcze do rozporządzeń (WE) nr 273/2004 i (WE) nr 111/2005 w zakresie odpowiedzialnych funkcjonariuszy, wydawania licencji i dokonywania rejestracji podmiotów gospodarczych, dostarczania informacji, powiadamiania przed wywozem i wydawania zezwoleń na wywóz i przywóz w obszarze prekursorów narkotyków.

Artykuł 2

Do celów niniejszego rozporządzenia w uzupełnieniu definicji podanych w rozporządzeniach (WE) nr 273/2004 i (WE) nr 111/2005 "obiekty handlowe" oznaczają budynek (budynki) łącznie z terenem zajmowanym przez podmiot gospodarczy w jednej lokalizacji.

ROZDZIAŁ II

ODPOWIEDZIALNY FUNKCJONARIUSZ

Artykuł 3

Podmioty gospodarcze zaangażowane w przywóz, wywóz lub działania w zakresie pośrednictwa, o których mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 111/2005, związane ze sklasyfikowanymi substancjami w kategoriach 1 lub 2, wyznaczają funkcjonariusza odpowiedzialnego za handel sklasyfikowanymi substancjami, zgłaszają właściwym organom imię i nazwisko i dane kontaktowe tej osoby oraz natychmiast powiadamiają je o wszystkich kolejnych zmianach dotyczących tych informacji.

Artykuł 4

Odpowiedzialny funkcjonariusz, o którym mowa w art. 3, zapewnia, aby handel sklasyfikowanymi substancjami, prowadzony przez podmiot gospodarczy, odbywał się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Funkcjonariusz jest upoważniony do reprezentowania podmiotu gospodarczego oraz do podejmowania decyzji koniecznych do realizacji powyższych zadań.

ROZDZIAŁ III

PRZYZNAWANIE LICENCJI I REJESTRACJA PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

Artykuł 5

1. W celu uzyskania licencji na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 zainteresowany podmiot gospodarczy składa pisemny wniosek.

Wniosek zawiera:

a) pełną nazwę i adres wnioskodawcy;

b) imię i nazwisko odpowiedzialnego funkcjonariusza;

c) opis stanowiska i zakresu zadań odpowiedzialnego funkcjonariusza;

d) pełny adres obiektów handlowych;

e) opis wszystkich miejsc przechowywania, produkcji, wytwarzania i przetwarzania sklasyfikowanych substancji;

f) informacje wskazujące, że zostały podjęte odpowiednie środki zapobiegające nieuprawnionemu wyprowadzaniu sklasyfikowanych substancji z miejsc wymienionych w lit. e);

g) nazwę i kod CN sklasyfikowanych substancji zgodne z załącznikiem I rozporządzenia (WE) nr 273/2004;

h) w wypadku mieszanin lub produktu naturalnego następujące informacje:

i) nazwę mieszaniny lub produktu naturalnego;

ii) nazwę i kod CN sklasyfikowanych substancji w mieszaninie lub produkcie naturalnym zgodnie z załącznikiem I rozporządzenia (WE) nr 273/2004;

iii) maksymalny udział procentowy takich sklasyfikowanych substancji w mieszaninie lub produkcie naturalnym;

i) opis przewidywanych rodzajów transakcji, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 273/2004;

j) poświadczoną kopię wpisu do rejestru przedsiębiorstw lub ewidencji działalności, gdzie stosowne;

k) certyfikat poświadczający, że wnioskodawca i odpowiedzialny funkcjonariusz przestrzegają zasad właściwego postępowania lub, gdzie stosowne, dokument wskazujący, że dają oni gwarancje właściwego prowadzenia transakcji.

Wnioskodawca umożliwia właściwym organom, na ich żądanie, dostęp do innych odpowiednich dodatkowych informacji i dokumentów.

2. Ustęp 1 stosuje się do licencji, o których mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 111/2005.

Do celów ust. 1 lit. e) wniosek zawiera opis miejsc przechowywania, obróbki, przetwarzania, zwykłych form traktowania i zastosowań sklasyfikowanych substancji.

Do celów ust. 1 lit. g) i lit. h) ppkt ii) nazwę i kod CN sklasyfikowanych substancji podaje się zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 111/2005.

Do celów ust. 1 lit. i) należy podać opis planowanych rodzajów działań odnoszących się do art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 111/2005.

Artykuł 6

Podmioty gospodarcze przyjmują odpowiednie środki w celu zabezpieczenia obiektów handlowych przed nieuprawnionym wyprowadzaniem sklasyfikowanych substancji wymienionych w kategorii 1.

Artykuł 7

1. Właściwy organ podejmuje decyzję w sprawie wniosku o wydanie licencji, o którym mowa w art. 5, w ciągu 60 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania wniosku.

W przypadku przedłużenia licencji decyzję należy podjąć w ciągu 30 dni roboczych.

2. Właściwy organ może zawiesić okresy, o których mowa w ust. 1, by umożliwić wnioskodawcy dostarczenie wszelkich brakujących informacji. W takim wypadku zawieszenie rozpoczyna się w dniu, w którym właściwy organ powiadomi wnioskodawcę o brakujących informacjach.

3. Licencja może dotyczyć transakcji, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 273/2004 i rozporządzeniu (WE) nr 111/2005.

4. Wydając licencję, właściwe organy stosują wzory ustanowione w załączniku I.

5. Właściwe organy mogą wydać licencję w jednej z dwóch poniższych form:

a) licencję, która obejmuje wszystkie sklasyfikowane substancje i wszystkie transakcje, dla danego obiektu handlowego;

b) licencję, która obejmuje wszystkie sklasyfikowane substancje i wszystkie transakcje, dla danego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem, że środki przyjęte zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 nie zostały naruszone, właściwe organy odmawiają przyznania licencji, jeżeli nie są spełnione warunki ustanowione w art. 5 ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub istnieją rozsądne podstawy, by przypuszczać, że sklasyfikowane substancje przeznacza się do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 2, ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się w odniesieniu do wniosków składanych na mocy rozporządzenia (WE) nr 111/2005 i pod warunkiem, że środki przyjęte zgodnie z art. 26 ust. 3 tego rozporządzenia nie są naruszone.

Artykuł 9

W przypadku handlu pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 111/2005, właściwe władze mogą albo ograniczyć termin ważności licencji do okresu nieprzekraczającego trzy lata, albo mogą wymagać od podmiotów gospodarczych wykazania, w odstępach czasu nieprzekraczających trzech lat, że warunki, na których zostały im udzielone licencje, są w dalszym ciągu spełnione.

Termin ważności licencji wydanych przez wejściem w życie rozporządzenia (WE) nr 111/2005 pozostaje bez zmian.

Artykuł 10

1. Licencja nie podlega przeniesieniu.

2. Posiadacz licencji, zgodnie z art. 5, składa wniosek o wydanie nowej licencji, jeżeli przewidywana jest którakolwiek z następujących sytuacji:

a) dodanie sklasyfikowanej substancji;

b) rozpoczęcie nowej operacji;

c) zmiana lokalizacji obiektów handlowych, w których dokonuje się operacji.

W takich wypadkach aktualnie obowiązujące licencje tracą ważność w tym z poniższych terminów, który przypada wcześniej:

i) w dniu upływu ważności, jeżeli termin ważności licencji został ustalony zgodnie z art. 9 niniejszego rozporządzenia lub zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 273/2004;

ii) w dniu, w którym rozpoczyna się okres ważności nowej licencji.

3. W razie zmian w informacjach dostarczonych zgodnie z art. 5, innych niż wymienione w ust. 2 niniejszego artykułu, w szczególności dotyczących imienia i nazwiska odpowiedzialnego funkcjonariusza, posiadacz licencji powiadamia o nich właściwe organy w ciągu 10 dni roboczych następujących po wprowadzeniu takiej zmiany.

Jeżeli po wprowadzeniu zmiany warunki wymienione w art. 5 są w dalszym ciągu spełnione, właściwe organy dokonają odpowiednich zmian w licencji.

4. Posiadacze licencji zwracają właściwym organom licencje, które straciły ważność.

5. Ustęp 2 stosuje się do licencji wydanych przed terminem stosowania rozporządzenia (WE) nr 273/2004 i rozporządzenia (WE) nr 111/2005.

Artykuł 11

1. Z zastrzeżeniem, że środki przyjęte zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 nie zostały naruszone, właściwe organy mogą zawiesić lub cofnąć licencję wówczas gdy:

a) warunki ustanowione w art. 5 ust. 1 niniejszego rozporządzenia przestały być spełniane;

b) istnieją uzasadnione powody, by przypuszczać, że sklasyfikowane substancje przeznacza się do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych;

c) posiadacz licencji nie wykorzystał jej w ciągu trzech lat.

2. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 2, ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się w odniesieniu do licencji wydanych na mocy rozporządzenia (WE) nr 111/2005 i pod warunkiem, że nie zostały naruszone środki przyjęte zgodnie z art. 26 ust. 3 tego rozporządzenia.

Artykuł 12

1. Artykuły 5-11 nie mają zastosowania do specjalnych zezwoleń, o których mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 273/2004.

2. Do władz publicznych wymienionych w art. 3 ust. 2 i 6 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 zaliczają się organy celne, policja oraz urzędowe laboratoria właściwych organów.

Artykuł 13

Apteki, punkty wydawania leków weterynaryjnych, organy celne, policja, urzędowe laboratoria właściwych organów oraz siły zbrojne mogą być zwolnione z obowiązku uzyskania licencji i rejestracji na mocy rozporządzenia (WE) nr 111/2005, jeżeli te podmioty gospodarcze wykorzystują prekursory narkotyków wyłącznie w ramach wykonywanych przez siebie zadań służbowych.

Podmioty gospodarcze wymienione w ustępie pierwszym są również zwolnione z:

a) przedstawienia dokumentacji określonej w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 111/2005;

b) obowiązku wyznaczenia odpowiedzialnego funkcjonariusza określonego w art. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14

1. Podmioty gospodarcze zajmujące się wywozem substancji sklasyfikowanych, wymienionych w kategorii 3 Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 111/2005, są zwolnione z obowiązku rejestracji, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli łączna ilość zrealizowanego przez nie wywozu w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego (1 stycznia - 31 grudnia) nie przekracza ilości określonej w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli ilości te zostaną przekroczone w ciągu bieżącego roku kalendarzowego, podmiot gospodarczy ma obowiązek niezwłocznego dokonania rejestracji.

2. Podmioty gospodarcze zajmujące się wywozem mieszanin zawierających substancje sklasyfikowane, wymienione w kategorii 3 Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 111/2005, są zwolnione z obowiązku rejestracji, o którym mowa w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli ilość sklasyfikowanej substancji zawartej w mieszaninach nie przekracza, w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego, ilości określonej w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli ilości te zostały przekroczone w ciągu bieżącego roku kalendarzowego, podmiot gospodarczy ma obowiązek niezwłocznego dokonania rejestracji.

Artykuł 15

Do celów art. 6 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 klienci informują swoich dostawców o tym, czy ten artykuł ma do nich zastosowanie.

Artykuł 16

Jeżeli zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 111/2005 właściwe organy wymagają wykazania, że cele transakcji są zgodne z prawem, podmiot gospodarczy, korzystając z wzoru ustanowionego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, składa pisemną deklarację pozwalającą właściwym organom na upewnienie się, że przesyłka opuściła kraj wywozu zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi przyjętymi na mocy art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi (zwanej dalej "Konwencją Narodów Zjednoczonych").

Jednakże podmiot gospodarczy może również przedstawić zezwolenie na przywóz, o którym mowa w art. 20 rozporządzenia (WE) nr 111/2005, lub deklarację klienta, o której mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 273/2004.

ROZDZIAŁ IV

DOSTARCZANIE INFORMACJI

Artykuł 17

Do celów art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 podmioty gospodarcze informują w zwięzłej formie właściwe organy o ilościach sklasyfikowanych substancji wykorzystywanych lub dostarczanych, a w wypadku ich dostarczania - o ilości dostarczonej każdej stronie trzeciej.

Ustęp pierwszy stosuje się w odniesieniu do sklasyfikowanych substancji wymienionych w kategorii 3 jedynie na wniosek właściwych organów.

Artykuł 18

1. Do celów art. 9 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 111/2005 podmioty gospodarcze posiadające licencję lub zarejestrowane przekazują właściwym organom informacje na temat:

a) wywozu substancji sklasyfikowanych objętych zezwoleniem na wywóz;

b) całego przywozu sklasyfikowanych substancji wymienionych w kategorii 1, w odniesieniu do których jest wymagane zezwolenie na przywóz, lub dotyczące wszystkich przypadków, w których sklasyfikowane substancje z kategorii 2 są wprowadzane do strefy wolnocłowej objętej kontrolą typu II, poddawane procedurze zawieszającej innej niż procedura tranzytu lub dopuszczone do swobodnego obrotu;

c) wszelkich form pośrednictwa związanego ze sklasyfikowanymi substancjami z kategorii 1 i 2.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a), systematyzuje się poprzez odniesienie do kraju przeznaczenia, wywiezionych ilości i numeru zezwolenia na wywóz, gdzie stosowne.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. b), systematyzuje się poprzez odniesienie do państwa trzeciego będącego państwem wywozu i numeru zezwolenia na przywóz, gdzie stosowne.

4. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. c), systematyzuje się poprzez odniesienie do państwa trzeciego biorącego udział w działaniach związanych z pośrednictwem i zezwolenia na wywóz lub na przywóz, gdzie stosowne. Podmioty gospodarcze dostarczają informacji na żądanie właściwych organów.

Artykuł 19

Informacje, o których mowa w art. 17 i 18, dostarcza się raz w roku przed dniem 15 lutego.

Podmiot gospodarczy powiadamia również właściwe organy w wypadku gdy żadne operacje nie miały miejsca.

Informacje traktuje się jako poufne informacje handlowe.

ROZDZIAŁ V

POWIADOMIENIE PRZED WYWOZEM

Artykuł 20

Wykazy, o których mowa w art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 111/2005, zawierają co najmniej informacje dotyczące:

a) krajów, z którymi Wspólnota zawarła specjalną umowę w sprawie prekursorów narkotyków;

b) państw trzecich, które wystąpiły z wnioskiem o przedkładanie im powiadomienia przed wywozem zgodnie z art. 12 ust. 10 Konwencji Narodów Zjednoczonych.

Takie wykazy są ustanowione w załączniku IV.

Artykuł 21

1. W wypadku wywozu, który ma podlegać uproszczonej procedurze wydawania zezwoleń na wywóz, o której mowa w art. 19 rozporządzenia (WE) nr 111/2005 i art. 25, 26 i 27 niniejszego rozporządzenia, właściwe organy mogą przesłać uproszczone powiadomienie przed wywozem dotyczące kilku transakcji wywozowych dokonywanych we wskazanym okresie sześciu albo dwunastu miesięcy.

2. Właściwe władze przekażą informacje określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 111/2005 i zaznaczą właściwym organom państwa trzeciego będącego miejscem przeznaczenia, że powiadomienie przed wywozem dotyczy kilku transakcji wywozowych dokonywanych we wskazanym okresie sześciu albo dwunastu miesięcy.

3. Właściwe organy prześlą powiadomienie przed wywozem państwu przeznaczenia na formularzu powiadomienia o ruchu substancji chemicznych (Multilateral Chemical Reporting Notification - MCRN), zamieszczonym w załączniku V.

ROZDZIAŁ VI

ZEZWOLENIA NA WYWÓZ/PRZYWÓZ

Artykuł 22

Państwa będące miejscem przeznaczenia wywozu sklasyfikowanych substancji wymienionych w kategorii 3, które wymagają zezwolenia na wywóz, określa załącznik IV.

Artykuł 23

1. Zezwolenia na wywóz i na przywóz sporządza się na formularzach odpowiadających wzorom podanym odpowiednio w załączniku VI i załączniku VII. Układ graficzny formularzy jest wiążący.

Zezwolenie na wywóz lub na przywóz może być również wydane w formie elektronicznej. W takim wypadku Państwo Członkowskie może odpowiednio dostosować rubrykę przeznaczoną na numer zezwolenia.

2. Zezwolenie na wywóz wystawia się w czterech egzemplarzach ponumerowanych od 1 do 4.

Kopię nr 1 zachowuje organ wystawiający zezwolenie.

Kopie nr 2 i nr 3 towarzyszą sklasyfikowanym substancjom i przedkłada się je organom celnym, które wystawiają zgłoszenie celne wywozowe, a następnie właściwym organom w miejscu, w którym wywożona partia opuszcza obszar celny Wspólnoty. Właściwe organy w miejscu wyjścia zwracają kopię nr 2 organowi wystawiającemu zezwolenie. Kopia nr 3 towarzyszy sklasyfikowanym substancjom do miejsca odbioru przez właściwy organ kraju przywozu.

Kopię nr 4 zachowuje eksporter.

3. Zezwolenie na przywóz wystawia się w czterech egzemplarzach ponumerowanych od 1 do 4.

Kopię nr 1 zachowuje organ wystawiający zezwolenie.

Kopię nr 2 organ wystawiający zezwolenie przesyła właściwemu organowi kraju wywozu.

Kopia nr 3 towarzyszy sklasyfikowanym substancjom od miejsca wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty do obiektów handlowych importera, który przesyła tę kopię organowi wystawiającemu.

Kopię nr 4 zachowuje importer.

4. Zezwolenie na wywóz lub na przywóz nie może być przyznane w odniesieniu do więcej niż dwóch sklasyfikowanych substancji.

Artykuł 24

1. Formularze zezwoleń są drukowane co najmniej w jednym języku urzędowym Wspólnoty.

2. Formularze mają format A4 i są wykonane na papierze ze wzorem giloszowym tła, tak by ujawnić jakiekolwiek fałszerstwo dokonane środkami mechanicznymi lub chemicznymi.

3. Państwa Członkowskie mogą zastrzec sobie prawo do druku formularzy zezwoleń we własnym zakresie lub mogą zlecić ich druk drukarniom przez siebie zatwierdzonym.

W drugim przypadku każdy formularz zezwolenia musi zawierać odniesienie do takiego zatwierdzenia. Ponadto w formularzu zezwolenia należy podać nazwę i adres drukarni lub znak, na podstawie którego może być ona zidentyfikowana.

Artykuł 25

Na wniosek zainteresowanego podmiotu gospodarczego właściwy organ może wydać zezwolenie na wywóz w drodze procedury uproszczonej, ustanowionej w art. 19 rozporządzenia (WE) nr 111/2005, w przypadku często realizowanych transakcji wywozu jednej ze sklasyfikowanych substancji wymienionych w kategorii 3, w których bierze udział eksporter ustanowiony we Wspólnocie i ten sam importer w tym samym państwie trzecim będącym państwem przeznaczenia, obejmujące wyznaczony okres sześciu lub dwunastu miesięcy.

Takie uproszczone zezwolenie na wywóz może być wydane jedynie wówczas gdy:

a) w czasie realizacji poprzednich transakcji wywozu podmiot gospodarczy wykazał zdolność do wypełnienia wszystkich obowiązków w odniesieniu do tego wywozu i nie dopuścił się żadnych naruszeń odpowiednich przepisów prawa;

b) właściwy organ może się upewnić co do legalności celów tych transakcji wywozowych.

Artykuł 26

1. Wniosek o wydanie uproszczonego zezwolenia na wywóz, o którym mowa w art. 25, zawiera co najmniej:

a) nazwy i adresy eksportera, importera w państwie trzecim i ostatecznego odbiorcy;

b) nazwę sklasyfikowanej substancji zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 111/2005 lub w wypadku mieszaniny lub produktu naturalnego - ich nazwę i kod CN oraz nazwę każdej sklasyfikowanej substancji, zgodnie z Załącznikiem do rozporządzenia (WE) nr 111/2005, wchodzącej w skład mieszaniny lub produktu naturalnego;

c) maksymalną ilość sklasyfikowanej substancji przeznaczonej do wywozu;

d) przewidywany okres realizacji transakcji wywozu.

2. Właściwy organ rozpatrzy wniosek o wydanie uproszczonego zezwolenia na wywóz w ciągu 15 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania wymaganych informacji.

Artykuł 27

1. Zezwolenie na wywóz wydane w drodze uproszczonej procedury sporządza się przy wykorzystaniu kopii nr 1, 2 i 4 formularza ustanowionego w załączniku VI.

Kopię nr 1 zachowuje organ wydający zezwolenie.

Kopię nr 2 i kopię nr 4 otrzymuje eksporter.

Eksporter podaje szczegółowe informacje o każdej transakcji wywozu na odwrocie kopii nr 2, w szczególności informacje dotyczące ilości sklasyfikowanej substancji będącej przedmiotem transakcji wywozu i ilości, która pozostała do wykorzystania. Kopię nr 2 przedkłada się w urzędzie celnym w momencie sporządzania zgłoszenia celnego. Urząd celny potwierdza informacje i zwraca kopię dokumentu eksporterowi.

2. Podmiot gospodarczy wpisuje numer zezwolenia i słowa: "uproszczona procedura wydania zezwoleń na wywóz" w zgłoszeniu celnym dla każdej transakcji wywozu.

Jeżeli urząd celny dokonujący odprawy celnej wywozowej znajduje się w miejscu, w którym wysyłka opuszcza obszar celny Wspólnoty, informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, podaje się w dokumentach towarzyszących wywożonej partii towaru.

3. Eksporter zwraca kopię nr 2 organowi wydającemu zezwolenie najpóźniej w ciągu 10 dni roboczych następujących po upływie okresu ważności zezwolenia na wywóz wydanego w drodze uproszczonej procedury.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 28

1. Każde Państwo Członkowskie przyjmie środki niezbędne do umożliwienia właściwym organom wykonywania ich obowiązków w zakresie kontroli i monitorowania, włącznie z kontrolami mającymi na celu sprawdzenie, czy obiekty handlowe spełniają odpowiednie warunki.

2. Państwa Członkowskie zapewnią wymianę informacji między organami uczestniczącymi w operacjach.

Artykuł 29

1. W miesiącu następującym po zakończeniu każdego kwartału kalendarzowego każde Państwo Członkowskie przesyła Komisji wykaz zawierający informacje o przypadkach, w których dopuszczenie sklasyfikowanych substancji zostało wstrzymane, lub tych, w których sklasyfikowane substancje zostały zatrzymane.

Te informacje dotyczą:

a) nazw sklasyfikowanych substancji; jeżeli są znane: źródła, pochodzenia i przeznaczenia tych substancji;

b) ilości sklasyfikowanych substancji, ich statusu celnego i środków transportu wykorzystywanych do ich przewozu.

2. Pod koniec każdego roku kalendarzowego Komisja przekazuje wszystkim Państwom Członkowskim informacje, które uzyskała na podstawie ust. 1.

Artykuł 30

Rozporządzenie (EWG) nr 3769/92 traci moc z dniem 18 sierpnia 2005 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy traktować jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 31

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. właściwe organy cofną otwarte indywidualne zezwolenia na wywóz wydane na mocy art. 5 ust. 3 i art. 5a ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3677/90. Takie cofnięcie nie ma jednak wpływu na sklasyfikowane substancje, które zostały zgłoszone do wywozu przed dniem 1 stycznia 2006 r.

Artykuł 32

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 sierpnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lipca 2005 r.

W imieniu Komisji

Günter VERHEUGEN

Wiceprzewodniczący

_____

(1) Dz.U. L 47 z 18.2.2004, str. 1.

(2) Dz.U. L 22 z 26.1.2005, str. 1.

(3) Dz.U. L 357 z 20.12.1990, str. 1.

(4) Dz.U. L 383 z 29.12.1992, str. 17. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1232/2002 (Dz.U. L 180 z 10.7.2002, str. 5).

(5) Dz.U. L 370 z 19.12.1992, str. 76. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/101/WE (Dz.U. L 286 z 4.11.2003, str. 14).

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK IV (1)

1. Wykaz państw, o których mowa w art. 20, w których przypadku wymagane jest powiadomienie przed wywozem przy wywozie substancji sklasyfikowanych w kategorii 2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 111/2005

Substancja Państwo przeznaczenia

Bezwodnik octowy Każde państwo trzecie

Nadmanganian potasu

Kwas fenylooctowy

Kwas antranilowy Afganistan Malezja

Australia Maledywy

Antigua i Barbuda Meksyk

Benin Nigeria

Boliwia Oman

Brazylia Paragwaj

Kanada Peru

Kajmany Filipiny

Chile Republika Mołdowy

Kolumbia Federacja Rosyjska

Kostaryka Arabia Saudyjska

Republika Dominikańska Republika Południowej Afryki

Ekwador Tadżykistan

EtiopiaTurcja

Ghana Zjednoczone Emiraty Arabskie

Haiti Zjednoczona Republika Tanzanii

Indie Wenezuela

Indonezja

Jordania

Kazachstan

Liban

Madagaskar

Piperydyna Afganistan Malezja

Australia Maledywy

Antigua i Barbuda Meksyk

Benin Nigeria

Boliwia Oman

Brazylia Paragwaj

Kanada Peru

Kajmany Filipiny

Chile Republika Mołdowy

Kolumbia Federacja Rosyjska

Kostaryka Arabia Saudyjska

Republika Dominikańska Tadżykistan

Ekwador Turcja

Etiopia Zjednoczone Emiraty Arabskie

Ghana Zjednoczona Republika Tanzanii

Haiti Stany Zjednoczone Ameryki:

Indie Wenezuela

Indonezja

Jordania

Kazachstan

Liban

Madagaskar

2. Wykaz państw, o których mowa w art. 20 i 22, w przypadku których wymagane jest powiadomienie przed wywozem oraz zezwolenie na wywóz przy wywozie substancji sklasyfikowanych w kategorii 3 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 111/2005

Substancja Państwo przeznaczenia

Keton metylowo-etylowy (MEK)(1)	Afganistan	Liban
Toluen(1)	Australia	Madagaskar
Aceton(1)	Antigua i Barbuda	Malezja
Eter etylowy(1)	Argentyna	Maledywy
	Benin	Meksyk
	Boliwia	Nigeria
	Brazylia	Oman
	Kanada	Pakistan
	Kajmany	Paragwaj
	Chile	Peru
	Kolumbia	Filipiny
	Kostaryka	Republika Mołdowy
	Republika Dominikańska	Republika Korei
	Ekwador	Federacja Rosyjska
	Egipt	Arabia Saudyjska
	Salwador	Tadżykistan
	Etiopia	Turcja
	Ghana	Zjednoczone Emiraty Arabskie
	Gwatemala	Zjednoczona Republika Tanzanii
	Haiti	Urugwaj
	Honduras	Wenezuela
	Indie	
	Jordania	

Kazachstan

Kwas chlorowodorowy Boliwia Peru

Kwas siarkowy Chile Turcja

Kolumbia Wenezuela

Ekwador

(1) Zawiera sole tych substancji w każdym przypadku, gdy istnienie takich soli jest możliwe.

1) Załącznik IV:

- zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 297/2009 z dnia 8 kwietnia 2009 r. (Dz.U.UE.L.2009.95.13) zmieniającego nin. rozporządzenie z dniem 29 kwietnia 2009 r.

- zmieniony przez art. 1 rozporządzenia nr 225/2011 z dnia 7 marca 2011 r. (Dz.U.UE.L.2011.61.2) zmieniającego nin. rozporządzenie z dniem 28 marca 2011 r.

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.Zgodnie z type=tresc:nro=Europejski.604746:part=a18art. 18 nin. decyzji.Decyzja wygasa z końcem dnia 31 grudnia 2013 r. zgodnie z tytułem nin. decyzji.

Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiająca na lata 2007-2013 program szczegółowy "Profilaktyka narkotykowa i informacja o narkotykach" jako część programu ogólnego "Prawa podstawowe i sprawiedliwość" nr 1150/2007/WE

z dnia 25 września 2007 r.

(Dz.U.UE L z dnia 3 października 2007 r.)

Dz.U.UE.L.2007.257.23

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(1),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów(2),

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu(3),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z Traktatem podczas definiowania i realizacji wszystkich wspólnotowych polityk i działań powinien zostać zapewniony wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego. Wymagane jest, aby działalność Wspólnoty obejmowała przyczynianie się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia.

(2) Działalność Wspólnoty powinna uzupełniać krajowe działania mające na celu poprawę zdrowia publicznego, eliminowanie źródeł zagrożeń dla zdrowia ludzkiego i ograniczanie szkodliwości zdrowotnej związanej z uzależnieniem od narkotyków, w tym polityki w zakresie informacji i profilaktyki.

(3) Ponieważ wyniki badań dowodzą, że zachorowalność i śmiertelność w związku z uzależnieniem od narkotyków dotyczą znacznej liczby obywateli Europy, szkodliwość zdrowotna związana z uzależnieniem od narkotyków stanowi poważny problem w dziedzinie zdrowia publicznego.

(4) W komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczącym wyników końcowej oceny strategii oraz planu działań UE w zakresie narkotyków (2000-2004) wskazano na potrzebę regularnego angażowania społeczeństwa obywatelskiego w formułowanie polityk UE dotyczących narkotyków.

(5) Decyzja nr 1786/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. przyjmująca program działań wspólnotowych w dziedzinie zdrowia publicznego (2003-2008)(4) obejmuje opracowywanie strategii i środków dotyczących uzależnienia od narkotyków jako jednego z istotnych determinantów zdrowia związanych ze stylem życia.

(6) W zaleceniu 2003/488/WE z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie profilaktyki i ograniczania szkodliwości zdrowotnej związanej z uzależnieniem od narkotyków(5) Rada zaleciła, aby państwa członkowskie za cel w dziedzinie zdrowia publicznego postawiły sobie profilaktykę w zakresie uzależnienia od narkotyków i ograniczanie związanych z tym zagrożeń oraz aby stosownie opracowywały i wdrażały kompleksowe strategie.

(7) W grudniu 2004 roku Rada Europejska zatwierdziła strategię antynarkotykową UE na lata 2005-2012, która obejmuje wszystkie dotyczące narkotyków działania Unii Europejskiej oraz wyznacza główne cele. Należy do nich osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, dobrobytu i spójności społecznej poprzez zapobieganie zażywaniu narkotyków, uzależnieniu narkotykowemu oraz szkodliwym skutkom narkotyków dla zdrowia i społeczeństwa oraz poprzez ograniczanie tych zjawisk.

(8) Rada przyjęła plan działania UE w zakresie narkotyków (2005-2008)(6) jako podstawowy instrument służący przełożeniu na konkretne działania strategii antynarkotykowej UE na lata 2005-2012. Ostatecznym celem planu działania jest znaczne zmniejszenie powszechności zażywania narkotyków w społeczeństwie oraz zmniejszenie negatywnych skutków społecznych i zdrowotnych zażywania narkotyków oraz nielegalnego handlu nimi.

(9) Program szczegółowy "Profilaktyka narkotykowa i informacja o narkotykach" ustanowiony na podstawie niniejszej decyzji (zwany dalej "programem") zmierza do realizacji celów określonych w strategii antynarkotykowej UE na lata 2005-2012 i w planach działania UE w zakresie narkotyków na lata 2005-2008 i 2009-2012 poprzez wspieranie projektów mających na celu profilaktykę narkotykową, w tym zajęcie się kwestią zmniejszenia szkodliwych skutków narkotyków i kwestią metod leczenia z uwzględnieniem aktualnego stanu wiedzy naukowej.

(10) Istotne i niezbędne jest zrozumienie poważnych, bezpośrednich i długoterminowych konsekwencji zażywania narkotyków dla zdrowia, rozwoju psychicznego i społecznego osób, rodzin i społeczności, w tym równych szans dotkniętych tym problemem osób, a także uznanie wysokich kosztów społecznych i ekonomicznych dla ogółu społeczeństwa.

(11) Szczególną uwagę należy zwrócić na prowadzenie profilaktyki narkotykowej wśród młodzieży, która stanowi najbardziej zagrożoną grupę społeczeństwa. Głównym wyzwaniem w dziedzinie profilaktyki jest zachęcanie młodzieży do prowadzenia zdrowego trybu życia.

(12) Wspólnota Europejska może wnieść wartość dodaną do działań podejmowanych przez państwa członkowskie w zakresie profilaktyki narkotykowej i informacji o narkotykach, w tym do leczenia i zmniejszenia szkodliwych skutków narkotyków, uzupełniając te działania oraz dążąc do uzyskania synergii.

(13) Zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji(7) Komisja powinna poinformować Parlament Europejski o działaniach komitetu związanych z realizacją niniejszego programu. Parlament Europejski powinien w szczególności otrzymać projekt rocznego programu w momencie jego przedłożenia komitetowi zarządzającemu. Ponadto Parlament Europejski powinien otrzymać wyniki głosowania i wnioski z posiedzeń tego komitetu.

(14) Komplementarność względem technicznej wiedzy fachowej Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwanego dalej "Centrum") powinna zostać zapewniona poprzez wykorzystanie metodologii i najlepszych praktyk opracowanych przez Centrum oraz poprzez jego zaangażowanie w przygotowywanie rocznego programu prac.

(15) W związku z tym, że ze względu na potrzebę wymiany informacji na poziomie wspólnotowym i rozpowszechniania dobrych praktyk w całej Wspólnocie, cele niniejszej decyzji nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na potrzebę skoordynowanego i interdyscyplinarnego podejścia oraz na rozmiary i skutki programu możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podejmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(16) Mając na uwadze znaczenie uwidocznienia finansowania wspólnotowego, Komisja powinna przedstawić wytyczne mające zapewnić, że każda instytucja, organizacja pozarządowa, organizacja międzynarodowa lub inny podmiot otrzymujący dotację w ramach programu właściwie zaznacza otrzymane wsparcia.

(17) Niniejsza decyzja ustanawia na cały okres trwania programu kopertę finansową stanowiącą główny punkt odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami(8).

(18) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich(9) (zwane dalej "rozporządzeniem finansowym") oraz rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002(10), które zabezpieczają interesy finansowe Wspólnoty, powinny być stosowane z uwzględnieniem zasad upraszczania i spójności w wyborze instrumentów budżetowych, ograniczenia liczby przypadków, w których Komisja jest bezpośrednio odpowiedzialna za ich wdrożenie i zarządzanie nimi, a także wymaganego stopnia proporcjonalności między kwotą zasobów a obciążeniem administracyjnym związanym z ich wykorzystaniem.

(19) Należy również przedsięwziąć właściwe środki, aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, a także podjąć konieczne działania w celu odzyskania utraconych, niesłusznie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich(11), rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami(12) oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)(13).

(20) Rozporządzenie finansowe wymaga, aby dotacje operacyjne miały oparcie w akcie podstawowym.

(21) Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z uwzględnieniem różnic między środkami podlegającymi procedurze zarządzania a środkami podlegającymi procedurze doradczej, przy czym, w pewnych przypadkach, procedura doradcza jest właściwsza ze względu na większą skuteczność.

(22) W celu zapewnienia skutecznej i terminowej realizacji programu niniejsza decyzja powinna stosować się od dnia 1 stycznia 2007 r.,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Ustanowienie i zakres programu

1. Niniejsza decyzja ustanawia program szczegółowy "Profilaktyka narkotykowa i informacja o narkotykach" (zwany dalej "programem"), jako część programu ogólnego "Prawa podstawowe i sprawiedliwość", aby w ten sposób przyczynić się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i do zmniejszenia szkód zdrowotnych związanych z narkotykami.

2. Program obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 2

Cele ogólne

Cele ogólne programu są następujące:

a) zapobieganie zażywaniu narkotyków, uzależnieniu od narkotyków oraz szkodliwym skutkom narkotyków i ograniczanie tych zjawisk;

b) przyczynianie się do poprawy informacji na temat zażywania narkotyków; oraz

c) wspieranie wdrożenia strategii antynarkotykowej UE.

Artykuł 3

Cele szczegółowe

Cele szczegółowe programu są następujące:

a) propagowanie działań ponadnarodowych mających na celu:

(i) tworzenie multidyscyplinarnych sieci;

(ii) zapewnienie poszerzania bazy wiedzy, wymiany informacji oraz identyfikacji i rozpowszechniania dobrych praktyk, również poprzez szkolenia, wizyty studyjne oraz wymiany personelu;

(iii) podnoszenie świadomości w zakresie problemów zdrowotnych i społecznych powodowanych przez zażywanie narkotyków oraz zachęcanie do otwartego dialogu mającego na celu propagowanie lepszego zrozumienia zjawiska narkomanii; oraz

(iv) wspieranie środków mających na celu zapobieganie zażywaniu narkotyków, między innymi poprzez zajęcie się kwestią zmniejszenia szkodliwych skutków narkotyków i kwestią metod leczenia, z uwzględnieniem aktualnego stanu wiedzy naukowej;

b) angażowanie społeczeństwa obywatelskiego w realizację i rozwój strategii UE i planów działania UE w zakresie narkotyków; oraz

c) monitorowanie, realizację i ocenę realizacji poszczególnych zadań w ramach planów działania w zakresie narkotyków na lata 2005-2008 oraz 2009-2012. Parlament Europejski jest zaangażowany w proces oceny poprzez udział w działalności komisyjnej grupy sterującej ds. oceny.

Artykuł 4

Działania

W celu realizacji celów ogólnych i szczegółowych określonych w art. 2 i 3 program wspiera następujące rodzaje działań na warunkach określonych w rocznym programie prac, o którym mowa w art. 9 ust. 2:

a) konkretne działania podejmowane przez Komisję, takie jak studia i badania naukowe, badania opinii publicznej, opracowywanie wskaźników i wspólnych metodologii, gromadzenie, opracowywanie i rozpowszechnianie danych i statystyk, seminaria, konferencje i spotkania ekspertów, organizacja kampanii i imprez publicznych, tworzenie i prowadzenie witryn internetowych, przygotowywanie i rozpowszechnianie materiałów informacyjnych,

wsparcie dla sieci ekspertów krajowych i inspirowanie ich prac oraz działania w zakresie analizy, monitorowania i oceny;

b) konkretne projekty ponadnarodowe o znaczeniu dla Wspólnoty przedstawione przez co najmniej dwa państwa członkowskie lub co najmniej jedno państwo członkowskie i jedno inne państwo, którym może być państwo przystępujące lub kandydujące, na warunkach określonych w rocznym programie prac; lub

c) działalność organizacji pozarządowych lub innych podmiotów działających w ogólnym interesie europejskim w ramach ogólnych celów programu na warunkach określonych w rocznym programie prac.

Artykuł 5

Uczestnictwo

W działaniach objętych programem mogą uczestniczyć następujące kraje:

a) państwa EFTA będące stronami porozumienia o EOG, zgodnie z postanowieniami tego porozumienia; oraz

b) kraje kandydujące, a także kraje Bałkanów Zachodnich objęte procesem stabilizacji i stowarzyszenia na warunkach określonych w odpowiednich układach stowarzyszeniowych lub dodatkowych protokołach do nich, które dotyczą uczestnictwa w programach Wspólnoty i które zostały zawarte z tymi krajami lub zostaną z nimi zawarte w przyszłości.

Kraje kandydujące nieuczestniczące w programie mogą zostać zaproszone do uczestnictwa w projektach, o ile przyczyni się to do przygotowania tych krajów do przystąpienia; zaproszone do uczestnictwa w projektach mogą zostać także inne państwa trzecie lub organizacje międzynarodowe nieuczestniczące w programie, o ile służy to celom danych projektów.

Artykuł 6

Grupy docelowe

1. Program skierowany jest do wszystkich grup, które bezpośrednio lub pośrednio zajmują się zjawiskiem narkomanii.

2. W odniesieniu do problemu narkotyków do grup ryzyka zalicza się młodzież, kobiety, grupy wymagające szczególnej ochrony i społeczności żyjące w niekorzystnym otoczeniu

społecznym, które to grupy należy określić jako grupy docelowe. Pozostałe grupy docelowe obejmują kadrę nauczycielską i edukacyjną, rodziców, pracowników socjalnych, władze lokalne i krajowe, personel medyczny i paramedyczny, pracowników wymiaru sprawiedliwości, organy ścigania i władze penitencjarne, organizacje pozarządowe, związki zawodowe i wspólnoty wyznaniowe.

Artykuł 7

Dostęp do programu

Dostęp do niniejszego programu jest także otwarty dla publicznych lub prywatnych organizacji i instytucji (władz lokalnych na stosownym poziomie, wydziałów uniwersytetów i ośrodków badawczych) działających w zakresie informacji o narkotykach i profilaktyki narkotykowej, w tym w zakresie leczenia i zmniejszenia szkodliwych skutków narkotyków.

Podmioty i organizacje nastawione na osiąganie zysku mają dostęp do dotacji w ramach programu wyłącznie w powiązaniu z organizacjami o celach niezarobkowych lub organizacjami państwowymi.

Artykuł 8

Rodzaje interwencji

1. Finansowanie wspólnotowe może przyjąć następujące formy:

a) dotacji; lub

b) zamówień publicznych.

2. Dotacje wspólnotowe są przyznawane w następstwie zaproszeń do składania wniosków, poza należycie uzasadnionymi, wyjątkowymi przypadkami określonymi w rozporządzeniu finansowym, i przekazywane są w formie dotacji operacyjnych i dotacji na działania.

Minimalną stawkę rocznych wydatków przeznaczonych na dotacje oraz maksymalną stawkę współfinansowania określa się w rocznym programie prac.

3. Ponadto wprowadza się przepis, zgodnie z którym wydatki na środki towarzyszące są dokonywane w drodze zamówień publicznych, w którym to przypadku z finansowania wspólnotowego pokrywa się zakup towarów i usług. Obejmuje to, między innymi, wydatki na

działania informacyjno-komunikacyjne, opracowanie, realizację, monitorowanie, kontrolę i ocenę projektów, polityk, programów i przepisów prawa.

Artykuł 9

Środki wykonawcze

1. Komisja realizuje wsparcie finansowe Wspólnoty zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

2. W celu realizacji programu, w ramach celów ogólnych określonych w art. 2, Komisja przyjmuje roczny program prac z uwzględnieniem technicznej wiedzy Centrum. Program ten określa cele szczegółowe, priorytety tematyczne, opis środków towarzyszących, o których mowa w art. 8 i, w razie konieczności, wykaz innych działań.

Pierwszy roczny program prac zostaje przyjęty do dnia 23 stycznia 2008 r.

3. Roczny program prac zostaje przyjęty zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 10 ust. 3.

4. Procedury oceny i przyznawania dotacji na działania uwzględniają między innymi następujące kryteria:

a) zgodność proponowanego działania z rocznym programem prac, celami określonymi w art. 2 i 3, i z rodzajami działań określonymi w art. 4;

b) jakość proponowanego działania pod względem jego projektu, organizacji, sposobu przedstawienia i oczekiwanych wyników;

c) wysokość kwoty finansowania wspólnotowego przedstawiona we wniosku i jej adekwatność względem oczekiwanych wyników; oraz

d) wpływ oczekiwanych wyników na cele określone w art. 2 i 3, i na działania, o których mowa w art. 4.

5. Wnioski o dotacje operacyjne, o których mowa w art. 4 lit. c), ocenia się w świetle:

a) ich spójności z celami programu;

b) jakości planowanych działań;

c) prawdopodobnego efektu mnożnikowego wywieranego na adresatów tych działań;

d) geograficznych i społecznych skutków przeprowadzonych działań;

e) zaangażowania obywateli w organizację stosownych podmiotów;

f) stosunku kosztów do korzyści proponowanego działania.

6. Komisja podejmuje decyzje dotyczące proponowanych działań, o których mowa w art. 4 lit. a), zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 10 ust. 3. Komisja podejmuje decyzje dotyczące projektów i działalności, o których mowa, odpowiednio, w art. 4 lit. b) i c) zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

Komisja podejmuje decyzje w sprawie wniosków o dotacje z udziałem podmiotów lub organizacji nastawionych na osiąganie zysku zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 10 ust. 3.

Artykuł 10

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisu jej art. 8.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisu jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

Artykuł 11

Komplementarność

1. Dąży się do osiągnięcia synergii i komplementarności względem innych instrumentów Wspólnoty, w szczególności względem programu ogólnego "Bezpieczeństwo i ochrona wolności", siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju oraz wspólnotowego programu w zakresie zdrowia publicznego. Zapewniona zostaje komplementarność względem metodologii i najlepszych praktyk opracowanych przez Centrum, w szczególności w odniesieniu do statystycznego wymiaru informacji na temat narkotyków.

2. Program może mieć wspólne zasoby z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programami ogólnymi "Bezpieczeństwo i ochrona wolności" i "Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi" oraz z siódmym programem ramowym w dziedzinie badań i rozwoju, co pozwoli zrealizować działania spełniające cele wszystkich programów.

3. Działania finansowane na mocy niniejszej decyzji nie mogą uzyskać wsparcia finansowego na te same cele, pochodzącego z innych instrumentów finansowych Wspólnoty. Komisja wymaga dostarczenia przez beneficjentów programu informacji na temat środków finansowych otrzymanych z budżetu ogólnego Unii Europejskiej oraz z innych źródeł, a także na temat bieżących wniosków o finansowanie.

Artykuł 12

Środki budżetowe

1. Koperta finansowa na wykonanie niniejszej decyzji w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynosi 21.350.000 EUR.

2. Środki budżetowe przydzielone na działania przewidziane w niniejszym programie zapisuje się w rocznych środkach budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Dostępne roczne środki zatwierdza władza budżetowa w granicach wyznaczonych przez ramy finansowe.

Artykuł 13

Monitorowanie

1. Komisja zapewnia, aby beneficjent przedłożył sprawozdania techniczne i finansowe z postępu prac dla każdego działania finansowanego w ramach programu oraz sprawozdanie końcowe w terminie trzech miesięcy od zakończenia działania. Komisja określa formę i treść sprawozdań.

2. Komisja zapewnia, aby kontrakty i umowy zawierane w ramach realizacji programu przewidywały w szczególności nadzór i kontrolę finansową przeprowadzaną przez Komisję (lub przez jej upoważnionego przedstawiciela), w razie konieczności za pomocą kontroli na miejscu, w tym kontroli wyrywkowych, i audytów prowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy.

3. Komisja wymaga od beneficjenta korzystającego ze wsparcia finansowego zachowania do dyspozycji Komisji wszelkich dokumentów poświadczających wydatki związane z

działaniem przez okres pięciu lat od daty dokonania ostatniej płatności w związku z jakimkolwiek działaniem.

4. Na podstawie wyników sprawozdań i kontroli na miejscu, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja koryguje, w razie konieczności, pierwotnie zatwierdzoną wysokość wsparcia finansowego lub warunki jego przydziału oraz harmonogram płatności.

5. Komisja podejmuje wszelkie inne niezbędne kroki w celu sprawdzenia, czy finansowane działania są przeprowadzane prawidłowo i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji i rozporządzenia finansowego.

Artykuł 14

Ochrona interesów finansowych Wspólnoty

1. Komisja zapewnia, że podczas realizacji działań finansowanych na mocy niniejszej decyzji interesy finansowe Wspólnoty są chronione przez zastosowanie środków zapobiegawczych przeciwko nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, przez skuteczny system kontroli, odzyskiwanie nienależycie wypłaconych kwot oraz, w przypadku wykrycia nieprawidłowości, przez system skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji, zgodnie z rozporządzeniami (WE, Euratom) nr 2988/95, (Euratom, WE) nr 2185/96 oraz (WE) nr 1073/1999.

2. W przypadku działań Wspólnoty finansowanych w ramach niniejszej decyzji do wszelkich naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, w tym także do naruszeń zobowiązania umownego ustanowionego na podstawie programu, wynikających z działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które poprzez nieuzasadnioną pozycję wydatków przynoszą lub mogłyby przynieść szkodę budżetowi ogólnemu Unii Europejskiej lub innym budżetom zarządzanym przez Wspólnoty, mają zastosowanie przepisy rozporządzeń (WE, Euratom) nr 2988/95 oraz (Euratom, WE) nr 2185/96.

3. Komisja obniża, zawiesza lub odzyskuje kwotę wsparcia finansowego przydzielonego na dane działanie, jeżeli stwierdzi nieprawidłowości, w tym niezgodność z przepisami niniejszej decyzji lub decyzji indywidualnej lub z postanowieniami danego kontraktu lub umowy o przyznaniu wsparcia finansowego, lub też jeżeli okaże się, że dane działanie zostało bez uprzedniej zgody Komisji zmienione w sposób sprzeczny z charakterem lub warunkami realizacji projektu.

4. Jeżeli nie dotrzymano terminów lub jeżeli stan realizacji danego działania uzasadnia jedynie część przydzielonego wsparcia finansowego, Komisja wymaga przedstawienia przez beneficjenta uwag w określonym terminie. Jeżeli beneficjent nie udzieli satysfakcjonującej odpowiedzi, Komisja może anulować pozostałą część wsparcia finansowego i zażądać zwrotu już wypłaconych kwot.

5. Komisja zapewnia, aby wszelkie nienależycie wypłacone kwoty zostały jej zwrócone. Do kwot, które nie zostały zwrócone w odpowiednim czasie, doliczane są odsetki na warunkach określonych w rozporządzeniu finansowym.

Artykuł 15

Ocena

1. Program jest regularnie monitorowany w celu śledzenia postępów w realizacji działań przeprowadzanych w jego ramach.

2. Komisja zapewnia regularną, niezależną, zewnętrzną ocenę programu.

3. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie:

a) coroczną prezentację dotyczącą realizacji programu;

b) okresowe sprawozdanie z oceny dotyczące uzyskanych wyników oraz jakościowych i ilościowych aspektów realizacji programu - nie później niż dnia 31 marca 2011 r.;

c) komunikat w sprawie kontynuacji programu - nie później niż dnia 30 sierpnia 2012 r.; oraz

d) sprawozdanie z oceny ex post - nie później niż dnia 31 grudnia 2014 r.

Artykuł 16

Publikacja projektów

Corocznie Komisja publikuje wykaz projektów finansowanych w ramach programu zawierający krótki opis każdego projektu.

Artykuł 17

Uwidocznienie

Komisja określa wytyczne zapewniające uwidocznienie finansowania przyznanego na mocy niniejszej decyzji.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r., z wyjątkiem art. 9 ust. 2 i 3 oraz art. 10 ust. 3, które stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 25 września 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego W imieniu Rady

H.-G. PÖTTERING M. LOBO ANTUNES

Przewodniczący Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. C 69 z 21.3.2006, str. 1.

(2) Dz.U. C 192 z 16.8.2006, str. 25.

(3) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 23 lipca 2007 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 września 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(4) Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją nr 786/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, str. 7).

(5) Dz.U. L 165 z 3.7.2003, str. 31.

(6) Dz.U. C 168 z 8.7.2005, str. 1.

(7) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

(8) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

(9) Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).

(10) Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 478/2007 (Dz.U. L 111 z 28.4.2007, str. 13).

(11) Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

(12) Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

(13) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

Wspólne działanie przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczące zbliżenia ustawodawstw i praktyk Państw Członkowskich Unii Europejskiej w zakresie walki z narkomanią oraz zapobiegania i zwalczania nielegalnego handlu narkotykami 96/750/WSiSW

z dnia 17 grudnia 1996 r.

(Dz.U.UE L z dnia 31 grudnia 1996 r.)

Dz.U.UE.L.1996.342.6

Dz.U.UE-sp.19-1-48

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. K.1 ust. 4 i K.3 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Francji,

powołując się na fakt, że Rada Europejska w Cannes w dniach 26 i 27 czerwca 1995 r. zatwierdziła zadanie odnoszące się do europejskiego planu działań w zakresie walki z narkotykami (1996-1999) i uznała potrzebę zintegrowanego podejścia w tym obszarze;

powołując się na fakt, że Rada Europejska w Madrycie w dniach 15 i 16 grudnia 1995 r. zatwierdziła sprawozdanie grupy ekspertów w zakresie narkotyków oraz że niektóre spośród 66 propozycji zostały już przekształcone w precyzyjne, skoordynowane działania operacyjne w ramach Unii Europejskiej, zgodnie ze wskazówkami Rady Europejskiej;

powołując się na fakt, że Rada Europejska zaprosiła również włoską oraz irlandzką Prezydencję do przygotowania, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, Komisją, Jednostką Europolu ds. Narkotyków oraz Europejskim Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii, programu działań uwzględniających sprawozdanie, których postęp byłby oceniony na posiedzeniu Rady Europejskiej w Dublinie w dniach 13 i 14 grudnia 1996 r.;

zważywszy, że Rada Europejska we Florencji w dniach 21 i 22 czerwca 1996 r. podkreśliła istotne znaczenie wzmocnionej współpracy między Państwami Członkowskimi w walce z narkotykami;

zważywszy, że ta sama Rada Europejska ponownie przedstawiła znaczenie szybkiego zakończenia badań nad harmonizacją ustawodawstw Państw Członkowskich i ich wpływu na zmniejszenie używania narkotyków oraz nielegalnego handlu narkotykami;

uwzględniając sprawozdanie w sprawie harmonizacji ustawodawstwa krajowego w zakresie narkotyków, jak zażądała Rada Europejska na posiedzeniach w Madrycie i Florencji;

powołując się na priorytet dodany przez irlandzką Prezydencję do walki z narkotykami oraz inicjatywy podjęte w następstwie wytycznych Rady Europejskiej w Madrycie i Florencji w celu nadania tej walce określonej treści, w szczególności rezolucję Rady w sprawie orzekania wyroków za handel narkotykami na dużą skalę;

zważywszy, że Państwa Członkowskie wypełniają swoje zobowiązania w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1961, 1971 i 1988 r. oraz że będą one badać sposoby zwiększenia skuteczności w dążeniu do ścisłej zgodności z tymi Konwencjami, w szczególności poprzez pomoc państwom trzecim w wypełnianiu ich zobowiązań;

zważywszy, że Państwa Członkowskie potwierdzają swoją wspólną determinację w dążeniu do położenia kresu nielegalnemu handlowi narkotykami w celu ochrony społeczeństwa przed

jego niszczącymi skutkami i przed innymi głęboko ukrytymi przyczynami problemów nadużywania narkotyków, w szczególności popytowi na narkotyki i olbrzymim zyskom z nielegalnego handlu, oraz że zbliżanie ustawodawstw i praktyk zmierzających do uczynienia współpracy bardziej skuteczną przyczyniałoby się do osiągania tego celu;

uwzględniając memorandum "W sprawie europejskiego modelu społecznego" przedłożone przez Francję na posiedzeniu Rady Europejskiej w Turynie dnia 29 marca 1996 r., popierające harmonizację ustawodawstwa krajowego w zakresie walki z narkotykami;

uwzględniając zagrożenia nieodłącznie związane z powstawaniem narkotyków syntetycznych;

zważywszy, że sprawozdanie w sprawie harmonizacji sporządzone przez Radę i Komisję w odpowiedzi na wcześniej wspomniane wskazówki uznaje, że narkotyki syntetyczne mogą stanowić obszar priorytetowy, w którym sprawozdanie zostanie przełożone na działania praktyczne;

zważywszy, że, wobec braku zharmonizowanego ustawodawstwa, wzajemnie zgodne praktyki wzmocniłyby europejską współpracę w walce z narkomanią oraz zapobieganiu i zwalczaniu nielegalnego handlu narkotykami;

zważywszy, że wysoki poziom współpracy europejskiej i międzynarodowej policji, służb celnych oraz organów sądowych pomógłby w podniesieniu skuteczności walki z handlem narkotykami;

zważywszy, że walka z handlem narkotykami musi być połączona z aktywną polityką zapobiegania, leczenia narkomanii i rehabilitacji narkomanów;

uwzględniając program wspólnotowych działań w sprawie zapobiegania uzależnieniu od narkotyków, w szczególności piętnaście działań priorytetowych, które program ten obejmuje;

zważywszy, że przepisy niniejszego wspólnego działania pozostają bez uszczerbku dla ogólnej zasady, że Państwo Członkowskie może zachować lub rozwijać własną krajową politykę w dziedzinie walki z narkotykami na swoim terytorium;

bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

akty wykonawcze

Artykuł 1

Państwa Członkowskie podejmują pełną współpracę w walce z narkomanią i podejmują starania w celu zbliżenia swoich ustawodawstw, aby zapewnić ich wzajemną zgodność w stopniu niezbędnym do zapobiegania i zwalczania nielegalnego handlu narkotykami w Unii.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie podejmują starania, aby zapewnić większą wzajemną zgodność praktyk policji, służb celnych i organów sądowych, w ten sposób przyczyniając się do ściślejszej europejskiej współpracy w celu zapobiegania i zwalczania nielegalnego handlu narkotykami w Unii.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie podejmują walkę z nielegalnym przepływem środków odurzających i substancji psychotropowych we Wspólnocie, w tym również z "turystyką narkotykową".

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, że w ich systemach prawnych kary nakładane za handel narkotykami na dużą skalę są jednymi z najbardziej surowych kar przewidzianych dla przestępstw o porównywalnej wadze.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie podejmują starania w celu opracowania zbieżnego ustawodawstwa w stopniu koniecznym do przygotowania podstawy prawnej lub wypełnienia luk prawnych w odniesieniu do narkotyków syntetycznych. W szczególności wspierają tworzenie systemu szybkiego informowania umożliwiającego zidentyfikowanie takich narkotyków jako substancji zakazanych w momencie ich pojawienia się w jakimkolwiek miejscu na terytorium Państwa Członkowskiego.

Artykuł 6

Bez uszczerbku dla kompetencji Wspólnoty Państwa Członkowskie zobowiązują się do przyjęcia środków koniecznych do zacieśnienia współpracy operacyjnej policji, służb celnych i organów sądowych w walce z narkomanią oraz w zapobieganiu i zwalczaniu nielegalnego handlu narkotykami.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewniają, że ich zobowiązania wynikające z Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1961, 1971 i 1988 r. w sprawie środków odurzających i substancji psychotropowych są stosowane rygorystycznie i skutecznie.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zobowiązują się do podjęcia najwłaściwszych kroków w celu zwalczania nielegalnych upraw roślin zawierających składniki aktywne o właściwościach narkotycznych.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie zobowiązują się, z uwzględnieniem swoich zasad konstytucyjnych i podstawowych koncepcji systemów prawnych, do nadania charakteru czynów karalnych czynom popełnianym umyślnie w celu publicznego namawiania lub nakłaniania innych osób, przy pomocy dowolnych środków, do popełniania przestępstw nielegalnego używania lub produkcji środków odurzających. Państwa Członkowskie zachowują szczególną czujność w odniesieniu do wykorzystywania usług przesyłania danych on-line, w szczególności internetu.

Artykuł 10

Przepisy niniejszego wspólnego działania nie uniemożliwiają Państwu Członkowskiemu, w poszanowaniu jego zobowiązań międzynarodowych, utrzymywania bądź wprowadzania na swoim terytorium jakiegokolwiek środka uzupełniającego, uznanego za właściwy do walki z narkomanią oraz zapobiegania i zwalczania nielegalnego handlu narkotykami.

Artykuł 11

Rządy Państw Członkowskich zobowiązują się do powzięcia wszelkich właściwych kroków w celu wprowadzenia w życie niniejszego wspólnego działania niezwłocznie po jego przyjęciu.

Corocznie Prezydencja składa Radzie sprawozdania w sprawie realizacji niniejszego wspólnego działania.

Artykuł 12

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 13

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący

Decyzja Komitetu Wykonawczego w sprawie poprawy praktycznej współpracy sądowej w zakresie zwalczania handlu narkotykami

z dnia 14 grudnia 1993 r.

(Dz.U.UE L z dnia 22 września 2000 r.)

Dz.U.UE.L.2000.239.427

Dz.U.UE-sp.19-2-389

KOMITET WYKONAWCZY,

uwzględniając art. 132 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen,

uwzględniając art. 48-53 oraz 70-75 wspomnianej Konwencji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Dla poprawy praktycznej współpracy sądowej w zakresie zwalczania handlu narkotykami Umawiające się Strony zobowiązują się, że w przypadku gdyby Strona będąca adresatem wniosku o pomoc wzajemną zamierzała rozpatrzyć wniosek negatywnie bądź zadecydować o tylko częściowym udzieleniu pomocy, powiadomi organ występujący z wnioskiem o przyczynach odmowy i poda w miarę możliwości warunki, których spełnienie pozwoliłoby na pozytywne rozpatrzenie takiego wniosku.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie po notyfikacji ze strony wszystkich Stron Konwencji Wykonawczej o zakończeniu wymaganych przez ich systemy prawne procedur nadających moc obowiązującą tym decyzjom na ich terytorium.

Sporządzono w Paryżu, dnia 14 grudnia 1993 r.

A. LAMASSOURE

Przewodniczący

Wspólne działanie przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie współpracy między organami celnymi a organizacjami biznesowymi w zwalczaniu handlu narkotykami 96/698/WSiSW

z dnia 29 listopada 1996 r.

(Dz.U.UE L z dnia 12 grudnia 1996 r.)

Dz.U.UE.L.1996.322.3

Dz.U.UE-sp.19-1-40

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. K.3 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Irlandii,

uwzględniając sprawozdanie Grupy Ekspertów ds. Narkotyków, zatwierdzone przez Radę Europejską w Madrycie w 1995 r.,

dostrzegając, że obiekty i usługi prawnie uzasadnionych organizacji biznesowych mogą być wykorzystywane przez handlarzy narkotyków,

a także mając na uwadze, co następuje:

istotny jest wysoki poziom współpracy między organami celnymi a organizacjami biznesowymi w zwalczaniu handlu narkotykami;

w czasie spotkań na szczycie w Londynie (1991 r.) i w Monachium (1992 r.) Grupa G7 wyraziła poparcie dla wzmocnienia współpracy między organami celnymi a organizacjami biznesowymi w walce z handlem narkotykami;

rezolucje Rady Społeczno-Gospodarczej ONZ nr 1993/41 z dnia 27 lipca 1993 r. i nr 1995/18 z dnia 24 lipca 1995 r. zatwierdziły wykorzystanie protokołów ustaleń jako praktycznego sposobu uzyskiwania wymiernych wyników w walce z narkotykami, przy utrzymaniu tempa ułatwień w handlu;

Światowa Organizacja Celna (WCO) przyjęła plan działania w celu systematycznego opracowywania protokołów ustaleń w dziedzinie ceł;

stwierdzając, że program protokołów ustaleń, zapoczątkowany przez WCO, odniósł sukces na całym świecie w utrwalaniu współpracy między organami celnymi a organizacjami biznesowymi; stwierdzając ponadto, że niektóre Państwa Członkowskie Unii Europejskiej już rozpoczęły krajowe programy protokołów ustaleń z organizacjami biznesowymi, zarówno w odniesieniu do handlu narkotykami jak i innych wykroczeń celnych;

mając świadomość, że rozszerzanie tych programów na wszystkie Państwa Członkowskie i na większą liczbę organizacji biznesowych może przynieść dalsze korzyści płynące z egzekwowania tych programów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

akty wykonawcze

Artykuł 1

W celu wzmocnienia istniejących już relacji w ramach współpracy między organami celnymi Państw Członkowskich a organizacjami biznesowymi działającymi w Unii Europejskiej w zakresie zwalczania handlu narkotykami, Państwa Członkowskie ustanowią lub dalej rozwiną programy protokołów ustaleń na poziomie krajowym, w ramach wytycznych ustanowionych w niniejszym wspólnym działaniu, i zachęcą do udziału w tego rodzaju programach.

Artykuł 2

Protokoły ustaleń między organami celnymi a organizacjami biznesowymi mogą zawierać, lecz nie muszą się tylko do tego ograniczać, zapisy dotyczące poniższych kwestii:

- wymianę nazwisk osób, z którymi można się kontaktować w organach celnych i w organizacji będącej sygnatariuszem,

- informacje wstępne przekazywane organom celnym przez sygnatariusza dotyczące danych odnoszących się do ładunku lub podróżnych, w zależności od przypadku,

- dostępu organów celnych do systemów informacyjnych sygnatariusza,

- oceny przez organy celne procedur zabezpieczeń sygnatariusza,

- opracowania i wdrożenia planów mających na celu poprawę omawianych zabezpieczeń,

- kontroli nowo zatrudnionego personelu przez sygnatariusza,

- zapewnienia przez organy celne szkolenia personelu sygnatariusza.

Artykuł 3

Organy celne okresowo dokonują przeglądu działania krajowych protokołów ustaleń, a także przeglądu wdrożenia poszczególnych protokołów ustaleń oraz, w uzgodnieniu z sygnatariuszami, dostosowują je w sposób zapewniający ich maksymalną skuteczność.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretariat Rady o środkach podjętych w celu wdrożenia przepisów niniejszego wspólnego działania po upływie jednego roku od jego wejścia w życie, a w okresie późniejszym stosownie do wymagań Prezydencji.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie mogą według własnego uznania rozszerzyć zakres protokołów ustaleń ustanowionych w ramach programów określonych w art. 1 i objąć nimi inne wykroczenia, oprócz handlu narkotykami, mieszczące się w granicach kompetencji organów celnych.

Artykuł 6

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 listopada 1996 r.

W imieniu Rady

N. OWEN

Przewodniczący

Decyzja Rady w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych 2005/387/WSiSW

z dnia 10 maja 2005 r.

(Dz.U.UE L z dnia 10 maja 2005 r.)

Dz.U.UE.L.2005.127.32

2005.05.21 sprost. Dz.U.UE.L.2012.85.38/2

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29, 31 ust. 1 lit. e) i art. 34 ust. 2 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego(1),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Szczególne niebezpieczeństwa nieodłącznie związane z opracowywaniem substancji psychoaktywnych wymagają od Państw Członkowskich szybkiego działania.

(2) Jeżeli nowe substancje psychoaktywne nie są objęte prawem karnym we wszystkich Państwach Członkowskich, mogą wystąpić problemy we współpracy organów sądowych z organami ścigania Państw Członkowskich ze względu na fakt, że dany czyn lub czyny przestępcze nie są karalne jednocześnie na mocy przepisów prawa państwa wnioskującego i państwa, do którego kierowany jest wniosek.

(3) Plan działań Unii Europejskiej w sprawie narkotyków (2000-2004) określił, że Komisja zorganizuje odpowiednią ocenę wspólnego działania z dnia 16 czerwca 1997 r. dotyczącego wymiany informacji, oceny ryzyka oraz kontroli nowych leków syntetycznych(2) (zwanego dalej "wspólnym działaniem"), biorąc pod uwagę zewnętrzną ocenę systemu wczesnego ostrzegania, zleconą przez Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwane dalej "EMCDDA"). Ocena ta wykazała, że wspólne działanie spełniło oczekiwania. Niemniej jednak wyniki oceny wykazały w jasny sposób, że wspólne działanie wymagało wzmocnienia i zmiany orientacji. W szczególności należało ponownie określić jego główny

cel, czytelność procedur i definicji, przejrzystość działań i znaczenie obszaru jego stosowania. Przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie komunikat Komisji w sprawie średniookresowej oceny planu działań Unii Europejskiej w sprawie narkotyków (2000-2004) wskazał, że zostaną wprowadzone zmiany w prawodawstwie, mające na celu zwiększenie skuteczności działań przeciwko lekom syntetycznym. Mechanizm stworzony w ramach wspólnego działania powinien w związku z tym zostać dostosowany.

(4) Nowe substancje psychoaktywne mogą być szkodliwe dla zdrowia.

(5) Nowe substancje psychoaktywne objęte niniejszą decyzją mogą obejmować produkty lecznicze określone dyrektywą 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych(3) i dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi(4).

(6) Wymiana informacji w ramach systemu wczesnego ostrzegania, utworzonego zgodnie z wspólnym działaniem, okazała się być cenną pomocą dla Państw Członkowskich.

(7) Niniejsza decyzja nie stanowi przeszkody dla Państw Członkowskich w prowadzeniu wymiany informacji w ramach Europejskiej Sieci Informacji o Narkotykach i Narkomanii (zwanej dalej "siecią Reitox") na temat powstających tendencji w nowych zastosowaniach istniejących substancji psychoaktywnych, które mogą stanowić potencjalne zagrożenie dla zdrowia publicznego, jak również informacji na temat możliwych środków związanych z ochroną zdrowia publicznego, zgodnie z mandatem i procedurami EMCDDA.

(8) Nie będzie dopuszczalne żadne pogorszenie jakości opieki zdrowotnej albo weterynaryjnej w związku z niniejszą decyzją. Dlatego też substancje o stwierdzonej i uznanej wartości medycznej są wyłączone z zakresu stosowania środków kontroli opartych na niniejszej decyzji. Powinny zostać podjęte odpowiednie środki regulacyjne i środki związane z ochroną zdrowia publicznego w odniesieniu do niewłaściwego używania substancji o stwierdzonej i uznanej wartości medycznej.

(9) Poza tym, co zostało przewidziane w ramach systemów nadzoru farmakologicznego określonych dyrektywą 2001/82/WE i dyrektywą 2001/83/WE, należy wzmocnić wymianę informacji o nadużywanych lub niewłaściwie używanych substancjach psychoaktywnych i zapewnienia właściwej współpracy z Europejską Agencją Leków (zwaną dalej "EMEA").

Rezolucja 46/7 Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków (zwanej dalej "CND") "Środki ułatwiające wymianę informacji o nowych sposobach używania narkotyków i o używanych substancjach psychoaktywnych" stwarza użyteczne ramy działania dla Państw Członkowskich.

(10) Wprowadzenie nieprzekraczalnych terminów na każdym etapie procedury ustanowionej niniejszą decyzją powinno zagwarantować, że dany instrument może reagować szybko oraz zwiększa jego możliwość dostarczenia szybkiego mechanizmu reagowania.

(11) Komitet naukowy EMCDDA odgrywa centralną rolę w ocenie zagrożeń związanych z nowymi substancjami psychoaktywnymi, jego skład zostanie do celów niniejszej decyzji poszerzony o ekspertów z Komisji, Europolu i EMEA oraz ekspertów z dziedzin nauki nie reprezentowanych lub niewystarczająco reprezentowanych w komitecie naukowym EMCDDA.

(12) Komitet naukowy w poszerzonym składzie, który ocenia zagrożenia związane z nowymi substancjami psychoaktywnymi, powinien pozostać ściśle technicznym zespołem ekspertów, zdolnym do prowadzenia skutecznej oceny wszystkich zagrożeń związanych z nową substancją psychoaktywną. Z tego względu powinno utrzymywać się rozsądny rozmiar komitetu naukowego w poszerzonym składzie.

(13) W związku z tym, że cele proponowanego działania, a mianowicie dokonywanie wymiany informacji, ocena ryzyka przez komitet naukowy i procedura obejmowania kontrolą zgłaszanych substancji na poziomie Unii Europejskiej nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez Państwa Członkowskie, i dlatego, z uwagi na skutki proponowanego działania, można je lepiej osiągnąć na poziomie Unii Europejskiej, Unia może podjąć środki zgodnie z zasadą subsydiarności ustanowioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.

(14) Zgodnie z art. 34 ust. 2 lit. c) Traktatu środki oparte na niniejszej decyzji mogą być przyjmowane większością kwalifikowaną, ponieważ są one niezbędne do jej wykonania.

(15) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w art. 6 Traktatu i odzwierciedlonymi w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja ustanawia mechanizm szybkiej wymiany informacji o nowych substancjach psychoaktywnych. Uwzględnia ona informacje o podejrzewanych niekorzystnych reakcjach, które mogą być zgłaszane w ramach systemu nadzoru farmakologicznego ustanowionego przez tytuł IX dyrektywy 2001/83/WE.

Niniejsza decyzja przewiduje również ocenę zagrożeń związanych z tymi nowymi substancjami psychoaktywnymi w celu dozwolenia zastosowania środków kontroli substancji o działaniu narkotycznym i psychotropowym, mających zastosowanie w Państwach Członkowskich, również do tych nowych substancji psychoaktywnych.

Artykuł 2

Zakres

Niniejsza decyzja ma zastosowanie do substancji niewymienionych obecnie w żadnym z wykazów załączonych do:

a) Jednolitej konwencji ONZ o środkach odurzających z 1961 r., które mogą stanowić porównywalne zagrożenie dla zdrowia publicznego jak substancje wymienione w załączonych do Konwencji wykazach I, II lub IV, i

b) Konwencji ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r., które mogą stanowić porównywalne zagrożenie dla zdrowia publicznego jak substancje wymienione w załączonych do Konwencji wykazach I, II, III lub IV.

Niniejsza decyzja dotyczy produktów końcowych, w odróżnieniu od prekursorów, w stosunku do których rozporządzenie Rady (EWG) nr 3677/90 z dnia 13 grudnia 1990 r. ustanawiające środki, które powinny być podjęte w celu uniemożliwienia wykorzystywania niektórych substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych(5) i rozporządzenie (WE) 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z

dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych(6) przewidują system wspólnotowy.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej decyzji mają zastosowanie następujące definicje:

a) "nowa substancja psychoaktywna" oznacza nowy środek odurzający lub nowy lek psychotropowy w postaci czystej lub w formie preparatu;

b) "nowy środek odurzający" oznacza substancję w postaci czystej lub w formie preparatu, która nie została zamieszczona w wykazach załączonych do Jednolitej konwencji ONZ o środkach odurzających z 1961 r., a która może stanowić porównywalne zagrożenie dla zdrowia publicznego jak substancje wymienione w wykazach I, II lub IV;

c) "nowy lek psychotropowy" oznacza substancję w postaci czystej lub w formie preparatu, która nie została zamieszczona w wykazach załączonych do Konwencji ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r., a która może stanowić porównywalne zagrożenie dla zdrowia publicznego jak substancje wymienione w wykazach I, II, III lub IV;

d) "zezwolenie na wprowadzenie do obrotu" oznacza zezwolenie na wprowadzenie produktu leczniczego do obrotu, wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, zgodnie z wymogami tytułu III dyrektywy 2001/83/WE (w przypadku produktów leczniczych stosowanych u ludzi) lub tytułu III dyrektywy 2001/82/WE (w przypadku weterynaryjnych produktów leczniczych) lub zezwolenie na wprowadzenie do obrotu wydane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków(7);

e) "system Narodów Zjednoczonych" oznacza Światową Organizację Zdrowia (WHO), Komisję Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków (CND) i/lub Komitet Ekonomiczno-Społeczny, działające zgodnie z odpowiednim zakresem ich odpowiedzialności określonym w art. 3 Jednolitej konwencji ONZ o środkach odurzających z 1961 r. lub w art. 2 Konwencji ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r.;

f) "preparat" oznacza mieszaninę zawierającą nową substancję psychoaktywną;

g) "formularz sprawozdawczy" oznacz formularz o określonej strukturze służący do zgłaszania nowej substancji psychoaktywnej lub preparatu zawierającego nową substancję psychoaktywną, uzgodniony przez EMCDDA/Europol i ich odpowiednie sieci krajowe w sieci Reitox Państw Członkowskich oraz jednostki krajowe Europolu.

Artykuł 4

Wymiana informacji

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia przekazywanie przez swoją jednostkę krajową Europolu i swojego przedstawiciela w sieci Reitox informacji do Europolu i EMCDDA o wytwarzaniu, obrocie i użyciu nowych substancji psychoaktywnych i preparatów zawierających nowe substancje psychoaktywne, w tym dodatkowych informacji o ich możliwych zastosowaniach medycznych, z uwzględnieniem odpowiednich mandatów tych dwóch organów.

Europol i EMCDDA gromadzą informacje otrzymywane na formularzach sprawozdawczych od Państw Członkowskich i niezwłocznie przekazują je sobie wzajemnie, jak również jednostkom krajowym Europolu i przedstawicielom sieci Reitox z Państw Członkowskich, Komisji i EMEA.

2. Jeżeli Europol i EMCDDA uznają, że informacje otrzymane od Państwa Członkowskiego na temat nowej substancji psychoaktywnej nie uzasadniają ich dalszego przekazania, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie informują o tym powiadamiające Państwo Członkowskie. Europol i EMCDDA przekazują Radzie uzasadnienie swojej decyzji w terminie sześciu tygodni.

Artykuł 5

Wspólne sprawozdanie

1. Jeżeli Europol i EMCDDA lub Rada stanowiąca większością głosów swoich członków, uznają, że informacje przekazane przez Państwo Członkowskie na temat nowej substancji psychoaktywnej uzasadniają dalsze gromadzenie informacji, Europol i EMCDDA zestawiają i przedstawiają te informacje w formie wspólnego sprawozdania (zwanego dalej "wspólnym sprawozdaniem"). Wspólne sprawozdanie jest przedstawiane Radzie, EMEA i Komisji.

2. Wspólne sprawozdanie zawiera:

a) opis chemiczny i fizyczny nowej substancji psychoaktywnej, w tym nazwę, pod jaką jest znana, z podaniem jej nazwy naukowej (międzynarodowa niezastrzeżona nazwa preparatów farmaceutycznych), jeżeli jest ona dostępna;

b) informacje o częstotliwości, okolicznościach lub ilościach, w jakich spotyka się nową substancję psychoaktywną, oraz informacje o sposobach i metodach jej wytwarzania;

c) informacje o udziale przestępczości zorganizowanej w wytwarzaniu nowej substancji psychoaktywnej lub obrocie tą substancją;

d) pierwsze wskazanie zagrożeń związanych z nową substancją psychoaktywną, w tym zagrożeń zdrowotnych i społecznych, oraz charakterystykę użytkowników;

e) informacje o tym, czy nowa substancja jest obecnie poddawana lub została poddana ocenie w ramach systemu Narodów Zjednoczonych;

f) datę zgłoszenia EMCDDA lub Europolowi nowej substancji psychoaktywnej na formularzu sprawozdawczym;

g) informacje, czy nowa substancja psychoaktywna jest już objęta środkami kontroli na szczeblu krajowym w Państwie Członkowskim;

h) tak dalece, jak to możliwe, będą udostępniane informacje na temat:

i) prekursorów chemicznych, o których wiadomo, że zostały użyte do wytworzenia danej substancji;

ii) stwierdzonego lub przewidywanego sposobu i zakresu użycia nowej substancji;

iii) wszelkich innych sposobów użycia nowej substancji psychoaktywnej i zakresu takiego użycia, zagrożeń związanych z użyciem nowej substancji psychoaktywnej, w tym zagrożeń zdrowotnych i społecznych.

3. EMEA przekazuje Europolowi i EMCDDA następujące informacje o tym, czy na terytorium Unii Europejskiej lub któregokolwiek Państwa Członkowskiego:

a) nowa substancja psychoaktywna uzyskała zezwolenie na wprowadzenie do obrotu;

b) został złożony wniosek o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu nowej substancji psychoaktywnej;

c) wydane zezwolenie na wprowadzenie do obrotu nowej substancji psychoaktywnej zostało zawieszone.

W przypadku gdy powyższe informacje dotyczą zezwoleń na wprowadzenie do obrotu wydanych przez Państwa Członkowskie, te Państwa Członkowskie przekazują te informacje EMEA na jej żądanie.

4. Państwa Członkowskie przekazują szczegóły, o których mowa w ust. 2, w terminie sześciu tygodni od daty notyfikacji dokonanej na formularzu sprawozdawczym, w sposób określony w art. 4 ust. 1.

5. Wspólne sprawozdanie jest przedstawiane nie później niż w terminie czterech tygodni od daty otrzymania informacji od Państw Członkowskich oraz EMEA. Sprawozdanie jest przedstawiane przez Europol lub EMCDDA, odpowiednio, zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2.

Artykuł 6

Ocena zagrożeń

1. Rada, biorąc pod uwagę głos doradczy Europolu i EMCDDA oraz stanowiąc większością głosów swoich członków, może zażądać dokonania oceny zagrożeń, w tym zagrożeń zdrowotnych i społecznych, powodowanych przez użycie, wytwarzanie i obrót nową substancją psychoaktywną, udział przestępczości zorganizowanej i możliwe konsekwencje stosowania środków kontroli, zgodnie z procedurą określoną w ust. 2-4, pod warunkiem że co najmniej jedna czwarta część jej członków lub Komisja poinformowała Radę na piśmie, że opowiada się za dokonaniem takiej oceny. Państwa Członkowskie lub Komisja przekazują informację o tym Radzie tak szybko, jak to możliwe, w każdym przypadku jednak w terminie czterech tygodni od otrzymania wspólnego sprawozdania. Sekretariat Generalny Rady niezwłocznie przekazuje tą informację do EMCDDA.

2. W celu przeprowadzenia oceny, EMCDDA zwołuje specjalne spotkanie pod auspicjami swojego komitetu naukowego. Dodatkowo, na potrzeby tego spotkania skład komitetu naukowego może zostać poszerzony o nie więcej niż pięciu ekspertów, których wyznacza dyrektor EMCDDA, działając zgodnie z opinią przewodniczącego komitetu naukowego, wybranego spośród panelu ekspertów zgłaszanych przez Państwa Członkowskie i

zatwierdzanych co trzy lata przez zarząd EMCDDA. Eksperci tacy reprezentują dziedziny nauki nie reprezentowane lub niewystarczająco reprezentowane w komitecie naukowym, których udział jest jednak konieczny dla zapewnienia wyważonej i adekwatnej oceny możliwych zagrożeń, w tym zagrożeń zdrowotnych i społecznych. Ponadto Komisja, Europol i EMEA zapraszane są do wydelegowania każde nie więcej niż dwóch ekspertów.

3. Ocenę zagrożeń przeprowadza się na podstawie informacji przekazanych komitetowi naukowemu przez Państwa Członkowskie, EMCDDA, Europol, EMEA, z uwzględnieniem wszystkich czynników, które zgodnie z Jednolitą konwencją ONZ o środkach odurzających z 1961 r. lub Konwencją ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r. uzasadniałyby objęcie danej substancji kontrolą międzynarodową.

4. Po zakończeniu oceny zagrożeń komitet naukowy sporządza sprawozdanie (zwane dalej "sprawozdaniem na temat oceny zagrożeń"). Sprawozdanie na temat oceny zagrożeń składa się z analizy dostępnych informacji naukowych i informacji organów ścigania i odzwierciedla wszystkie opinie członków komitetu. Sprawozdanie na temat oceny zagrożeń jest przekazywane Komisji i Radzie w imieniu komitetu przez jego przewodniczącego, w terminie dwunastu tygodni od daty przekazania EMCDDA przez Sekretariat Generalny Rady informacji, o której mowa w ust. 1.

Sprawozdanie na temat oceny zagrożeń obejmuje:

a) opis chemiczny i fizyczny nowej substancji psychoaktywnej i mechanizmów jej działania, w tym jej wartości medycznej;

b) zagrożenia dla zdrowia związane z nową substancją psychoaktywną;

c) zagrożenia społeczne związane z nową substancją psychoaktywną;

d) informacje o poziomie zaangażowania przestępczości zorganizowanej oraz informacje o dokonaniu konfiskaty lub przechwyceniu nowej substancji psychoaktywnej przez władze oraz o jej wytwarzaniu;

e) informacje o wszelkich ocenach nowej substancji psychoaktywnej w ramach systemu Narodów Zjednoczonych;

f) tam, gdzie to właściwe, opis środków kontroli, które mają zastosowanie do nowej substancji psychoaktywnej w Państwach Członkowskich;

g) warianty przeprowadzenia kontroli i możliwe konsekwencje środków kontroli; oraz

h) informacje o prekursorach chemicznych używanych do wytwarzania substancji.

Artykuł 7

Okoliczności, w których nie przeprowadza się oceny zagrożeń

1. Nie przeprowadza się żadnej oceny zagrożeń w przypadku, kiedy Europol i EMCDDA nie sporządziły wspólnego sprawozdania. Nie przeprowadza się oceny zagrożeń, jeżeli w ramach systemu Narodów Zjednoczonych jest prowadzona ocena nowej substancji psychoaktywnej i ocena ta osiągnęła zaawansowaną fazę, to znaczy po ogłoszeniu przez Komitet Ekspertów ds. Uzależnień od Środków Odurzających WHO krytycznego przeglądu wraz z pisemnym zaleceniem, z wyjątkiem przypadku, gdy istnieje istotna nowa informacja mająca znaczenie w zakresie niniejszej decyzji.

2. W przypadku gdy nowa substancja pychoaktywna została poddana ocenie w ramach systemu Narodów Zjednoczonych, ale podjęto decyzję o nieumieszczaniu jej w wykazie załączonym do Jednolitej konwencji o środkach odurzających z 1961 r. lub Konwencji o substancjach psychotropowych z 1971 r., ocenę zagrożeń przeprowadza się jedynie w sytuacji, gdy istnieją istotne nowe informacje mające znaczenie w zakresie niniejszej decyzji.

3. Nie przeprowadza się żadnej oceny zagrożeń nowej substancji psychoaktywnej, jeżeli:

a) nowa substancja psychoaktywna jest używana do wytwarzania produktu leczniczego, w stosunku do którego wydano zezwolenie na wprowadzenie do obrotu; lub

b) nowa substancja psychoaktywna jest używana do wytwarzania produktu leczniczego, w stosunku do którego złożono wniosek o zezwolenie na wprowadzenie do obrotu; lub

c) nowa substancja psychoaktywna jest używana do wytwarzania produktu leczniczego, w stosunku do którego zezwolenie na wprowadzenie do obrotu zostało zawieszone przez właściwe władze.

W przypadku gdy nowa substancja psychoaktywna jest objęta jedną z kategorii wymienionych w punkcie pierwszym, Komisja, na podstawie danych zgromadzonych przez EMCDDA i Europol, ocenia wraz z EMEA potrzebę dalszego działania, w bliskiej współpracy z EMCDDA i zgodnie z mandatem i procedurami EMEA.

Komisja składa Radzie sprawozdanie z wyników tych prac.

Artykuł 8

Procedura obejmowania kontrolą określonych nowych substancji psychoaktywnych

1. (1) W terminie sześciu tygodni od daty otrzymania sprawozdania na temat oceny zagrożeń Komisja występuje do Rady z inicjatywą poddania nowej substancji psychoaktywnej środkom kontroli. Jeżeli Komisja nie uważa za konieczne wystąpienia z inicjatywą poddania nowej substancji psychoaktywnej środkom kontroli, w terminie trzech sześciu tygodni od daty otrzymania sprawozdania na temat oceny zagrożeń przedstawia ona Radzie sprawozdanie wyjaśniające jej stanowisko.

2. Jeżeli Komisja nie uważa za konieczne wystąpienia z inicjatywą poddania nowej substancji psychoaktywnej środkom kontroli, z inicjatywą taką może wystąpić do Rady jedno lub kilka Państw Członkowskich, najlepiej nie później niż w terminie sześciu tygodni od daty przedstawienia przez Komisję sprawozdania Radzie.

3. Rada podejmuje decyzję, czy poddać nową substancję psychoaktywną środkom kontroli, stanowiąc większością kwalifikowaną i działając na podstawie artykułu 34 ust. 2 lit. c) Traktatu w oparciu o inicjatywę zgłoszoną zgodnie z postanowieniami ust. 1 lub 2.

informacje o jednostce

akty wykonawcze

Artykuł 9

Środki kontroli podejmowane przez Państwa Członkowskie

1. Jeżeli Rada podejmuje decyzję o poddaniu nowej substancji psychoaktywnej środkom kontroli, Państwa Członkowskie dokładają starań w celu podjęcia tak szybko jak to możliwe, jednak nie później niż w terminie jednego roku od daty tej decyzji, koniecznych środków zgodnie z ich prawem krajowym, w celu poddania:

a) nowego leku psychotropowego środkom kontroli i sankcjom karnym przewidzianym przez ich ustawodawstwo krajowe na mocy ich zobowiązań wynikających z Konwencji ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r.,

b) nowego środka odurzającego środkom kontroli i sankcjom karnym przewidzianym przez ich ustawodawstwo krajowe na mocy ich zobowiązań wynikających z Jednolitej konwencji ONZ o środkach odurzających z 1961 r.

2. Państwa Członkowskie składają zarówno Radzie, jak i Komisji sprawozdanie z podjętych środków, tak szybko jak to możliwie po podjęciu odpowiednich decyzji. Informacja ta przekazywana jest następnie EMCDDA, Europolowi, EMEA i Parlamentowi Europejskiemu.

3. Żadne postanowienie niniejszej decyzji nie stanowi przeszkody dla utrzymania lub wprowadzenia przez Państwo Członkowskie na swoim terytorium wszelkich krajowych środków kontroli, jakie uzna za stosowne, po zidentyfikowaniu przez Państwo Członkowskie nowej substancji psychoaktywnej.

Artykuł 10

Doroczne sprawozdanie

EMCDDA i Europol przedstawiają Radzie, Parlamentowi Europejskiemu i Komisji doroczne sprawozdanie z wykonania niniejszej decyzji. Sprawozdanie uwzględnia wszelkie aspekty potrzebne do oceny skuteczności i osiągnięć systemu ustanowionego na mocy niniejszej decyzji. Sprawozdanie obejmuje, w szczególności, doświadczenia dotyczące koordynacji pomiędzy systemem ustanowionym niniejszą decyzją a systemem nadzoru farmakologicznego.

Artykuł 11

System nadzoru farmakologicznego

Państwa Członkowskie i EMEA zapewniają właściwą wymianę informacji między mechanizmem ustanowionym w drodze niniejszej decyzji a systemami nadzoru farmakologicznego określonymi i ustanowionymi na podstawie tytułu VII dyrektywy 2001/82/WE14 i tytułu IX dyrektywy 2001/83/WE.

Artykuł 12

Uchylenie

Niniejszym uchyla się wspólne działanie z dnia 16 czerwca 1997 r. w sprawie nowych leków syntetycznych. Decyzje podjęte przez Radę na mocy art. 5 powołanego wspólnego działania pozostają w mocy.

Artykuł 13

Publikacja i skuteczność

Niniejsza decyzja staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 maja 2005 r.

W imieniu Rady

J. KRECKÉ

Przewodniczący

———

(1) Opinia z dnia 13 stycznia 2004 r. (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(2) Dz.U. L 167 z 25.6.1997, str. 1.

(3) Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/28/WE (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, str. 58).

(4) Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/27/WE (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, str. 34).

(5) Dz.U. L 357 z 20.12.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1232/2002 (Dz.U. L 180 z 10.7.2002, str. 5).

(6) Dz.U. L 47 z 18.2.2004, str. 1.

(7) Dz.U. L 136 z 30.4.2004, str. 1.

1) Art. 8 ust. 1 zmieniony przez sprostowanie z dnia 24 marca 2012 r. (Dz.U.UE.L.2012.85.38/2).

Decyzja Rady dotycząca uznania 1-benzylopiperazyny (BZP) za nową substancję psychoaktywną, którą należy objąć środkami kontroli i sankcjami karnymi 2008/206/WSiSW

z dnia 3 marca 2008 r.

(Dz.U.UE L z dnia 7 marca 2008 r.)

Dz.U.UE.L.2008.63.45

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych(1), zwłaszcza jej art. 8 ust. 3,

uwzględniając inicjatywę Komisji,

po konsultacji Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Sprawozdanie na temat oceny zagrożeń w sprawie 1-benzylopiperazyny (BZP) zostało sporządzone na podstawie decyzji Rady 2005/387/WSiSW podczas sesji specjalnej komitetu naukowego Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii w poszerzonym składzie, a następnie przedłożone Radzie i Komisji w dniu 31 maja 2007 r.

(2) BZP jest substancją syntetyczną, która po raz pierwszy pojawiła się w Unii Europejskiej w 1999 r. Podobnie jak amfetamina czy metamfetamina BZP działa pobudzająco na ośrodkowy układ nerwowy, jednak jej siła działania jest wyraźnie niższa (około 10 % siły działania amfetaminy). Polimorfizm genetyczny systemów enzymatycznych może mieć wpływ na metabolizm BZP, prowadząc do znacznych różnic indywidualnych we wrażliwości na działanie BZP. Istnieje również możliwość interakcji z innymi narkotykami, ale brak jest ogólnych danych farmakokinetycznych dotyczących ludzi.

(3) W niektórych państwach członkowskich BZP jest dostępna legalnie w aptekach, natomiast w celach rekreacyjnych sprzedawana jest w formie tabletek lub kapsułek przez Internet lub w przypadku niektórych państw członkowskich - w specjalnych sklepach. Na rynku substancji nielegalnych BZP jest sprzedawane i kupowane jako inny popularny narkotyk - ecstasy.

(4) Informacje o zajęciu BZP w postaci proszku, kapsułek lub tabletek (od 1 tabletki/kapsułki do 64.900 tabletek) zostały przekazane przez trzynaście państw członkowskich oraz jedno państwo trzecie (Norwegię). Niewiele jest informacji wskazujących na zakrojony na szeroką skalę proceder syntezy, przetwarzania lub dystrybucji BZP oraz na ewentualny związek z przestępczością zorganizowaną.

(5) BZP nie posiada żadnej uznanej i potwierdzonej wartości medycznej; nie są również znane w Unii Europejskiej żadne zarejestrowane produkty lecznicze zawierające BZP.

(6) BZP nie jest obecnie poddawana ani nie została poddana ocenie w ramach systemu Narodów Zjednoczonych. W pięciu państwach członkowskich BZP podlega środkom kontroli i sankcjom karnym przewidzianym przez ich ustawodawstwo krajowe na mocy ich zobowiązań wynikających z Konwencji NZ z 1961 i 1971 roku. Dwa państwa członkowskie stosują środki kontroli w odniesieniu do BZP na mocy ich ustawodawstwa dotyczącego leków.

(7) BZP została odnaleziona w materiale pobranym podczas sekcji zwłok. Nie wiadomo jednak, w jakim zakresie BZP mogła mieć związek ze śmiercią z uwagi na fakt, że wszystkie przypadki wiązały się również z innymi substancjami lub innymi okolicznościami.

(8) Sprawozdanie na temat oceny zagrożeń w sprawie BZP wykazuje brak rozstrzygających dowodów naukowych w sprawie ogólnych zagrożeń związanych z BZP. Z uwagi na właściwości pobudzające, zagrożenie dla zdrowia oraz brak korzyści medycznych, jak również zgodnie z zasadą ostrożności, istnieje potrzeba kontroli BZP, jednak środki kontroli powinny odpowiadać stosunkowo niskiemu zagrożeniu związanemu z tą substancją.

(9) Objęcie 1-benzylopiperazyny kontrolą może zapobiec problemom podczas egzekwowania prawa i współpracy sądowej na szczeblu międzynarodowym,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, zgodne z prawem krajowym, w celu objęcia 1-benzylopiperazyny (zwanej również 1-benzylo-1,4-diazacykloheksanem, N-benzylopiperazyną lub - mniej dokładnie - benzylopiperazyną lub BZP) środkami kontroli proporcjonalnymi do zagrożenia związanego z tą substancją oraz sankcjami karnymi przewidzianymi przez ich ustawodawstwo krajowe na mocy ich zobowiązań wynikających z Konwencji NZ o substancjach psychotropowych z 1971 roku.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 marca 2008 r.

W imieniu Rady

J. PODOBNIK

Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s. 32.

Decyzja Rady w sprawie poddania 4-metylometkatynonu (mefedronu) środkom kontrolnym 2010/759/UE

z dnia 2 grudnia 2010 r.

(Dz.U.UE L z dnia 8 grudnia 2010 r.)

Dz.U.UE.L.2010.322.44

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych(1), zwłaszcza jej art. 8 ust. 3,

uwzględniając inicjatywę Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Sprawozdanie na temat oceny zagrożeń powodowanych przez 4-metylometkatynon (mefedron) zostało sporządzone na podstawie art. 6 decyzji 2005/387/WSiSW w ramach sesji specjalnej komitetu naukowego Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii w poszerzonym składzie, a następnie przedłożone Komisji w dniu 3 sierpnia 2010 r.

(2) Mefedron jest syntetycznym katynonem, który jest legalnie produkowany i rozpowszechniany głównie w Azji, podczas gdy pakowanie końcowe najwyraźniej odbywa się w Europie. Mefedron jest sprzedawany głównie pod postacią proszku, ale również w formie kapsułek lub tabletek. Można go kupić w Internecie, w sklepach z "dopalaczami" oraz u ulicznych dilerów. W Internecie mefedron jest często sprzedawany jako "plant food" ("nawóz do roślin"), "bath salt" ("sól kąpielowa") lub "research chemical" ("eksprymentalna substancja chemiczna"). Bardzo rzadko jest sprzedawany jako "legal high" (legalna substancja psychoaktywna) i zwykle nie ma wzmianek ani konkretnych informacji o jego potencjalnych skutkach psychoaktywnych.

(3) Skutki działania mefedronu są trudne do ocenienia, ponieważ jest on głównie używany w połączeniu z takimi substancjami, jak alkohol lub inne środki stymulujące. Mefedron jest uważany za substancję wywołującą skutki fizyczne podobne do skutków innych

stymulujących narkotyków, zwłaszcza ekstazy. Jednak jego stosunkowo krótki okres działania, powodujący chęć przyjmowania go po raz kolejny, jest bardziej zbliżony do kokainy. Pewne dowody wskazują, że może on być wykorzystywany jako alternatywa dla nielegalnych substancji stymulujących, ryzyko jego nadużywania jest wysoce prawdopodobne, jak również może on powodować uzależnienie. Konieczne są dokładniejsze badania, które pozwolą szczegółowo przeanalizować potencjał uzależniający tego narkotyku.

(4) W Unii odnotowano dwa przypadki śmiertelne, w których mefedron wydaje się jedyną przyczyną zgonu. W przynajmniej 37 innych przypadkach śmiertelnych mefedron wykryto podczas sekcji zwłok.

(5) Dwadzieścia dwa państwa członkowskie zgłosiły przypadki dokonania konfiskaty mefedronu w postaci proszku lub tabletek. Brak jest wystarczających informacji wskazujących na zakrojony na szeroką skalę proceder przetwarzania lub dystrybucji mefedronu oraz ewentualne zaangażowanie przestępczości zorganizowanej w ten proceder. Pewne dowody sugerują, że w krajach kontrolujących mefedron narkotyk ten jest nadal dostępny na czarnym rynku.

(6) Mefedron nie ma stwierdzonej lub uznanej wartości medycznej ani zastosowania w Unii, nic nie wskazuje również, aby mógł on być wykorzystywany do innych legalnych celów.

(7) Mefedron nie podlega obecnie procedurze badania w ramach systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych ani nie został poddany takiemu badaniu. Jedenaście państw członkowskich kontroluje mefedron na mocy przepisów o kontroli narkotyków zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z konwencji ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r. Dwa państwa członkowskie stosują środki kontroli w odniesieniu do mefedronu na mocy ich ustawodawstwa dotyczącego leków.

(8) Ocena zagrożeń ujawnia, że dowody naukowe w tej kwestii są ograniczone, oraz wskazuje, że konieczne są dalsze badania nad ogólnymi zagrożeniami zdrowotnymi i społecznymi, jakie może powodować mefedron. Jednak ze względu na jego właściwości stymulujące, możliwość spowodowania uzależnienia u osób go przyjmujących, jego potencjalną atrakcyjność, zagrożenia dla zdrowia, brak korzyści medycznych, a tym samym konieczność zachowania ostrożności, mefedron powinien być kontrolowany.

(9) Ponieważ jedenaście państw członkowskich kontroluje już mefedron, poddanie go środkom kontroli na terenie całej Unii pozwoliłoby uniknąć problemów związanych z trangranicznym egzekwowaniem prawa oraz współpracą sądową,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, zgodnie z ich prawem krajowym, w celu poddania 4-metylometkatynonu (mefedronu) środkom kontroli oraz sankcjom karnym przewidzianym przez ustawodawstwo krajowe zgodnie z ich zobowiązaniami w ramach konwencji ONZ o substancjach psychotropowych z 1971 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 grudnia 2010 r.

W imieniu Rady

M. WATHELET

Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s. 32.

Decyzja Rady określająca 4-MTA jako nowy syntetyczny narkotyk, który ma być przedmiotem środków kontroli i penalizacji 1999/615/WSiSW

z dnia 13 września 1999 r.

(Dz.U.UE L z dnia 16 września 1999 r.)

Dz.U.UE.L.1999.244.1

Dz.U.UE-sp.19-1-167

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając wspólne działanie 97/369/WSiSW z dnia 16 czerwca 1997 r. dotyczące wymiany informacji, oceny ryzyka oraz kontroli nowych leków syntetycznych (1), w szczególności jego art. 5 ust. 1,

uwzględniając inicjatywę Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Uzależnienia od Narkotyków (EMCDDA) na podstawie art. 4 ust. 3 wspólnego działania 97/396/WSiSW sporządziło sprawozdanie na temat oceny ryzyka leku 4-MTA (P-Methylthioamphetamine lub 4-Methylthioamphetamine).

(2) 4-MTA jest substancją pochodną amfetaminy, która wydaje się nieść ze sobą wyższe ryzyko skutków ubocznych niż MDMA (3,4-methylenedioxymethamphetamine), włączając w to negatywne reakcje organizmu i przedawkowanie. Na obszarze Unii Europejskiej 4-MTA był łączony z kilkoma przypadkami zgonów oraz przypadkami wymagającymi hospitalizacji.

(3) W kilku Państwach Członkowskich 4-MTA został określony jako lek zagrażający zdrowiu publicznemu. W dwóch Państwach Członkowskich jest on obecnie objęty kontrolą.

(4) 4-MTA jest substancją psychoaktywną niewymienioną w wykazie do Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Substancji Psychotropowych z 1971 r. i stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego, w stopniu porównywalnym z substancjami wymienionymi w wykazach I i II i nie ma widocznych wartości medycznych.

(5) W niektórych Państwach Członkowskich wykryto, że substancja 4-MTA i inne nielegalne substancje są przedmiotem handlu.

(6) 4-MTA powinien zostać poddany przez Państwa Członkowskie środkom kontroli i penalizacji przewidzianym przez ustawodawstwa krajowe zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Substancji Psychotropowych z 1971 r. w odniesieniu do substancji wymienionych w zestawieniu I i II do powyższej Konwencji,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie przyjmują konieczne środki, zgodnie z ich prawem krajowym, w celu objęcia 4-MTA (P-Methylthioamphetamine lub 4-Methylthioamphetamine) środkami kontroli i penalizacji przewidzianymi przez ustawodawstwa krajowe zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie substancji psychotropowych z 1971 r. w odniesieniu do substancji wymienionych w wykazie I i II do powyższej Konwencji.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie, zgodnie z art. 5 ust. 1 akapit trzeci wspólnego działania 97/396/WSiSW, przyjmują środki określone w art. 1 w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dzień następujący po dniu jej opublikowania.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 września 1999 r.

W imieniu Rady

T. HALONEN

Przewodniczący

———

(1) Dz.U. L 167 z 25.6.1997, str. 1.

Decyzja Rady dotycząca środków kontroli i sankcji karnych w odniesieniu do nowego syntetycznego narkotyku PMMA 2002/188/WSiSW

z dnia 28 lutego 2002 r.

(Dz.U.UE L z dnia 6 marca 2002 r.)

Dz.U.UE.L.2002.63.14

Dz.U.UE-sp.19-4-210

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając wspólne działanie 97/396/WSiSW z dnia 16 czerwca 1997 r., przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczące wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych syntetycznych narkotyków (1), w szczególności jego art. 5 ust. 1,

uwzględniając inicjatywę Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Sprawozdanie w sprawie oceny ryzyka dotyczącego PMMA (parametoksymetyloamfetamina lub N-metylo-1-(4-metoksyfenylo-2-aminopropan)) sporządzone zostało na podstawie art. 4 ust. 3 wspólnego działania 97/396/WSiSW na spotkaniu zwołanym pod auspicjami Komitetu Naukowego Europejskiego Centrum Monitoringu ds. narkotyków i narkomanii.

(2) Obecnie PMMA kontrolowana jest zgodnie z prawem krajowym dotyczącym narkotyków w czterech Państwach Członkowskich.

(3) Obecnie PMMA nie widnieje na żadnym z wykazów do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1971 r. o substancjach psychotropowych. PMMA stanowi zagrożenie dla zdrowia jednostek i może być zagrożeniem dla zdrowia publicznego. PMMA jest analogiczna do amfetaminy, bardzo zbliżona do PMA (parametoksyamfetamina), która jest włączona do wykazu I do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1971 r. PMMA nie ma żadnej wartości terapeutycznej.

(4) W Unii Europejskiej PMMA zawsze używana była z PMA w tabletkach, jako "ecstasy" (MDMA). Nie ma wyraźnego rynku konsumenckiego ani dla PMMA, ani dla PMA.

(5) Uważa się, że PMMA w połączeniu z PMA była odpowiedzialna za trzy przypadki śmierci we Wspólnocie Europejskiej. Doświadczenia na zwierzętach wskazują, że istnieje niewielki margines między behawioralnie czynną a śmiertelną dawką PMMA, istnieje, zatem wysokie ryzyko wysokiej toksyczności. Wydaje się, że PMMA ma podobną toksyczność, jak PMA i MDMA.

(6) Handel i rozprowadzanie PMMA miały miejsce w czterech Państwach Członkowskich, a trzy z nich mają informacje na temat roli przestępczości zorganizowanej w handlu PMMA/PMA. W 29 przypadkach skonfiskowano 18 870 tabletek zawierających PMMA. W Unii Europejskiej nie ma miejsca produkcja PMMA na dużą skalę. Wykryto dwa laboratoria w krajach Europy Wschodniej i uważa się, że nadal produkcja jest tam kontynuowana.

(7) PMMA powinna być poddana przez Państwa Członkowskie środkom kontrolnym i sankcjom karnym, tak jak przewidziane to jest w ustawodawstwie tych państw, zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1971 r. o substancjach psychotropowych, w odniesieniu do substancji wymienionych w wykazie I lub II,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, zgodnie ze swoim prawem krajowym, aby poddać PMMA (parametoksymetylamfetamina lub N-metyl-1-(4-metoksyfenyl)-2-aminopropan) środkom kontroli i sankcjom karnym, tak jak przewidziane to jest w ustawodawstwie tych państw, zgodnie z ich zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji

Narodów Zjednoczonych z 1971 r. o substancjach psychotropowych w odniesieniu do substancji wymienionych w wykazie I lub II do niej.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie, zgodnie, z art. 5 ust. 1 akapit trzeci wspólnego działania 97/396/WSiSW, podejmują środki określone w art. 1 w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym niniejsza decyzja staje się skuteczna. W ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym niniejsza decyzja staje się skuteczna, Państwa Członkowskie zawiadamiają Sekretariat Generalny Rady i Komisję o zastosowanych środkach.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym. Staje się skuteczna pierwszego dnia po jej opublikowaniu.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 lutego 2002 r.

W imieniu Rady

A. ACEBES PANIAGUA

Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. L 167 z 25.6.1997, str. 1.

Decyzja Rady dotycząca środków kontroli i sankcji karnych w odniesieniu do nowych syntetycznych narkotyków 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 2003/847/WSiSW

z dnia 27 listopada 2003 r.

(Dz.U.UE L z dnia 6 grudnia 2003 r.)

Dz.U.UE.L.2003.321.64

Dz.U.UE-sp.19-6-239

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając Wspólne działanie Rady 97/396/WSiSW z dnia 16 czerwca 1997 r. dotyczące wymiany informacji, oceny ryzyka oraz kontroli nowych leków syntetycznych(1), w szczególności jego art. 5 ust. 1,

uwzględniając inicjatywę Republiki Włoskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Sprawozdania dotyczące oceny ryzyka dotyczące 2C-I (2,5-dimetoksy-4-jodofenyloetylotaminy), 2C-T-2 (2,5-dimetoksy-4-etylotiofenyloetyloamina), 2C-T-7 (2,5-dimetoksy-4-n)-propylotiofenyloetyloaminy), TMA-2 (2,4,5-trimetoksyamfetaminy) zostały sporządzone na podstawie art. 4 ust. 3 wspólnego działania 97/396/WSiSW na posiedzeniu zwołanym pod auspicjami Komitetu Naukowego Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii.

(2) 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 są pochodnymi amfetaminy posiadającymi właściwości strukturalne fenyloetoloaminy, które są powiązane z działaniem halucynogennym oraz pobudzającym. W odniesieniu do 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 nie odnotowano we Wspólnocie śmiertelnych odurzeń oraz nie odnotowano odurzeń innych niż śmiertelne. Jednakże 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 są narkotykami halucynogennymi, powodują potencjalne ryzyko wspólne dla substancji halucynogennych, takich jak 2C-B, DOB, TMA oraz DOM, już sklasyfikowanych w Harmonogramie I lub II do Konwencji Narodów Zjednoczonych o substancjach psychotropowych z 1971 r. Z tego względu nie może zostać wykluczone ryzyko ostrej lub przewlekłej toksyczności.

(3) 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 nie są obecnie wymienione w jakimkolwiek z Harmonogramów do Konwencji Narodów Zjednoczonych o substancjach psychotropowych z 1971 r.

(4) Obecnie 2C-I i 2C-T-2 są kontrolowane na podstawie przepisów prawa krajowego dotyczącego narkotyków w pięciu Państwach Członkowskich; 2C-T-7 oraz TMA-2 są kontrolowane w czterech Państwach Członkowskich.

(5) 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 nie mają żadnej wartości leczniczej lub wykorzystania przemysłowego.

(6) 2C-I został zidentyfikowany w czterech Państwach Członkowskich; 2C-T-2 i 2C-T-7 został zidentyfikowany w sześciu Państwach Członkowskich; TMA-2 został zidentyfikowany w pięciu Państwach Członkowskich. Obecnie jedno Państwo Członkowskie zgłosiło jeden przypadek międzynarodowego handlu 2C-T-2 obejmujący dwa Państwa Członkowskie; nie odnotowano żadnego przypadku międzynarodowego handlu 2C-I, 2C-T-7 oraz TMA 2. Laboratoria zajmujące się produkcją 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 wykryto w trzech Państwach Członkowskich. W jednym z tych Państw Członkowskich przechwycono dużą ilość pośrednich prekursorów 2C-H oraz dokumentację wskazującą na produkcję 2C-I. Główni chemiczni prekursorzy 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 są dostępne w normalnym obrocie handlowym.

(7) 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 oraz TMA-2 powinny zostać poddane przez Państwa Członkowskie środkom kontrolnym i sankcjom karnym, jak przewidziano na podstawie ich ustawodawstwa zgodnego ze zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji Narodów Zjednoczonych o substancjach psychotropowych z 1971 r. w odniesieniu do substancji wymienionych w Harmonogramie I i II do Konwencji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, zgodnie z ich prawem krajowym, poddające 2C-I (2,5-dimetoksy-4-jodofenyloetylotaminę), 2C-T-2 (2,5-dimetoksy-4-etylotiofenyloetyloaminę), 2C-T-7 (2,5-dimetoksy-4-n)-propylotiofenyloetyloaminę) oraz TMA-2 (2,4,5-trimetoksyamfetaminę) działaniu środków kontrolnych i sankcji karnych, jak

przewidziano w ustawodawstwie, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Konwencji Narodów Zjednoczonych o substancjach psychotropowych z 1971 r. w odniesieniu do substancji wymienionych w Harmonogramie I i II do Konwencji.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie, zgodnie z akapitem trzecim art. 5 ust. 1 wspólnego działania 97/396/WSiSW, podejmą środki określone w art. 1 w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym niniejsza decyzja staje się skuteczna.

W okresie sześciu miesięcy od dnia, w którym niniejsza decyzja staje się skuteczna, Państwa Członkowskie powiadomią Sekretariat Generalny Rady oraz Komisję o podjętych środkach.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2003 r.

W imieniu Rady

R. CASTELLI

Przewodniczący

———

(1) Dz.U. L 167 z 25.6.1997, str. 1.

Decyzja Ramowa Rady ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami 2004/757/WSiSW

z dnia 25 października 2004 r.

(Dz.U.UE L z dnia 11 listopada 2004 r.)

Dz.U.UE.L.2004.335.8

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 lit. e) i art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego(2),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Nielegalny handel narkotykami stanowi zagrożenie dla zdrowia, bezpieczeństwa i jakości życia obywateli Unii Europejskiej oraz dla legalnej gospodarki, stabilności i bezpieczeństwa Państw Członkowskich.

(2) Potrzeba działań ustawodawczych zmierzających do zajęcia się problemem nielegalnego handlu narkotykami została uznana w szczególności w Planie działań Rady i Komisji w sprawie najlepszego sposobu wykonania postanowień Traktatu z Amsterdamu w dziedzinie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości(3), przyjętym przez Radę ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w Wiedniu w dniu 3 grudnia 1998 r., w konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r., w szczególności w ich punkcie 48, Strategii Antynarkotykowej Unii Europejskiej (2000-2004) zatwierdzonej podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Helsinkach w dniach 10-12 grudnia 1999 r. i w Planie działań Unii Europejskiej w sprawie narkotyków (2000-2004) zatwierdzonym przez Radę Europejską w Santa Maria da Feira w dniach 19 i 20 czerwca 2000 r.

(3) Konieczne jest przyjęcie minimalnych zasad określających znamiona przestępstw w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami i półproduktami, co umożliwi wspólne podejście na poziomie Unii do walki z nielegalnym obrotem.

(4) Na mocy zasady pomocniczości Unia Europejska powinna koncentrować się na najpoważniejszych rodzajach przestępstw narkotykowych. Wyłączenie pewnych rodzajów zachowań związanych z konsumpcją własną z zakresu decyzji ramowej nie stanowi wytycznej Rady co do sposobu, w jaki Państwa Członkowskie powinny traktować te przypadki w swoim prawie krajowym.

(5) Kary przewidziane przez Państwa Członkowskie powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz obejmować kary pozbawienia wolności. Dla ustalenia wymiaru kary należy wziąć pod uwagę okoliczności faktyczne, takie jak ilość i rodzaj przemycanych narkotyków, oraz to, czy przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej.

(6) Państwom Członkowskim winno się zezwolić na dopuszczenie możliwości złagodzenia kary, jeżeli przestępca przekazał właściwym władzom cenne informacje.

(7) Konieczne jest podjęcie środków w celu umożliwienia konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstw, o których mowa w niniejszej decyzji ramowej.

(8) Należy podjąć środki zapewniające pociągnięcie do odpowiedzialności osób prawnych za przestępstwa kryminalne, o których mowa w tej decyzji ramowej i które są popełniane na ich korzyść.

(9) Skuteczność wysiłków podejmowanych w celu zajęcia się problemem nielegalnego handlu narkotykami zależy zasadniczo od harmonizacji środków krajowych wykonujących niniejszą decyzję ramową,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej przyjmuje się następujące definicje:

1) "narkotyki" oznaczają wszelkie substancje, o których mowa w następujących konwencjach Narodów Zjednoczonych:

a) Jednolita konwencja o środkach odurzających z 1961 r. (zmieniona protokołem z 1972 r.),

b) Konwencja wiedeńska o substancjach psychotropowych z 1971 r. Obejmuje to również substancje podlegające kontroli na mocy wspólnego działania 97/396/WSiSW z dnia 16 czerwca 1997 r. dotyczącego wymiany informacji, oceny ryzyka oraz kontroli nowych leków syntetycznych(4);

2) "półprodukty" oznaczają wszelkie substancje wymienione w prawodawstwie wspólnotowym, powodujące konieczność wykonania obowiązków nałożonych przez art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z dnia 20 grudnia 1988 r.;

3) "osoba prawna" oznacza wszelkie podmioty prawne mające taki status na mocy właściwego prawa krajowego, z wyjątkiem państw lub innych instytucji publicznych wykonujących jego suwerenne prawa oraz organizacji.

Artykuł 2

Przestępstwa związane z nielegalnym handlem narkotykami i półproduktami

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia karalności następujących czynów popełnionych umyślnie i bez upoważnienia:

a) produkcja, wytwarzanie, sporządzanie wyciągów, przygotowanie, oferowanie, proponowanie sprzedaży, rozprowadzanie, sprzedaż, dostarczanie na wszelkiego rodzaju warunkach, pośrednictwo, wysyłka, przesyłanie w tranzycie, przewożenie, przywóz lub wywóz narkotyków;

b) uprawa maku lekarskiego, krzewu koka lub rośliny konopi;

c) posiadanie lub nabywanie narkotyków dla prowadzenia działań wymienionych w lit. a);

d) wytwarzanie, przewóz lub rozprowadzanie półproduktów, wiedząc, że mają one być użyte do celów nielegalnej produkcji lub wytwarzania narkotyków.

2. Niniejsza decyzja ramowa nie obejmuje czynów opisanych w ust. 1, gdy ich autor realizuje je w celu konsumpcji własnej w sposób określony w prawie krajowym.

Artykuł 3

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie popełnienia przestępstwa

1.Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu penalizacji podżegania, pomocnictwa lub usiłowania popełnienia jednego z przestępstw, o których mowa w art. 2.

2. Państwo Członkowskie może wyłączyć spod odpowiedzialności karnej usiłowanie oferowania lub przygotowania narkotyków, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), oraz usiłowanie posiadania narkotyków, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. c).

Artykuł 4

Kary

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne w celu zapewnienia, aby przestępstwa określone w art. 2 i 3 podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom karnym.

Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do tego, aby przestępstwa określone w art. 2 podlegały karze pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od 1 roku do 3 lat.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do tego, aby przestępstwa określone w art. 2 ust. 1 lit. a), b) i c) podlegały karze pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od 5 do 10 lat w następujących przypadkach:

a) przestępstwo dotyczy dużych ilości narkotyków;

b) przestępstwo dotyczy tych narkotyków, które powodują najwięcej uszczerbku dla zdrowia lub które spowodowały znaczną szkodę dla zdrowia pewnej liczby osób.

3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 2, zagrożone były karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 10 lat, w przypadkach gdy przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej, określonej we wspólnym działaniu 98/733/WSiSW z dnia 21 grudnia 1998 r. w sprawie uznawania za przestępstwa karne uczestnictwa w organizacji przestępczej w Państwach Członkowskich Unii Europejskiej(5).

4. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. d), zagrożone były karą pozbawienia wolności, której górna granica mieści się w przedziale od 5 do 10 lat, w przypadkach gdy przestępstwo zostało popełnione w ramach organizacji przestępczej, określonej we wspólnym działaniu 98/733/WSiSW, oraz gdy półprodukty przeznaczone są do użycia w lub do produkcji, lub wytwarzania narkotyków w przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a) lub b).

5. Bez uszczerbku dla praw osób pokrzywdzonych i innych osób trzecich, działających w dobrej wierze, każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu umożliwienia konfiskaty substancji stanowiących przedmiot przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, użytych narzędzi lub takich, które miały być użyte do tych przestępstw, oraz korzyści pochodzących z tych przestępstw lub w celu umożliwienia konfiskaty mienia, którego wartość odpowiada tej korzyści, wartości substancji lub narzędzi.

Pojęcia "konfiskata", "narzędzia", "korzyści" i "mienie" mają to samo znaczenie, co w art. 1 Konwencji Rady Europy z 1990 r. o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa.

Artykuł 5

Okoliczności szczególne

Niezależnie od treści art. 4, każde Państwo Członkowskie może podjąć niezbędne środki w celu zapewnienia możliwości złagodzenia kar, o których mowa w art. 4, jeżeli sprawca:

a) zaprzestaje działalności przestępczej związanej z nielegalnym handlem narkotykami i półproduktami; oraz

b) udzieli organom administracyjnym lub sądowym informacji, których organy te nie byłyby w stanie uzyskać w inny sposób, a ułatwiających im:

i) zapobieganie lub zmniejszenie rozmiaru skutków przestępstwa;

ii) ujawnienie lub pociągnięcie do odpowiedzialności karnej pozostałych sprawców;

iii) zgromadzenie dowodów; lub

iv) zapobieżenie popełnieniu kolejnych przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3.

Artykuł 6

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych za przestępstwa, o których mowa w art. 2 i 3, popełnione na ich korzyść przez osobę działającą indywidualnie lub jako członek organu danej osoby prawnej, zajmujący kierownicze stanowisko w ramach tej osoby prawnej w oparciu o:

a) prawo do reprezentowania osoby prawnej;

b) uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;

c) uprawnienia do sprawowania kontroli w strukturach osoby prawnej.

2. Poza przypadkami określonymi w ust. 1 każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych w przypadkach, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, na korzyść tej osoby prawnej przez osobę pozostającą pod jej zwierzchnictwem.

3. Odpowiedzialność osób prawnych zgodnie z ust. 1 i 2 nie wyklucza postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które uczestniczyły w popełnieniu przestępstw określonych w art. 2 i 3 jako sprawcy, podżegacze lub pomocnicy.

Artykuł 7

Sankcje wobec osób prawnych

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że osoba prawna odpowiedzialna zgodnie z art. 6 ust. 1 będzie podlegać skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, w tym grzywnom i karom pieniężnym, a także innym sankcjom, jak:

a) pozbawienie prawa do ulg podatkowych lub innych świadczeń lub pomocy ze środków publicznych;

b) tymczasowe lub trwałe pozbawienie prawa do wykonywania działalności gospodarczej;

c) oddanie pod dozór sądu;

d) sądowy nakaz likwidacji;

e) tymczasowe lub trwałe zamknięcie pomieszczeń i urządzeń wykorzystanych do popełnienia przestępstwa;

f) zgodnie z art. 4 ust. 5 konfiskata substancji będących przedmiotem przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, narzędzi użytych lub takich, które miały być użyte do tych przestępstw, i korzyści pochodzących z tych przestępstw lub konfiskata mienia, którego wartość odpowiada wartości korzyści, substancji lub narzędzi.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, by osoba prawna odpowiedzialna zgodnie z art. 6 ust. 2 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom lub środkom.

Artykuł 8

Jurysdykcja i ściganie

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 2 i 3, gdy:

a) przestępstwo jest popełnione w całości lub części na jego terytorium;

b) sprawca jest jego obywatelem; lub

c) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej ustanowionej na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

2. Państwo Członkowskie może zdecydować, że nie zastosuje lub zastosuje jedynie w szczególnych przypadkach zasady jurysdykcji określone w ust. 1 lit. b) i 1 lit. c), gdy przestępstwo zostało popełnione poza jego terytorium.

3. Państwo Członkowskie, które zgodnie ze swym prawem nie wydaje własnych obywateli, podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji i ścigania, w stosownych przypadkach, przestępstwa, o którym mowa w art. 2 i 3, popełnionego przez obywatela tego państwa poza jego terytorium.

4. Państwa Członkowskie informują Sekretariat Generalny Rady oraz Komisję o decyzji w kwestii zastosowania ust. 2, w stosownych przypadkach, ze wskazaniem szczególnych przypadków lub okoliczności, w których ta decyzja ma zastosowanie.

Artykuł 9

Wykonanie i sprawozdania

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki, w celu dostosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej najpóźniej do 12 maja 2006 r.

2. W tym terminie, o którym mowa w ust. 1, Państwa Członkowskie przekażą do Sekretariatu Generalnego Rady i do Komisji teksty przepisów przenoszących do prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Komisja, najpóźniej do 12 maja 2009 r., składa sprawozdanie do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie procesu wykonania decyzji ramowej, wraz z jej skutkami dla współpracy sądowej w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami. Po tym sprawozdaniu Rada ocenia, najpóźniej w ciągu 6 miesięcy od daty przedłożenia sprawozdania, czy Państwa Członkowskie podjęły niezbędne środki w celu dostosowania się do niniejszej decyzji ramowej.

informacje o jednostce

tezy z piśmiennictwa

Artykuł 10

Zakres terytorialny stosowania

Niniejszą decyzję ramową stosuje się do Gibraltaru.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 25 października 2004 r.

W imieniu Rady

R. VERDONK

Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. C 304 E z 30.10.2001, str. 172.

(2) Opinia z dnia 9 marca 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(3) Dz.U. C 19 z 23.1.1999, str. 1.

(4) Dz.U. L 167 z 25.6.1997, str. 1.

(5) Dz.U. L 351 z 29.12.1998, str. 1.

Umowa między Wspólnotą Europejską a rządem Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie prekursorów narkotyków i substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 28 lutego 2009 r.)

Dz.U.UE.L.2009.56.8

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

zwana dalej "Wspólnotą",

z jednej strony, i

RZĄD CHIŃSKIEJ REPUBLIKI LUDOWEJ,

zwany dalej "rządem Chin",

z drugiej strony,

zwane dalej "Stronami"

W RAMACH Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, podpisanej dnia 20 grudnia 1988 r. w Wiedniu, zwanej dalej "Konwencją z 1988 roku", oraz zgodnie z regulacjami

prawnymi obowiązującymi w Chińskiej Republice Ludowej i w państwach członkowskich Wspólnoty;

ZDECYDOWANI zapobiegać nielegalnemu wytwarzaniu środków odurzających i substancji psychotropowych i zwalczać je poprzez zapobieganie kierowaniu do nielegalnego wykorzystania prekursorów i substancji często stosowanych do takich celów (zwanych dalej "prekursorami narkotykowymi");

UZNAJĄC art. 12 Konwencji z 1988 roku;

PRZEKONANI, że handel międzynarodowy może być wykorzystywany do kierowania prekursorów narkotykowych do nielegalnego wykorzystania oraz że niezbędne jest zawarcie i wdrożenie umów między zainteresowanymi regionami, ustanawiających szeroką współpracę oraz, w szczególności, łączących kontrole wywozu i przywozu;

UZNAJĄC, że prekursory narkotykowe są również głównie i szeroko stosowane do legalnych celów oraz że handel międzynarodowy nie powinien być utrudniany przez stosowanie nadmiernych procedur nadzorowania;

POSTANOWILI zawrzeć Umowę w sprawie zapobiegania kierowaniu do niezgodnego z prawem wykorzystania prekursorów narkotykowych i substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych;

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej między Stronami, aby zapobiegać kierowaniu do niezgodnego z prawem wykorzystania prekursorów narkotykowych i substancji często stosowanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla zwykłej działalności handlowej i dla należytego uznania uzasadnionych interesów przemysłu.

2. W tym celu Strony wspierają siebie wzajemnie, jak ustanowiono w niniejszej Umowie, szczególnie w zakresie:

– monitorowania wzajemnej wymiany handlowej prekursorami narkotykowymi, o których mowa w ust. 3, w celu zapobiegania ich kierowaniu do nielegalnych celów,

– świadczenia wzajemnej pomocy administracyjnej w celu zapewnienia prawidłowego stosowania odpowiedniego ustawodawstwa dotyczącego kontroli handlu prekursorami narkotykowymi.

3. Bez uszczerbku dla możliwych zmian, które mogą zostać przyjęte zgodnie z art. 10, niniejszą Umowę stosuje się do substancji wymienionych w załącznikach do niniejszej Umowy.

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Strony konsultują i informują się wzajemnie z własnej inicjatywy o każdym uzasadnionym przypuszczeniu, że prekursory narkotykowe mogą być kierowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, w szczególności gdy przywóz lub wywóz odbywa się w nietypowych ilościach lub w niezwykłych okolicznościach.

2. W odniesieniu do prekursorów narkotykowych wymienionych w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy organ Strony wywozu przesyła wcześniejsze zgłoszenie wywozu do właściwego organu Strony przywozu. Strona przywozu udziela pisemnej odpowiedzi w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania wiadomości od Strony wywozu. Brak odpowiedzi w tym terminie jest równoważny z brakiem sprzeciwu wobec wysłania przesyłki. Sprzeciw jest zgłaszany na piśmie Stronie wywozu w tym terminie, z podaniem przyczyn odmowy.

3. W odniesieniu do prekursorów narkotykowych wymienionych w załączniku B do niniejszej Umowy, właściwy organ Strony wywozu określa czy przeprowadzić kontrole międzynarodowe zgodnie ze swoim prawodawstwem krajowym.

4. Strony zobowiązują się do jak najszybszego udzielania sobie odpowiedzi na piśmie w sprawie wszelkich informacji dostarczonych zgodnie z niniejszym artykułem lub środków, o które zgodnie z nim wystąpiono.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek technicznych środków egzekucyjnych przesyłki są zawieszane w przypadku, gdy w opinii którejkolwiek ze Stron istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczeń, że prekursory narkotykowe mogą być kierowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych lub gdy - w przypadkach objętych art. 2 ust. 2 - Strona przywozu wnioskuje na piśmie o zawieszenie i, w stosownych przypadkach, przekazuje dokumenty dowodowe, zapewniające podjęcie środków w ciągu 5 dni roboczych.

2. Strony współpracują ze sobą, przekazując sobie wzajemnie informacje dotyczące podejrzanych działań nielegalnego kierowania, jeśli następuje to na podstawie wniosku o wzajemną pomoc administracyjną.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Na wniosek o wzajemną pomoc administracyjną Strony dostarczają sobie nawzajem informacje służące zapobieżeniu przekierowaniu prekursorów narkotykowych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i badają przypadki, w których istnieje podejrzenie przekierowania. W razie potrzeby stosują odpowiednie środki zapobiegawcze w celu uniemożliwienia przekierowania.

2. Na każdy wniosek o informację lub o zastosowanie środków zapobiegawczych udziela się odpowiedzi we właściwym terminie.

3. Wnioski o pomoc administracyjną są realizowane zgodnie z przepisami prawnymi lub regulacyjnymi Strony, do której kierowany jest wniosek.

4. Należycie upoważnieni urzędnicy jednej Strony, za zgodą drugiej Strony i z zastrzeżeniem warunków przez nią ustanowionych, mogą być obecni podczas czynności dochodzeniowych wykonywanych na terytorium drugiej Strony.

5. Strony pomagają sobie nawzajem, aby ułatwić dostarczenie dowodów, jeśli następuje to na podstawie wniosku o wzajemną pomoc administracyjną.

6. Pomoc administracyjna przewidziana na podstawie niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla zasad regulujących wzajemną pomoc w sprawach karnych ani nie stosuje się do informacji uzyskanych w drodze wykonywania uprawnień na wniosek organu sądowego, chyba że organ ten zezwala na przekazanie takich informacji.

7. Jedna Strona może, na indywidualnych zasadach w każdym przypadku i w drodze konsultacji, przekazać, na wniosek drugiej Strony, informacje odnośnie do substancji, które są często stosowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, ale które nie wchodzą w zakres niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w jakiejkolwiek formie na mocy niniejszej Umowy mają charakter poufny lub zastrzeżony, zgodnie z obowiązującymi przepisami każdej ze Stron. Informacje te są objęte zobowiązaniem do zachowania tajemnicy służbowej.

2. Dane osobowe mogą być wymieniane wyłącznie w przypadku, gdy Strona je uzyskująca zobowiązuje się do ochrony tych danych co najmniej w sposób równoważny z tym, w jaki czyni to - w tym konkretnym przypadku - Strona dostarczająca informacje. W tym celu Strony przekazują sobie wzajemnie informacje o obowiązujących na ich terytorium przepisach, włącznie z informacjami dotyczącymi przepisów prawnych obowiązujących w państwach członkowskich Wspólnoty.

3. Informacje uzyskane na mocy niniejszej Umowy są wykorzystywane wyłącznie do celów niniejszej Umowy. W przypadku gdy jedna ze Stron chce użyć takich informacji do innych celów, uzyskuje uprzednią pisemną zgodę organu, który informacji dostarczył. Takie wykorzystanie podlega ograniczeniom określonym przez ten organ.

4. Użycie informacji uzyskanych na podstawie niniejszej Umowy w postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym w przypadku niespełnienia wymogów prawodawstwa dotyczącego prekursorów narkotykowych, o których mowa w art. 3, uznaje się za użycie do celów niniejszej Umowy. Dlatego Strony mogą w swoich postępowaniach wykorzystać jako dowód uzyskane informacje i zbadane przez siebie dokumenty, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy. Właściwy organ, który dostarczył informacje lub udostępnił dokumenty, musi uprzednio wyrazić zgodę na takie wykorzystanie.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku udzielania pomocy

1. Można odmówić udzielenia pomocy lub uzależnić jej udzielenie od spełnienia niektórych warunków lub wymogów w przypadku gdy Strona uzna, że pomoc na podstawie niniejszej Umowy:

a) może naruszać suwerenność Chińskiej Republiki Ludowej lub państwa członkowskiego Wspólnoty, które zostało poproszone o udzielenie pomocy na mocy niniejszej Umowy; lub

b) może zaszkodzić porządkowi publicznemu, bezpieczeństwu lub innym istotnym interesom, w szczególności w przypadkach, o których mowa w art. 5 ust. 2; lub

c) może naruszyć tajemnicę przemysłową, handlową lub zawodową.

2. Udzielenie pomocy może zostać odroczone przez organ, do którego kierowany jest wniosek, ze względu na możliwość zakłócenia toczącego się dochodzenia, śledztwa lub innego postępowania. W takim przypadku organ, do którego kierowany jest wniosek, zasięga opinii organu wnioskującego w celu ustalenia, czy można udzielić pomocy z zastrzeżeniem warunków wymaganych przez organ, do którego kierowany jest wniosek.

3. W przypadku gdy organ występujący z wnioskiem zwraca się o pomoc, której sam nie mógłby udzielić, gdyby został o taką pomoc poproszony, zwraca uwagę na tę okoliczność we wniosku. Decyzja w sprawie takiego wniosku należy do organu, do którego kierowany jest wniosek.

4. W przypadkach określonych w niniejszym artykule decyzja organu, do którego kierowany jest wniosek, oraz jej uzasadnienie muszą zostać jak najszybciej podane do wiadomości organu wnioskującego.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Strony współpracują przy wykrywaniu nowych metod nielegalnego pozyskiwania, jak również przy wskazywaniu właściwych sposobów przeciwdziałania, włączając w to współpracę techniczną i w szczególności programy szkoleń i wymiany dla zainteresowanych

urzędników, w celu wzmocnienia administracyjnych i śledczych struktur w tej dziedzinie oraz wspierania współpracy z handlem i przemysłem.

Artykuł 8

Środki wykonawcze

1. Strona chińska, Komisja Europejska i każde państwo członkowskie Wspólnoty wyznacza odpowiednio właściwy organ do koordynacji wykonania niniejszej Umowy. Organy te bezpośrednio komunikują się ze sobą do celów niniejszej Umowy.

2. Strony konsultują się wzajemnie i informują o szczegółowych przepisach wykonawczych, przyjętych zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Wspólna Grupa Kontrolna

1. Niniejszym ustanawia się Wspólną Grupę Kontrolną, zwaną dalej "Wspólną Grupą Kontrolną", w której reprezentowana jest każda Strona.

2. Wspólna Grupa Kontrolna działa za obopólnym porozumieniem.

3. Wspólna Grupa Kontrolna spotyka się w razie konieczności, przy czym data, miejsce i program są ustalane za obopólnym porozumieniem.

Nadzwyczajne posiedzenia Wspólnej Grupy Kontrolnej mogą być zwoływane za obopólnym porozumieniem Stron.

Artykuł 10

Rola Wspólnej Grupy Kontrolnej

1. Wspólna Grupa Kontrolna zarządza niniejszą Umową oraz zapewnia jej właściwe wykonanie. W tym celu:

– jest regularnie informowana przez Strony o ich doświadczeniach w stosowaniu niniejszej Umowy,

– podejmuje decyzje w przypadkach przewidzianych w ust. 2,

– bada i rozwija środki współpracy technicznej,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy.

2. Wspólna Grupa Kontrolna może przyjąć za obopólną zgodą decyzje zmieniające załączniki A i B. Decyzje takie są wykonywane przez Strony zgodnie z ich własnym prawodawstwem.

3. Wspólna Grupa Kontrolna może zalecić Stronom:

a) inne zmiany do niniejszej Umowy;

b) środki niezbędne do stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Zobowiązania wynikające z innych umów

1. Uwzględniając kompetencje Wspólnoty i państw członkowskich, postanowienia niniejszej Umowy:

– nie wpływają na zobowiązania Stron wynikające z innych umów międzynarodowych lub konwencji,

– nie wpływają na przekazywanie między właściwymi służbami Komisji Europejskiej a właściwymi służbami państw członkowskich wszelkich informacji uzyskanych w ramach niniejszej Umowy, które mogą stanowić przedmiot zainteresowania Wspólnoty.

2. Nie naruszając postanowień ust. 1, postanowienia niniejszej Umowy mają pierwszeństwo przed postanowieniami wszelkich umów dwustronnych w sprawie prekursorów narkotykowych i innych substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, które zostały lub mogą zostać zawarte między poszczególnymi państwami członkowskimi a Chińską Republiką Ludową, o ile postanowienia tych ostatnich są niezgodne z postanowieniami niniejszej Umowy.

3. W odniesieniu do sporów dotyczących stosowania niniejszej Umowy, Strony konsultują się wzajemnie w celu rozwiązania problemów w ramach Wspólnej Grupy Kontrolnej.

4. Strony również powiadamiają się wzajemnie o wszelkich środkach dotyczących substancji kontrolowanych uzgodnionych z innym państwami.

Artykuł 12

Wejście w życie

Każda Strona przekaże drugiej Stronie pisemne powiadomienie o zakończeniu wewnętrznych procedur prawnych niezbędnych do wejścia w życie niniejszej Umowy. Niniejsza Umowa wchodzi w życie 60 dni od daty wpływu ostatniego powiadomienia pisemnego.

Artykuł 13

Czas trwania Umowy i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa jest zawarta na pięć lat i, o ile jedna ze Stron nie zawiadomi na piśmie drugiej Strony o swoim zamiarze rozwiązania Umowy co najmniej sześć miesięcy przed upływem tego okresu, będzie automatycznie odnawiana na kolejne okresy pięcioletnie.

2. Niniejsza Umowa może być zmieniona za obopólną zgodą Stron.

Umowa sporządzona jest w dwóch egzemplarzach w językach angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim oraz chińskim, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne. W przypadku jakichkolwiek rozbieżności w interpretacji niniejszej Umowy rozstrzygające znaczenie mają teksty w językach angielskim i chińskim.

Съставено в Брюксел на тридесети януари две хиляди и девета година.

Hecho en Bruselas, el treinta de enero de dos mil nueve.

V Bruselu dne třicátého ledna dva tisíce devět.

Udfærdiget i Bruxelles den tredivte januar to tusind og ni.

Geschehen zu Brüssel am dreißigsten Januar zweitausendneun

Kahe tuhande üheksanda aasta jaanuarikuu kolmekümnendal päeval Brüsselis.

Εγινε στις Βρυξέλλες, στις τριάντα Ιανουαρίου δύο χιλιάδες εννιά.

Done at Brussels on the thirtieth day of January in the year two thousand and nine.

Fait à Bruxelles, le trente janvier deux mille neuf.

Fatto a Bruxelles, addě trenta gennaio duemilanove.

Briselē, divtūkstoš devītā gada trīsdesmitajā janvārī.

Priimta du tūkstančiai devintų metų sausio trisdešimtą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezer-kilencedik év január harmincadik napján.

Maghmul fi Brussell, fit-tletin jum ta' Jannar tas-sena elfejn u disgha.

Gedaan te Brussel, de dertigste januari tweeduizend negen.

Sporządzono w Brukseli, dnia trzydziestego stycznia roku dwa tysiące dziewiątego.

Feito em Bruxelas, em trinta de Janeiro de dois mil e nove.

Încheiat la Bruxelles, la treizeci ianuarie două mii nouă.

V Bruseli tridsiateho januára dvetisícdeväť.

V Bruslju, dne tridesetega januarja leta dva tisoč devet.

Tehty Brysselissä kolmantenakymmenentenä päivänä tammikuuta vuonna kaksituhattayhdeksän.

Som skedde i Bryssel den trettionde januari tjugohundranio.

За Европейската общност

Por la Comunidad Europea

Za Evropské společenství

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Euroopa Ühenduse nimel

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Eiropas Kopienas vārdā

Europos bendrijos vardu

Az Európai Közösség részéről

Ghall-Komunitá Ewropea

Voor de Europese Gemeenschap

W imieniu Wspólnoty Europejskiej

Pela Comunidade Europeia

Pentru Comunitatea Europeană

Za Európske spoločenstvo

Za Evropsko skupnost

Euroopan yhteisön puolesta

För Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

От името на правителството на Китайската народна република

Por el Gobierno de la República Popular China

Za vládu Čínské lidové republiky

For Folkerepublikken Kinas regering

Im Namen der Regierung der Volksrepublik China

Hiina Rahvavabariigi valitsuse nimel

Για την κυβέρνηση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας

For the Government of the People's Republic of China

Pour le gouvernement de la République populaire de Chine

Per il governo della Repubblica popolare cinese

Ķīnas Tautas Republikas vārdā

Kinijos Liaudies Respublikos Vyriausybės vardu

A Kínai Népköztársaság kormánya részéről

Ghall-Gvern tar-Repubblika Popolari tac-Cina

Voor de Regering van de Volksrepubliek China

W imieniu rządu Chińskiej Republiki Ludowej

Pelo Governo da República Popular da China

Pentru Guvernul Republicii Populare Chineze

Za vládu Čínskej ľudovej republiky

Za Vlado Ljudske republike Kitajske

Kiinan kansantasavallan hallituksen puolesta

På Folkrepubliken Kinas regering vägnar

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom, o których mowa w art. 2 ust. 2

Kwas N-acetyloantranilowy

Bezwodnik octowy

Kwas antranilowy

Efedryna

Ekstrakt z efedry

Ergometryna

Ergotamina

Izosafrol

Kwas lizergowy

3,4-metylenodioksyfenyl-2-propanon

Norefedryna

Kwas fenylooctowy

1-fenylo-2-propanon

Piperonal

Nadmanganian potasu

Pseudoefedryna

Safrol

Oleje bogate w safrol

Uwaga: Wykaz substancji musi zawsze zawierać odniesienie do ich soli, jeśli dotyczy.

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające środkom, o których mowa w art. 2 ust. 3

Aceton

Eter etylowy

Kwas solny

Keton metylowoetylowy

Piperydyna

Kwas siarkowy

Toluen

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Chile w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 11 grudnia 1998 r.)

Dz.U.UE.L.1998.336.48

Dz.U.UE-sp.11-30-126

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

zwana dalej "Wspólnotą",

z jednej strony, oraz

REPUBLIKA CHILE,

zwana dalej "Chile",

z drugiej strony,

zwane dalej "Umawiającymi się Stronami",

W RAMACH Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 roku o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, podpisanej dnia 20 grudnia 1988 roku w Wiedniu, zwanej dalej "Konwencją z 1988 roku";

ZDECYDOWANI zapobiegać i zwalczać nielegalną produkcję środków odurzających i substancji psychotropowych przez zapobieganie kierowaniu na inne cele prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych do takiej produkcji;

UZNAJĄC artykuł 12 Konwencji z 1988 roku;

UZNAJĄC sprawozdanie końcowe w sprawie substancji chemicznych grupy roboczej do spraw produktów chemicznych (CATF), zatwierdzone przez szczyt gospodarczy G-7 w Londynie dnia 15 lipca 1991 roku, i zgadzając się z zaleceniem wzmocnienia współpracy międzynarodowej poprzez zawieranie umów dwustronnych między regionami i krajami zaangażowanymi w wywóz, przywóz i tranzyt tych substancji;

PRZEKONANI, że handel międzynarodowy może być wykorzystywany do kierowania tych produktów na inne cele oraz że niezbędne jest zawarcie i realizacja umów między zainteresowanymi regionami, ustanawiających szeroką współpracę oraz, w szczególności, łączących kontrole wywozów i przywozów;

POTWIERDZAJĄC wspólne zobowiązanie do ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy między Chile a Wspólnotą w celu zapobiegania kierowaniu kontrolowanych substancji na niedozwolone cele, zgodnie z wytycznymi i działaniami ustalonymi na szczeblu międzynarodowym;

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są również głównie i szerzej stosowane do celów zgodnych z prawem, oraz że handel międzynarodowy nie może być utrudniany przez procedury nadmiernego monitorowania;

POSTANAWIAJĄ zawrzeć Umowę w sprawie zapobiegania kierowaniu na inne cele prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, i w tym celu powołują jako swoich pełnomocników:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

Judith GEBETSROITHNER,

Ministra Pełnomocnego,

Zastępcę Stałego Przedstawiciela Republiki Austrii,

Przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli - część 1

Michela VANDEN ABEELE,

Dyrektora generalnego Dyrektoriatu Generalnego XXI - Podatki i unia celna - Komisji Wspólnot Europejskich

REPUBLIKA CHILE:

Mariano FERNÁNDEZA,

Wiceministra Spraw Zagranicznych

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki wzmacniające współpracę administracyjną między Umawiającymi się Stronami w celu zapobiegania kierowaniu na inne cele substancji kontrolowanych, stosowanych często w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla uznania uzasadnionych interesów sektora handlu i przemysłu.

2. W tym celu Umawiające się Strony, zgodnie ze swoimi przepisami prawnymi, a gdzie sytuacja tego wymaga, przepisami konstytucyjnymi i ich ramami prawnymi, pomagają sobie wzajemnie w sposób i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej Umowie, w szczególności poprzez:

– monitorowanie handlu między sobą w zakresie kontrolowanych substancji, w celu zapobiegania ich kierowaniu do wykorzystania w niedozwolonych celach,

– świadczenie wzajemnej pomocy administracyjnej zapewniającej, że ustawodawstwo dotyczące kontroli handlu przedmiotowymi substancjami jest właściwie stosowane.

3. Bez uszczerbku dla ewentualnych zmian, które mogą zostać przyjęte w ramach kompetencji Wspólnej Grupy Kontrolnej, niniejsza Umowa stosuje się do substancji wymienionych w tabelach I i II Załącznika do Konwencji z 1988 roku z uwzględnieniem ostatnich zmian, zwanych w niniejszej Umowie "substancjami kontrolowanymi".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony konsultują i informują się wzajemnie z własnej inicjatywy o każdym podejrzeniu, że kontrolowane substancje mogą być kierowane do nielegalnej

produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, w szczególności gdy wysyłka obejmuje nadzwyczajne ilości lub odbywa się w nadzwyczajnych warunkach.

2. W odniesieniu do substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy organ Umawiającej się Strony wywozu, w momencie udzielenia pozwolenia na wywóz i przed wysyłką towarów, przesyła kopię pozwolenia na wywóz właściwym organom Umawiającej się Strony przywozu. Szczególnych informacji dostarcza się w przypadku gdy podmiot korzysta w kraju wywozu z ogólnego zezwolenia indywidualnego, obejmującego różne działania wywozowe.

3. W odniesieniu do substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku B do niniejszej Umowy, pozwolenia na wywóz udziela się jedynie wtedy, gdy Umawiająca się Strona przywozu wyraziła zgodę.

4. Umawiające się Strony podejmują się dostarczać, wzajemnie i w odpowiednim czasie, wszelkich opinii na temat dostarczonych informacji lub środków wnioskowanych na podstawie niniejszego artykułu.

5. Podczas wdrażania wyżej wymienionych środków uzasadnione interesy handlu są należycie respektowane. W szczególności, w przypadkach objętych ustępem 3, odpowiedź Umawiającej się Strony przywozu jest dostarczana w terminie 15 dni roboczych od otrzymania powiadomienia od Umawiającej się Strony wywozu. Brak odpowiedzi w tym terminie uważa się za równoznaczny z udzieleniem zezwolenia na przywóz. O odmowie udzielenia zezwolenia na przywóz powiadamia się w tym terminie na piśmie Umawiającą się Stronę wywozu, wraz z uzasadnieniem.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla zastosowania odpowiednich środków działania, wysyłka zostaje zawieszona, jeżeli w opinii jednej z Umawiających się Stron istnieją wystarczające wcześniejsze oznaki prowadzące do domniemania, że określone substancje kontrolowane mogą być kierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, lub gdy w przypadkach opisanych w artykule 2 ustęp 3 Umawiająca się Strona przywozu wnosi o zawieszenie, z zastrzeżeniem, we wszystkich przypadkach,

uprzedniej zgodności z zasadami i procedurami ustanowionymi w ramach prawnych Umawiającej się Strony, mającej przyjąć środek polegający na zawieszeniu.

2. Umawiające się Strony współpracują w dostarczaniu sobie nawzajem informacji dotyczących domniemanych działań mających na celu niedozwolone kierowanie przedmiotowych substancji.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony dostarczają sobie wzajemnie, z własnej inicjatywy lub na wniosek, wszelkich informacji w celu zapobiegania kierowaniu kontrolowanych substancji do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, albo badają przypadki budzącego wątpliwość kierowania. W razie potrzeby przyjmują odpowiednie środki ostrożności w celu zapobiegania kierowaniu na inne cele.

2. Do wszelkich wniosków o informacje lub środki ostrożności należy stosować się możliwie jak najszybciej.

3. Do wniosków o pomoc administracyjną należy stosować się zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i innymi instrumentami prawnymi Umawiającej się Strony, do której kierowany jest wniosek.

4. Urzędnicy Umawiającej się Strony mogą, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony, być obecni przy dochodzeniach przeprowadzanych na terytorium tej ostatniej.

5. Umawiające się Strony pomagają sobie w celu ułatwienia wymiany dowodów.

6. Pomoc administracyjna przewidziana na podstawie niniejszego artykułu nie przesądza o zasadach regulujących wzajemną pomoc prawną w sprawach karnych, ani też nie stosuje się do informacji uzyskanych na podstawie wykonywanych uprawnień na wniosek organu sądowego, chyba że dany organ wyraża na to zgodę.

7. Możliwe jest wnioskowanie o informacje odnośnie do substancji chemicznych, które są często stosowane w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, ale które nie wchodzą w zakres niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana i poufność informacji

1. Wszelkie informacje przekazywane w jakiejkolwiek formie na mocy niniejszej Umowy mają charakter poufny lub ograniczony, w zależności od zasad stosowanych na terytorium każdej z Umawiających się Stron. Informacje objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej samej ochrony, jaką są objęte podobne informacje na mocy ustaw lub przepisów prawnych stosowanych w takich samych sprawach na terytorium Umawiającej się Strony, która je otrzymała.

2. Wymiana danych odnoszących się do osób fizycznych może nastąpić tylko wtedy, gdy Umawiająca się Strona otrzymująca podejmuje się zapewnić co najmniej taki sam poziom ochrony, jaki stosuje się w tym konkretnym przypadku na terytorium Umawiającej się Strony odpowiedzialnej za ich dostarczenie. W tym celu Umawiające się Strony dostarczają sobie wzajemnie informacji przedstawiając obowiązujące normy Umawiających się Stron, w razie potrzeby łącznie z normami prawnymi Państw Członkowskich Wspólnoty.

3. Uzyskane informacje wykorzystuje się wyłącznie do celów niniejszej Umowy. W przypadku gdy jedna z Umawiających się Stron wnosi o wykorzystanie takich informacji do innych celów, powinna wcześniej uzyskać pisemną zgodę właściwego organu, który dostarczył informacji. Ponadto takie wykorzystanie podlega wszelkim ograniczeniom przewidzianym przez ten organ.

4. Ustęp 3 nie stanowi przeszkody w wykorzystywaniu informacji w każdym postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym na skutek niestosowania się do ustawodawstwa dotyczącego kontroli substancji. Właściwy organ, który dostarczył tych informacji, powiadamiany jest o takim wykorzystaniu.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku udzielania pomocy

1. Umawiające się Strony mogą odmówić udzielenia pomocy przewidzianej na mocy niniejszej Umowy, w przypadku gdy jej udzielenie:

a) mogłoby spowodować naruszenie suwerenności Chile lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty;

b) mogłoby spowodować naruszenie porządku i bezpieczeństwa publicznego lub innych istotnych interesów, w szczególności przypadków określonych w artykule 5 ustęp 2; lub

c) mogłoby spowodować naruszenie tajemnicy przemysłowej, handlowej lub zawodowej.

2. Jeżeli jedna z Umawiających się Stron wnosi o pomoc, której nie mogłaby sama na podobny wniosek całkowicie lub częściowo udzielić, powinna przedstawić tę sytuację w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona podejmuje wówczas decyzję, w jakiej formie może zastosować się do wniosku.

3. Jeżeli odmawia się pomocy, druga Umawiająca się Strona zostaje bezzwłocznie powiadomiona o decyzji i jej uzasadnieniu.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują w zakresie identyfikacji nowych metod kierowania na inne cele, jak również w zakresie właściwych środków zaradczych, włączając współpracę techniczną w celu wzmocnienia struktur administracyjnych, śledczych i kontrolnych w tej dziedzinie oraz wspierania współpracy z sektorami handlu i przemysłu. Taka współpraca techniczna może dotyczyć, w szczególności, kształcenia i programów wymiany dla zainteresowanych urzędników, jak również wyposażenia niezbędnego do stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 8

Środki realizacji

1. Umawiające się Strony czynią starania mające na celu realizację niniejszej Umowy, uwzględniając konieczność spójnego podejścia do ustawodawstwa dotyczącego kontrolowanych substancji na całym kontynencie amerykańskim.

2. Każda z Umawiających się Stron wyznacza właściwy organ lub właściwe organy w celu koordynacji stosowania niniejszej Umowy. Organy te porozumiewają się ze sobą w sposób bezpośredni do celów niniejszej Umowy.

3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o postanowieniach, jakie przyjmują w celu stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Wspólna Grupa Wykonawcza

1. Niniejszym ustanawia się Wspólną Grupę Wykonawczą do spraw Kontroli Prekursorów i Substancji Chemicznych, zwaną dalej "Wspólną Grupą Wykonawczą", w której reprezentowana jest każda z Umawiających się Stron niniejszej Umowy. Grupę tę uznaje się za podgrupę Wspólnego Komitetu ustanowionego artykułem 35 ustęp 1 w ramach Umowy o współpracy, prowadzącej ostatecznie do ustanowienia politycznego i gospodarczego stowarzyszenia między Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony(1).

2. Wspólna Grupa Wykonawcza działa w drodze wzajemnego porozumienia. Zbiera się zwykle raz w roku, przy czym data, miejsce i program posiedzenia ustalane są w drodze wzajemnego porozumienia. W miarę możności, posiedzenia te organizowane są równocześnie z posiedzeniami innych wspólnych komitetów lub wspólnych grup do spraw kontroli prekursorów i substancji chemicznych, ustanowionych między Wspólnotą i innymi Państwami Członkowskimi Organizacji Stanów Ameryki. Nadzwyczajne posiedzenia Wspólnej Grupy Wykonawczej mogą zostać zwołane w drodze porozumienia Umawiających się Stron.

3. Wspólna Grupa Wykonawcza uchwala swój regulamin.

Artykuł 10

Kompetencje Wspólnej Grupy Wykonawczej

1. Wspólna Grupa Wykonawcza zarządza wykonywaniem niniejszej Umowy i zapewnia jej właściwe stosowanie. W tym celu:

– bada i opracowuje niezbędne szczegółowe zasady w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania niniejszej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach związanych ze stosowaniem niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 formułuje zalecenia,

– bada i rozwija pomoc techniczną określoną w artykule 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach odnoszących się do substancji kontrolowanych.

2. Wspólna Grupa Wykonawcza przyjmuje za obopólną zgodą decyzje o zmianie załączników A i B.

Takie decyzje wykonywane są przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym ustawodawstwem.

Jeżeli we Wspólnej Grupie Wykonawczej przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjął decyzję z zastrzeżeniem zakończenia procedur niezbędnych dla tego celu, decyzja wchodzi w życie, jeżeli nie zawiera ona żadnej daty, pierwszego dnia drugiego miesiąca po powiadomieniu o zakończeniu procedur.

3. Wspólna Grupa Wykonawcza zaleca Umawiającym się Stronom:

a) poprawki do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki wymagane do stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Zobowiązania nałożone na podstawie innych umów

1. Uwzględniając odpowiednie kompetencje Wspólnoty i jej Państw Członkowskich, postanowienia niniejszej Umowy:

– nie wpływają na zobowiązania Umawiających się Stron wynikające z jakichkolwiek innych umów lub konwencji międzynarodowych,

– uznaje się za uzupełniające w stosunku do umów dotyczących kontrolowanych substancji, które zostały lub mogą zostać zawarte między poszczególnymi Państwami Członkowskimi i Chile, oraz

– nie wpływają na postanowienia regulujące przekazywanie między właściwymi służbami Komisji a organami celnymi Państw Członkowskich wszelkich informacji uzyskanych na podstawie niniejszej Umowy, jakie mogłyby stanowić przedmiot zainteresowania Wspólnoty.

2. Nie naruszając postanowień ustępu 1, postanowienia niniejszej Umowy mają pierwszeństwo przed postanowieniami wszelkich umów dwustronnych w sprawie substancji kontrolowanych, które zostały lub mogą zostać zawarte między poszczególnymi Państwami Członkowskimi a Chile, o ile postanowienia tych ostatnich są niezgodne z postanowieniami niniejszej Umowy.

3. W odniesieniu do pytań dotyczących stosowania niniejszej Umowy, Umawiające się Strony konsultują się wzajemnie w celu rozwiązania danej kwestii w ramach Wspólnej Grupy Wykonawczej ustanowionej na mocy art. 9.

4. Umawiające się Strony powiadamiają się również wzajemnie o wszelkich środkach w zakresie kontroli substancji podjętych z innymi krajami.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym Umawiające się Strony dokonały wymiany odpowiednich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia, zgodnie z ustawodawstwem każdej z Umawiających się Stron.

Artykuł 13

Czas obowiązywania i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa zawarta jest na okres pięciu lat oraz, o ile nie ustalono inaczej, będzie automatycznie przedłużana na kolejne okresy tej samej długości.

2. Niniejsza Umowa może zostać zmieniona za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę, pod warunkiem przekazania drugiej Umawiającej się Stronie pisemnego wypowiedzenia z dwunastomiesięcznym wyprzedzeniem.

Artykuł 14

Teksty autentyczne

Niniejsza Umowa, która została sporządzona w dwóch egzemplarzach w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne, zostaje złożona do depozytu w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, który przekaże jej uwierzytelniony odpis każdej z Umawiających się Stron.

Hecho en Bruselas, el veinticuatro de noviembre de mil novecientos noventa y ocho.

Udfærdiget i Bruxelles den fireogtyvende november nitten hundrede og otteoghalvfems.

Geschehen zu Brüssel am vierundzwanzigsten November neunzehnhundertachtundneunzig.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι τέσσερις Νοεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα οκτώ.

Done at Brussels on the twenty-fourth day of November in the year one thousand nine hundred and ninety-eight.

Fait à Bruxelles, le vingt-quatre novembre mil neuf cent quatre-vingt-dix-huit.

Fatto a Bruxelles, addì ventiquattro novembre millenovecentonovantotto.

Gedaan te Brussel, de vierentwintigste november negentienhonderd achtennegentig.

Feito em Bruxelas, em vinte e quatro de Novembro de mil novecentos e noventa e oito.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäneljäntenä päivänä marraskuuta vuonna tuhatyhdek-sänsataayhdeksänkymmentäkahdeksan.

Som skedde i Bryssel den tjugofjärde november nittonhundranittioåtta.

Por la Comunidad Europea

For Det Europaeiske Faellesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

För Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

Por la República de Chile

For Republikken Chile

Für die Republik Chile

Για τη Δημοκρατία της Χιλής

For the Republic of Chile

Pour la République du Chili

Per la Repubblica del Cile

Voor de Republiek Chili

Pela República do Chile

Chilen tasavallan puolesta

För Republiken Chile

(podpis pominięto)

_____

(1) Dz.U. L 209 z 19.8.1996, str. 5.

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

SUBSTANCJE PODLEGAJĄCE ŚRODKOM OKREŚLONYM W ARTYKULE 2 USTĘP 2

Keton metylowo-etylowy

Toluen

Nadmanganian potasu

Kwas siarkowy

Aceton

Eter etylowy

Kwas chlorowodorowy

Bezwodnik octowy

Kwas antranilowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

SUBSTANCJE PODLEGAJĄCE ŚRODKOM OKREŚLONYM W ARTYKULE 2 USTĘP 3

Uwaga: Wykaz substancji musi zawsze zawierać, gdzie jest to stosowne, odniesienie do ich soli.

Decyzja Rady w sprawie podpisania w imieniu Unii Umowy pomiędzy Unią Europejską a Republiką Chorwacji w sprawie udziału Republiki Chorwacji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii 2011/56/UE

z dnia 26 lipca 2010 r.

(Dz.U.UE L z dnia 29 stycznia 2011 r.)

Dz.U.UE.L.2011.26.1

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 168 ust. 5 w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 1920/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii(1) stanowi w art. 21, że Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii jest otwarte na udział państw trzecich, które podzielają zainteresowanie Unii i jej państw członkowskich celami i pracą Centrum.

(2) W dniu 11 lipca 2006 r. Rada upoważniła Komisję do otwarcia negocjacji z Republiką Chorwacji w sprawie Umowy pomiędzy Unią Europejską a Republiką Chorwacji w sprawie udziału Republiki Chorwacji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwanej dalej "Umową"). Negocjacje zostały pomyślnie zakończone parafowaniem Umowy.

(3) Umowa powinna zostać podpisana w imieniu Unii z zastrzeżeniem jej zawarcia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii podpisanie Umowy pomiędzy Unią Europejską a Republiką Chorwacji w sprawie udziału Republiki Chorwacji w pracach Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (zwanej dalej "Umową") z zastrzeżeniem jej zawarcia.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Umowy w imieniu Unii z zastrzeżeniem jej zawarcia (2).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 lipca 2010 r.

W imieniu Rady

S. VANACKERE

Przewodniczący

_____

(1) Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 1.

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Ekwadoru w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 1995 r.)

(2) Tekst Umowy zostanie opublikowany wraz z decyzją w sprawie jej zawarcia.

Dz.U.UE.L.1995.324.19

Dz.U.UE-sp.11-23-261

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

zwana dalej "Wspólnotą", z jednej strony, oraz

REPUBLIKA EKWADORU,

zwana dalej "Ekwadorem", z drugiej,

zwane dalej "Umawiającymi się Stronami",

ZDECYDOWANI zapobiegać i zwalczać nielegalną produkcję środków odurzających i substancji psychotropowych przez kontrolowanie dostaw prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych do tych celów;

UZNAJĄC artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 roku w sprawie zwalczania nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

ZGADZAJĄC SIĘ ze sprawozdaniem końcowym Grupy Roboczej do spraw produktów chemicznych (CATF), zatwierdzonym przez Szczyt Gospodarczy G-7 w Londynie dnia 15 lipca 1991 roku, który zalecił wzmocnienie współpracy międzynarodowej przez zawieranie umów dwustronnych, w szczególności przez regiony i kraje włączone w wywóz, przywóz i tranzyt tych substancji chemicznych;

PRZEKONANI, że handel międzynarodowy stanowi specyficzny czynnik ryzyka i że jedynie ustalenia o współpracy między zainteresowanymi regionami mogą zapobiec niniejszemu zagrożeniu, w szczególności przez powiązanie kontroli wywozu i przywozu;

POTWIERDZAJĄC wspólne zobowiązanie do ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy między Ekwadorem a Wspólnotą w celu zwalczania kierowania kontrolowanych substancji do nielegalnych celów, zgodnie z kierunkami i działaniami ustalonymi na szczeblu międzynarodowym;

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są również głównie i szeroko stosowane do legalnych celów oraz że handel międzynarodowy nie może być utrudniony przez procedury nadmiernego monitorowania;

POSTANAWIAJĄ zawrzeć Umowę w sprawie kontrolowania prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych w nielegalnej produkcji narkotyków lub substancji psychotropowych oraz w tym celu wyznaczyli jako swoich pełnomocników:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

REPUBLIKA EKWADORU:

KTÓRZY, wymieniwszy swoje pełnomocnictwa, sporządzone należycie i w prawidłowej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej między Umawiającymi się Stronami, aby zapobiegać kierowaniu substancji często stosowanych w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla należnego uznawania zgodnych z prawem interesów handlowych i przemysłowych.

2. W tym celu, Umawiające się Strony pomagają sobie nawzajem, jak ustanowiono w niniejszej umowie, w szczególności w zakresie:

– monitorowania wzajemnej wymiany handlowej kontrolowanymi substancjami w celu zapobiegania ich kierowania do nielegalnych celów,

– świadczenia wzajemnej pomocy administracyjnej w celu zapewnienia, że postanowienia ustawodawstwa dotyczącego kontroli handlu odnośnymi substancjami są właściwie stosowane.

3. Bez uszczerbku dla ewentualnych zmian, które mogą być przyjęte w ramach kompetencji Połączonej Grupy Kontrolnej, niniejsza umowa stosuje się do substancji chemicznych wymienionych w Załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 roku o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, ze zmianami, zwanymi dalej "kontrolowanymi substancjami".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony konsultują i informują się wzajemnie z własnej inicjatywy o każdym podejrzeniu, że kontrolowane substancje mogą być kierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, w szczególności, gdy przesyłanie odbywa się w niezwykłych ilościach lub w niezwykłych okolicznościach.

2. W odniesieniu do substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwa władza Umawiającej się Strony dokonującej wywozu równocześnie z wydaniem zezwolenia na wywóz i przed wysłaniem przesyłki, przesyłają kopię pozwolenia na wywóz właściwej władzy Umawiającej się Strony dokonującej przywozu. Szczególne informacje dostarczane są w przypadku gdy operator w kraju wysyłającym korzysta z indywidualnego otwartego pozwolenia obejmującego operacje wielokrotnego wywozu.

3. W odniesieniu do substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku B do niniejszej Umowy, pozwolenie na wywóz wydaje się jedynie wtedy, gdy Umawiająca się Strona dokonująca przywozu udzieliła na to zgody.

4. Umawiające się Strony podejmują się dostarczać sobie wzajemnie i we właściwym czasie należytych informacji zwrotnych dotyczących wszelkiej dostarczonej informacji lub wnioskowanego środka na mocy niniejszego artykułu.

5. W przypadku wykonywania wyżej wymienionych środków kontroli handlu, zgodne z prawem interesy handlowe są należycie respektowane. W szczególności, w przypadkach objętych ustępem 3, odpowiedź Umawiającej się Strony dokonującej przywozu dostarczana jest w ciągu 15 dni roboczych po otrzymaniu wiadomości od Umawiającej się Strony

dokonującej wywozu. Brak odpowiedzi w wymienionym terminie uznaje się za przyznanie pozwolenia na przywóz. O odmowie przyznania pozwolenia na przywóz informuje się Umawiającą się Stronę dokonującą wywozu na piśmie w wymienionym terminie, podając jej uzasadnienie.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek możliwego wykonania technicznych środków przymusu, przesyłki są zawieszane w przypadku gdy w opinii którejkolwiek z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczeń, że kontrolowane substancje chemiczne mogą być kierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, lub w przypadku gdy w przypadkach opisanych w artykule 2 ustęp 3 Umawiająca się Strona dokonująca przywozu wnioskuje o zawieszenie.

2. Umawiające się Strony współpracują w dostarczaniu sobie nawzajem informacji dotyczących domniemanych działań mających na celu niedozwolonego kierowania odnośnych substancji.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony dostarczają sobie nawzajem, z własnej inicjatywy lub na wniosek, informacje służące zapobieganiu kierowania kontrolowanych substancji do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych i badają przypadki podejrzanego nielegalnego kierowania. W razie potrzeby stosują odpowiednie środki zapobiegawcze w celu uniemożliwienia niedozwolonego kierowania tych substancji.

2. Na każdy wniosek o informację lub o zastosowanie środków zapobiegawczych udziela się odpowiedzi najszybciej jak to jest możliwe.

3. Wnioski o pomoc administracyjną realizowane są zgodnie z postanowieniami ustawowymi, wykonawczymi i innymi instrumentami prawnymi wnioskującej Umawiającej się Strony.

4. Urzędnicy Umawiającej się Strony mogą, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony, być obecni przy dochodzeniach przeprowadzanych na terytorium tej ostatniej.

5. Umawiające się Strony pomagają sobie nawzajem w celu ułatwiania dostarczania dowodów.

6. Pomoc administracyjna dostarczana na mocy niniejszego artykułu nie stanowi uszczerbku dla zasad rządzących wzajemną pomocą prawną w sprawach karnych, ani też nie dotyczy informacji otrzymywanych na podstawie uprawnień wykonywanych na wniosek władz sądowych, chyba że organ ten wyrażą na to zgodę.

7. Możliwe jest wnioskowanie o informacje w stosunku do substancji chemicznych, które są często stosowane w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, ale które nie wchodzą w zakres niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w jakiejkolwiek możliwej formie na mocy niniejszej Umowy mają charakter poufny lub ograniczony, zależnie od zasad mającej zastosowanie u każdej z Umawiających się Stron. Objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy urzędowej i korzystają z ochrony, rozszerzonej na podobne informacje na podstawie odpowiednich postanowień ustawowych Umawiającej się Strony, która je otrzymała oraz odpowiednich postanowień mających zastosowanie w stosunku do władz wspólnotowych.

2. Dane osobowe mogą być wymieniane wyłącznie w przypadku gdy Umawiająca się Strona będąca odbiorcą podejmuje się ochrony takich danych w sposób, co najmniej równoważny do tej mającej zastosowanie do tego szczególnego przypadku Umawiającej się Strony mającej przekazać informacje.

3. Uzyskane informacje wykorzystywane są wyłącznie do celów niniejszej Umowy. W przypadku gdy jedna z Umawiających się Stron wnioskuje o wykorzystanie takich informacji do innych celów, występuje o wcześniejszą zgodę pisemną do władzy, która dostarczyła informacji. Ponadto, takie wykorzystanie podlega wszelkim ograniczeniom ustanowionymi przez tą władzę.

4. Ustęp 3 nie przeszkadza w wykorzystywaniu informacji w jakimkolwiek postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym następnie za nieprzestrzeganie ustawodawstwa dotyczącego kontroli substancji. Właściwa władza, która dostarczyła tych informacji, powiadamiana jest o takim wykorzystaniu.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku udzielania pomocy

1. Umawiające się Strony mogą odmówić udzielenia pomocy w sposób przewidziany w niniejszej Umowie w przypadku gdy:

a) mogłoby to naruszyć suwerenność Ekwadoru lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty;

b) mogłoby to zaszkodzić porządkowi publicznemu, bezpieczeństwu lub innym podstawowym interesom, w szczególności w przypadkach określonych w artykule 5 ustęp 2; lub

c) naruszyłoby tajemnicę przemysłową, handlową lub zawodową.

2. Jeżeli jedna Umawiająca się Strona wnioskuje o pomoc, której sama nie mogłaby zapewnić całkowicie lub częściowo na podobny wniosek, stwierdza to w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona podejmuje wówczas decyzję, w jakiej formie może zastosować się do wniosku.

3. W przypadku odmowy udzielenia pomocy, decyzja oraz jej wyjaśnienie są niezwłocznie przekazywane drugiej Umawiającej się Stronie.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują przy identyfikacji nowych metod nielegalnego wykorzystywania substancji jak również wskazywaniu właściwych sposobów przeciwdziałania, włączając w to współpracę techniczną w celu wzmocnienia administracyjnych i wykonawczych struktur w tej dziedzinie oraz wspierania współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może dotyczyć w szczególności programów kształcenia i wymiany urzędników, jak również wyposażenia niezbędnego do wykonywania niniejszej Umowy.

Artykuł 8

Środki wykonawcze

1. Umawiające się Strony starają się wykonać niniejszą Umowę, uwzględniając konieczność spójnego podejścia do ustawodawstwa dotyczącego kontrolowanych substancji w całym regionie środkowoamerykańskim.

2. Każda z Umawiających się Stron wyznacza właściwą władzę lub właściwe władze do koordynacji stosowania niniejszej Umowy. Władze te bezpośrednio porozumiewają się nawzajem do celów niniejszej Umowy.

3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o postanowieniach, które przyjmują w celu wykonania niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Połączona Grupa Kontrolna

1. Niniejszym powołuje się Połączoną Grupę Kontrolną do spraw kontroli prekursorów i substancji chemicznych, zwaną dalej "Połączoną Grupą Kontrolną", w której reprezentowana jest każda z Umawiających się Stron niniejszej Umowy.

2. Połączona Grupa Kontrolna działa za wzajemnym porozumienia. Zazwyczaj spotyka się raz do roku, przy czym data, miejsce i program jest ustalany za wzajemnym porozumieniem. W miarę możliwości, posiedzenia organizowane są równocześnie z posiedzeniami innych wspólnych komitetów lub połączonych grup utworzonych między Wspólnotą i innymi Państwami Członkowskimi Organizacji Państw Amerykańskich.

Nadzwyczajne posiedzenia Połączonej Grupy Kontrolnej mogą być zwołane za porozumieniem Umawiających się Stron.

3. Połączona Grupa Kontrolna przyjmuje własny regulamin.

Artykuł 10

Rola Połączonej Grupy Kontrolnej

1. Połączona Grupa Kontrolna zarządza niniejszą Umową oraz zapewnia jej właściwe wykonanie. W tym celu:

– bada i rozwija niezbędne środki w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania obecnej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach w stosowaniu niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 wydaje zalecenia,

– bada i rozwija środki pomocy technicznej określone w artykule 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach dotyczących prekursorów i substancji chemicznych.

2. Połączona Grupa Kontrolna przyjmuje za wspólną zgodą decyzje o zmianie załączników A i B.

Decyzje takie wykonywane są przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym ustawodawstwem.

Jeśli w Połączonej Grupie Kontrolnej, przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjął decyzję pod warunkiem zakończenia procedur niezbędnych do tego celu, decyzja wchodzi w życie, jeśli nie przewidziano w niej żadnej daty, pierwszego dnia drugiego miesiąca po notyfikacji o ich zakończeniu.

3. Połączona Grupa Kontrolna zaleca Umawiającym się Stronom:

a) wprowadzenie zmian do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki niezbędne do stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Inne umowy

1. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowienia niniejszej Umowy zastępują postanowienia umów dwustronnych, które zostały zawarte między pojedynczymi lub wieloma Państwami Członkowskimi Wspólnoty a Ekwadorem, jeżeli nie są one zgodne z tymi umowami. Takie umowy dwustronne nie powinny uchybiać postanowieniom wspólnotowym dotyczącym przekazywania wszelkich mogących zainteresować Wspólnotę informacji w kwestiach objętych niniejszą Umową między właściwymi organami administracyjnymi w ramach Wspólnoty.

2. Umawiające się Strony będą także powiadamiać się wzajemnie o sprawach związanych z środkami kontroli substancji podjętymi w innych państwach.

Artykuł 12

Wejście w życie

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca od daty złożenia ostatniego instrumentu ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzenia zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do każdej z Umawiających się Stron.

2. Instrumenty określone w ustępie 1 składane są w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej, która występuje w charakterze depozytariusza.

3. Depozytariusz powiadamia Umawiające się Strony o terminie złożenia instrumentów określonych w ustępie 1 dla każdej z Umawiających się Stron oraz o terminie wejścia w życie niniejszej Umowy.

Artykuł 13

Czas trwania i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa zawarta jest na pięć lat i będzie automatycznie odnawiana na kolejne okresy, chyba że zostanie zakończona w inny sposób.

2. Niniejsza Umowa może być zmieniona za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wycofać się z niniejszej Umowy, pod warunkiem dostarczenia drugiej Umawiającej się Stronie pisemnego powiadomienia z dwunastomiesięcznym wyprzedzeniem.

Artykuł 14

Teksty autentyczne

Niniejsza Umowa, sporządzona jest w dwóch egzemplarzach w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim. Wszystkie teksty są na równi autentyczne i składane są w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, który dostarcza uwierzytelniony odpis niniejszej Umowy każdej z Umawiających się Stron.

Hecho en Madrid, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y cinco.

Udfærdiget i Madrid den attende december nitten hundrede og femoghalvfems.

Geschehen zu Madrid am achtzehnten Dezember neunzehnhundertfünfundneunzig.

Έγινε στη Μαδρίτη, στις δεκαοκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα πέντε.

Done at Madrid on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-five.

Fait à Madrid, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-quinze.

Fatto a Madrid, addì diciotto dicembre millenovecentonovantacinque.

Gedaan te Madrid, de achttiende december negentienhonderd vijfennegentig.

Feito em Madrid, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e cinco.

Tehty Madridissa kahdeksantenatoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäviisi.

Som skedde i Madrid den artonde december nittonhundranittiofem.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

For Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

Por la República de Ecuador

For Republikken Ecuador

Für die Republik Ecuador

Για τη Δημοκρατία του Ισημερινού

For the Republic of Ecuador

Pour la république de l'Equateur

Per la Repubblica dell'Ecuador

Voor de Republiek Ecuador

Pela República da Equador

Ecuadorin tasavallan puolesta

För Republiken Ecuador

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom określonym w artykule 2 ustęp 2

Keton metylowoetylowy

Toluen

Nadmanganian potasu

Kwas siarkowy

Aceton

Eter etylowy

Kwas solny

Bezwodnik octowy

Kwas antranilinowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Kolumbii w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 1995 r.)

Dz.U.UE.L.1995.324.11

Dz.U.UE-sp.11-23-252

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

dalej nazywana "Wspólnotą", z jednej strony oraz

REPUBLIKA KOLUMBII,

dalej nazywana "Kolumbią", z drugiej strony,

dalej nazywane "Umawiającymi się Stronami",

ZDECYDOWANE zapobiegać i zwalczać nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych przez kontrolowanie dostaw prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do tego typu celów;

PRZYJMUJĄC DO WIADOMOŚCI art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

ZGADZAJĄC SIĘ z końcowym raportem Zespołu Zadaniowego ds. Działań w Dziedzinie Chemii (CATF), zatwierdzonym na szczycie gospodarczym Grupy G-7 w Londynie w dniu 15 lipca 1991 r., zalecającym wzmocnienie współpracy międzynarodowej przez zawieranie porozumień dwustronnych, w szczególności pomiędzy regionami i państwami biorącymi udział w wywozie, przywozie i tranzycie tych substancji chemicznych;

PRZEKONANE, że handel międzynarodowy stanowi szczególny czynnik ryzyka i jedynie postanowienia o współpracy pomiędzy zainteresowanymi regionami mogą zapobiec temu zagrożeniu, w szczególności przez powiązanie kontroli wywozu i przywozu;

POTWIERDZAJĄC swoje wzajemne zaangażowanie w sprawę ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy pomiędzy Kolumbią i Wspólnotą w celu zwalczania kierowania substancji kontrolowanych do wykorzystywania do niezgodnych z prawem celów, w zgodzie z kierunkami i działaniami będącymi przedmiotem decyzji podejmowanych na poziomie międzynarodowym;

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są także przede wszystkim szeroko wykorzystywane do celów zgodnych z prawem i nie może dojść do ograniczenia handlu międzynarodowego wskutek wprowadzenia nadmiernie restrykcyjnych procedur monitorowania;

PODJĘŁY DECYZJĘ o zawarciu niniejszego porozumienia w sprawie kontroli prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, przy czym do realizacji tego celu mianowały swoimi pełnomocnikami następujące osoby:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

REPUBLIKA KOLUMBII:

KTÓRE, wymieniwszy listy uwierzytelniające dowodzące ich pełnych kompetencji, uznane za sporządzone w prawidłowej i właściwej formie,

ZAWARŁY NASTĘPUJĄCĄ UMOWĘ:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej między Umawiającymi się Stronami w ramach zapobiegania kierowaniu do nielegalnych celów substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla uznanych i legalnych interesów handlu i przemysłu.

2. W tym celu Umawiające się Strony pomagają sobie wzajemnie w sposób określony w niniejszej Umowie, w szczególności poprzez:

– monitorowanie prowadzonego między nimi handlu kontrolowanymi substancjami, w celu zapobiegania przekazywaniu ich do nielegalnych celów,

– udzielanie sobie wzajemnej pomocy administracyjnej zapewniającej prawidłowe stosowanie przepisów odpowiedniego prawodawstwa dotyczącego kontroli handlu substancjami.

3. Bez uszczerbku dla ewentualnych zmian, które mogą zostać przyjęte w ramach kompetencji Wspólnej Grupy Monitorującej, niniejsza Umowa dotyczy substancji chemicznych wymienionych w załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, z późniejszymi zmianami, dalej nazywanych "substancjami kontrolowanymi".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony wzajemnie się konsultują i informują, z własnej inicjatywy, o wszelkich podejrzeniach kierowania substancji kontrolowanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, w szczególności, gdy transport obejmuje niecodzienne ilości lub odbywa się w niecodziennych okolicznościach.

2. Jeżeli chodzi o substancje kontrolowane wymienione w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy władze Umawiającej się Strony wywozu równocześnie z wydaniem

pozwolenia na wywóz i przed dokonaniem wysyłki towaru przekaże kopię pozwolenia na wywóz właściwym władzom Umawiającej się Strony przywozu. Szczegółowe informacje są dostarczane prze, gdy podmiot gospodarczy w kraju wywozu korzysta z otwartego, indywidualnego pozwolenia obejmującego wielokrotny wywóz.

3. Jeżeli chodzi o substancje kontrolowane wymienione w załączniku B do niniejszej Umowy, ich wywóz jest dozwolony tylko wtedy, gdy Umawiająca się Strona przywozu wyrazi na to uprzednio zgodę.

4. Umawiające się Strony zobowiązują się do wczesnego przekazywania sobie danych dotyczących skutków z przekazanych informacji lub ze środków wymaganych na mocy niniejszego artykułu.

5. Przy wdrażaniu wyżej wymienionych środków kontroli handlu należy w szczególności właściwie uwzględniać słuszne interesy handlowe. W szczególności w przypadkach omówionych w ustępie 3 odpowiedź Umawiającej się Strony przywozu musi zostać przekazana w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania wiadomości od Umawiającej się Strony wywozu. Brak odpowiedzi w tym terminie należy uważać za przyznanie pozwolenia na przywóz. Informację o odmowie przyznania pozwolenia na przywóz należy przekazać w takim samym terminie na piśmie Umawiającej się Stronie wywozu, przy czym informacje te powinny być uzasadnione.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek ewentualnego zastosowania technicznych środków represyjnych, wysyłki towarów muszą zostać zawieszone, gdy w opinii jednej z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione powody do przypuszczenia, że substancje kontrolowane mogą zostać skierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych lub, gdy w przypadkach wskazanych w artykule 2 ustęp 3, Umawiająca się Strona przywozu zażąda takiego zawieszenia.

2. Umawiające się Strony współpracują przy dostarczaniu sobie wzajemnie wszelkich informacji związanych z przypuszczalnymi operacjami kierowania produktów do nielegalnych celów.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony są zobowiązane do przekazywania sobie wzajemnie, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek, wszelkich informacji służących zapobieganiu kierowania substancji kontrolowanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych i do prowadzenia dochodzenia w sprawach podejrzenia o takie kierowanie. W razie potrzeby podejmują one odpowiednie środki ostrożności mające na celu zapobieżenie skierowaniu substancji do nielegalnych celów.

2. Wszelkie wnioski o przekazanie informacji lub o zastosowanie środków ostrożności wymagają jak najszybszej realizacji.

3. Wnioski o pomoc administracyjną muszą być realizowane zgodnie z prawodawstwem i innymi instrumentami prawnymi Umawiającej się Strony, do której taki wniosek został skierowany.

4. Urzędnicy Umawiającej się Strony mogą, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony, być obecni podczas dochodzeń prowadzonych na terytorium tej ostatniej.

5. Umawiające się Strony są zobowiązane do udzielania sobie nawzajem pomocy mającej na celu ułatwienie dostarczenia dowodów.

6. Pomoc administracyjna udzielana na mocy niniejszego artykułu nie ma wpływu na zasady regulujące wzajemną pomoc prawną w sprawach karnych ani nie dotyczy informacji uzyskanych w ramach wykonywania kompetencji na wniosek organu władz sądowych, chyba że dany organ władz wyrazi odpowiednią zgodę.

7. Mogą być składane wnioski o przekazanie informacji dotyczących substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, nie objętych jednak zakresem niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w dowolnej formie na mocy niniejszej Umowy są natury poufnej lub zastrzeżonej, zależnie od zasad stosowanych przez każdą z Umawiających

się Stron. Są one objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i znajdują się pod ochroną rozciągającą się na podobne informacje na mocy odpowiednich przepisów prawnych Umawiającej się Strony otrzymującej informacje oraz odpowiednich postanowień dotyczących organów władz wspólnotowych.

2. Wymiana danych osobowych jest możliwa jedynie wtedy, gdy otrzymująca je Umawiająca się Strona zobowiąże się do ich ochrony w co najmniej takim samym stopniu, jaki obowiązuje w tym przypadku na terytorium Umawiającej się Strony zobowiązanej do ich przekazania.

3. Uzyskane informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów niniejszej Umowy. Gdy jedna z Umawiających się Stron przedstawi wniosek o wykorzystywanie tych informacji do innych celów, zwróci się o uprzednią pisemną zgodę do organu władz, który przekazał informacje. Ponadto, takie wykorzystywanie podlega wszelkim ograniczeniom nałożonym przez ten organ.

4. Zapisy ustępu 3 nie będą stanowić przeszkody w wykorzystaniu informacji w dowolnym postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym później z tytułu naruszenia prawodawstwa dotyczącego kontroli substancji. Właściwy organ władz, który dostarczył te informacje, jest informowany o takim wykorzystaniu.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku świadczenia pomocy

1. Umawiające się Strony mogą odmówić udzielenia pomocy w trybie przewidzianym w niniejszej Umowie, gdy mogłoby to:

a) naryszuć suwerenność Kolumbii lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty;

b) naruszyć porządek publiczny, bezpieczeństwo lub inne podstawowe interesy, w szczególności w przypadkach, o których mowa w artykule 5 ustęp 2 lub

c) naruszyć tajemnicę przemysłową, handlową lub zawodową.

2. Jeżeli jedna z Umawiających się Stron zwróci się z wnioskiem o pomoc, której sama nie mogłaby zapewnić w całości lub w części na podobny wniosek, wskaże na istnienie tego typu sytuacji w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona zadecyduje wtedy, w jakiej formie może odpowiedzieć na wniosek.

3. W razie odmowy udzielenia pomocy druga Umawiająca się Strona zostanie bezzwłocznie poinformowana o takiej decyzji i powodach uzasadniających jej podjęcie.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują przy identyfikacji nowych metod kierowania substancji do nielegalnych celów oraz przy stosowaniu odpowiednich środków przeciwdziałających temu procederowi, włącznie ze współpracą techniczną mającą na celu wzmocnienie struktur administracyjnych i struktur ścigania w tej dziedzinie oraz popieraniem współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może w szczególności obejmować programy szkoleń i wymiany dla zainteresowanych urzędników oraz sprzęt niezbędny do realizacji niniejszej Umowy.

Artykuł 8

Środki wdrażania

1. Umawiające się Strony dołożą starań, aby realizować niniejsze porozumienie w sposób uwzględniający potrzebę jednolitego podejścia w prawodawstwie o kontroli substancji w całym regionie międzyamerykańskim.

2. Każda Umawiająca się Strona wyznaczy właściwy organ lub właściwe władze do koordynowania stosowania niniejszej Umowy. Władze te bezpośrednio komunikują się ze sobą do celów niniejszej Umowy.

3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o postanowieniach przyjmowanych w celu stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Wspólna Grupa Monitorująca

1. Niniejszym ustanawia się Wspólną Grupę Monitorującą ds. kontroli prekursorów i substancji chemicznych, dalej nazywaną "Wspólną Grupą Monitorującą", w której reprezentowana jest każda Umawiająca się Strona niniejszej Umowy.

2. Wspólna Grupa Monitorująca działa za obopólnym porozumieniem. Zazwyczaj spotyka się raz w roku, przy czym data, miejsce i program są ustalane za porozumieniem Stron. W miarę

możliwości posiedzenia te są organizowane równocześnie z posiedzeniami innych wspólnych komitetów czy wspólnych grup ustanowionych pomiędzy Wspólnotą i innymi państwami człon kowskimi Organizacji Państw Amerykańskich.

Za zgodą Umawiających się Stron mogą być zwoływane nadzwyczajne posiedzenia Wspólnej Grupy Monitorującej.

3. Wspólna Grupa Monitorująca przyjmuje własny regulamin wewnętrzny.

Artykuł 10

Rola Wspólnej Grupy Monitorującej

1. Wspólna Grupa Monitorująca zarządza niniejszą Umową i zapewnia jejo właściwe stosowanie. W tym celu:

– bada i opracowywuje niezbędne środki mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania niniejszej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach ze stoswania niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 przedstawiać zalecenia,

– bada i rozwija środki pomocy technicznej, o których mowa w art. 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach związanych z prekursorami i substancjami chemicznymi.

2. Wspólna Grupa Monitorująca przyjmuje za obopólną zgodą decyzje o wprowadzeniu zmian do załączników A i B.

Decyzje te są realizowane przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym prawodawstwem.

Jeżeli w ramach Wspólnej Grupy Monitorującej przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjmie decyzję, której warunkiem jest zakończenie realizacji procedur niezbędnych do danego celu, decyzja wejdzie w życie, o ile nie zostanie podana data, w pierwszym dniu drugiego miesiąca od zawiadomienia o takim zakończeniu.

3. Wspólna Grupa Monitorująca zaleca Umawiającym się Stronom:

a) zmiany do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki wymagane przy stosowaniu niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Inne umowy

1. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowienia niniejszej Umowy zastępują postanowienia umów dwustronnych, które zostały zawarte między poszczególnymi lub kilkoma Państwami Członkowskimi Wspólnoty i Kolumbią o ile są one z nią niezgodne. Te umowy dwustronne nie naruszają postanowień Wspólnoty regulujących przekazywanie pomiędzy właściwymi organami władzy administracyjnej w obrębie Wspólnoty wszelkich informacji uzyskanych w sprawach objętych niniejszą Umową, które mogłyby przynieść korzyść Wspólnocie.

2. Umawiające się Strony będą także sobie wzajemnie notyfikować wszelkie podejmowane wraz z innymi państwami środki w zakresie kontroli substancji.

Artykuł 12

Wejście w życie

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie w pierwszym dniu drugiego miesiąca następującego po dniu złożenia ostatniego instrumentu ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzenia, zgodnie z zasadami stosowanymi przez każdą Umawiającą się Stronę.

2. Instrumenty, o których mowa w ustępie 1, są składane w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej, który pełni rolę depozytariusza.

3. Depozytariusz notyfikuje Umawiającym się Stronom datę złożenia instrumentów, o których mowa w ustępie 1, dla każdej Umawiającej się Strony oraz datę wejścia w życie niniejszej Umowy.

Artykuł 13

Okres obowiązywania i wypowiedzenie Umowy

1. Niniejsza Umowa zostaje zawarta na okres pięciu lat. O ile nie zostanie zarządzone inaczej, będzie ona automatycznie przedłużana o następne okresy tej samej długości.

2. Zmiany do niniejszej Umowy mogą być wprowadzane za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wycofać się z niniejszej Umowy, o ile przekaże drugiej Umawiającej się Stronie pisemne wypowiedzenie z wyprzedzeniem 12 miesięcy.

Artykuł 14

Autentyczność tekstów

Niniejsza Umowa sporządzona w językach angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, holenderskim, niemieckim, portugalskim, szwedzkim i włoskim, w dwóch egzemplarzach w każdym z wymienionych języków, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne, jest złożona w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, który przekaże poświadczoną kopię tego dokumentu każdej Umawiającej się Stronie.

Hecho en Madrid, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y cinco.

Udfærdiget i Madrid den attende december nitten hundrede og femoghalvfems.

Geschehen zu Madrid am achtzehnten Dezember neunzehnhundertfünfundneunzig.

Έγινε στη Μαδρίτη, στις δεκαοκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα πέντε.

Done at Madrid on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-five.

Fait à Madrid, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-quinze.

Fatto a Madrid, addì diciotto dicembre millenovecentonovantacinque.

Gedaan te Madrid, de achttiende december negentienhonderd vijfennegentig.

Feito em Madrid, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e cinco.

Tehty Madridissa kahdeksantenatoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäviisi.

Som skedde i Madrid den artonde december nittonhundranittiofem.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

För Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

Por la República de Colombia

For Republikken Colombia

Für die Republik Kolumbien

Για τη Δημοκρατία Κολομβίας

For the Republic of Colombia

Pour la république de Colombie

Per la Repubblica di Colombia

Voor de Republiek Colombia

Pela República da Colômbia

Kolumbian tasavallan puolesta

För Republiken Colombia

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom, o których mowa w artykule 2 ustęp 2

Keton metylowo-etylowy

Toluen

Nadmanganian potasu

Kwas siarkowy

Aceton

Eter etylowy

Kwas solny

Bezwodnik octowy

Kwas antranilowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające środkom, o których mowa w artykule 2 ustęp 3

Umowa między Wspólnotą Europejską a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi o współpracy w zakresie kontroli prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 19 marca 1997 r.)

Dz.U.UE.L.1997.77.24

Dz.U.UE-sp.11-25-185

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

zwana dalej "Wspólnotą",

z jednej strony, oraz

MEKSYKAŃSKIE STANY ZJEDNOCZONE,

zwane dalej "Meksykiem"

z drugiej strony,

zwane dalej "Umawiającymi się Stronami",

ZDECYDOWANE zapobiegać i zwalczać nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych poprzez kontrolowanie dostaw prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do tych celów;

UZNAJĄC artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 roku o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

POTWIERDZAJĄC ponownie konieczność wzmocnienia współpracy międzynarodowej poprzez zawieranie umów dwustronnych, w szczególności między regionami i krajami uczestniczącymi w wywozie, przywozie i tranzycie kontrolowanych substancji;

PRZEKONANE, że handel międzynarodowy stanowi szczególny czynnik ryzyka i że jedynie uzgodnienia o współpracy między zainteresowanymi regionami mogą zapobiec temu zagrożeniu, w szczególności przez powiązanie kontroli wywozu i przywozu substancji kontrolowanych;

POTWIERDZAJĄC wspólne zobowiązanie do ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy między Meksykiem a Wspólnotą w celu zapobiegania kierowaniu kontrolowanych substancji do nielegalnych celów, zgodnie z wytycznymi i działaniami ustalonymi na szczeblu międzynarodowym.

POSTANAWIAJĄ zawrzeć Umowę o współpracy w zakresie kontroli prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i w tym celu powołują jako swoich pełnomocników:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

Johna F. COGANA

Ministra Pełnomocnego,

Zastępcę Stałego Przedstawiciela Irlandii,

Alfreda KOMAZA

Dyrektora w Dyrekcji Generalnej do spraw Ceł i Podatków Pośrednich,

(DG XXI, Dyrekcja A) Komisji Wspólnot Europejskich,

MEKSYKAŃSKIE STANY ZJEDNOCZONE:

Manuela ARMENDARIZA ETCHEGARAYA

Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego,

Szefa Misji Meksykańskiej przy Unii Europejskiej,

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie:

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres zastosowania Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki wzmacniające współpracę administracyjną między Umawiającymi się Stronami w celu zapobiegania kierowaniu do innych celów kontrolowanych substancji, stosowanych często w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla uznania uzasadnionych interesów sektora handlu i przemysłu.

2. W tym celu, Umawiające się Strony pomagają sobie wzajemnie zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej Umowie, w szczególności poprzez:

a) monitorowanie wzajemnej wymiany handlowej substancjami kontrolowanymi w celu zapobiegania kierowaniu ich do nielegalnych celów,

b) świadczenie wzajemnej pomocy administracyjnej zapewniającej, że ustawodawstwo dotyczące kontroli handlu przedmiotowymi substancjami jest właściwie stosowane.

3. Bez uszczerbku dla ewentualnych zmian, które mogą być przyjęte w ramach kompetencji Wspólnej Grupy Wykonawczej, niniejsza Umowa stosuje się do substancji chemicznych wymienionych w Załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 roku o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, z uwzględnieniem ostatnich zmian, zwanymi dalej "kontrolowanymi substancjami".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony konsultują i informują się wzajemnie z własnej inicjatywy o każdym podejrzeniu, że kontrolowane substancje mogą być kierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, w szczególności, gdy przesyłanie odbywa się w niezwykłych ilościach lub w niezwykłych okolicznościach.

2. W odniesieniu do kontrolowanych substancji wymienionych w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy organ Umawiającej się Strony wywozu równocześnie z wydaniem zezwolenia na wywóz i przed wysłaniem przesyłki, przesyła kopię pozwolenia na wywóz właściwemu organowi Umawiającej się Strony przywozu. Szczególne informacje dostarczane są w przypadku gdy operator w kraju wysyłającym korzysta z indywidualnego otwartego pozwolenia obejmującego operacje wielokrotnego wywozu.

3. W odniesieniu do kontrolowanych substancji wymienionych w załączniku B do niniejszej Umowy, pozwolenie na wywóz wydaje się jedynie wtedy, gdy Umawiająca się Strona dokonująca przywozu udzieliła na to zgody.

4. Umawiające się Strony zobowiązują się dostarczać sobie wzajemnie i we właściwym czasie należytych informacji zwrotnych dotyczących wszelkiej dostarczonej informacji lub środka wnioskowanego na mocy niniejszego artykułu.

5. Podczas wykonywania wyżej wymienionych środków kontroli handlu, zgodne z prawem interesy handlowe są należycie respektowane. W szczególności, w przypadkach objętych ustępem 3, odpowiedź Umawiającej się Strony przywozu dostarczana jest w ciągu 15 dni roboczych po otrzymaniu wiadomości od Umawiającej się Strony wywozu. Brak odpowiedzi w wymienionym terminie uznaje się za przyznanie pozwolenia na przywóz. O odmowie przyznania pozwolenia na przywóz informuje się Umawiającą się Stronę wywozu na piśmie w wymienionym terminie, podając jej uzasadnienie.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek możliwego zastosowania technicznych środków przymusu, przesyłki są zawieszane w przypadku gdy w opinii którejkolwiek z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczeń, że kontrolowane substancje chemiczne mogą być kierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych lub, gdy w przypadkach opisanych w artykule 2 ustęp 3, Umawiająca się Strona przywozu wnioskuje o zawieszenie.

2. Umawiające się Strony współpracują w dostarczaniu sobie nawzajem informacji dotyczących domniemanych działań mających na celu niedozwolone kierowanie odnośnych substancji.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony dostarczają sobie nawzajem, z własnej inicjatywy lub na wniosek, informacje służące zapobieganiu kierowania kontrolowanych substancji do nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych i badają przypadki

podejrzanego nielegalnego kierowania. W razie potrzeby stosują odpowiednie środki zapobiegawcze w celu uniemożliwienia niedozwolonego kierowania tych substancji.

2. Na każdy wniosek o informację lub o zastosowanie środków zapobiegawczych udziela się odpowiedzi najszybciej jak to jest możliwe.

3. Do wniosków o pomoc administracyjną należy stosować się zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i innymi instrumentami prawnymi Umawiającej się Strony, do której kierowany jest wniosek

4. Umawiające się Strony pomagają sobie nawzajem w celu ułatwiania dostarczania dowodów.

5. Pomoc administracyjna dostarczana na mocy niniejszego artykułu nie narusza zasad rządzących wzajemną pomocą prawną w sprawach karnych, ani nie dotyczy informacji otrzymywanych na podstawie uprawnień wykonywanych na wniosek organu sądowego, chyba że organ ten wyraża na to zgodę.

6. Możliwe jest wnioskowanie o informacje w odniesieniu do substancji chemicznych, które są często stosowane w nielegalnej produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, ale które nie wchodzą w zakres niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w jakiejkolwiek formie na mocy niniejszej Umowy mają charakter poufny lub ograniczony, zależnie od zasad mających zastosowanie na terytorium każdej z Umawiających się Stron. Objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy urzędowej i korzystają z ochrony, rozszerzonej na podobne informacje na podstawie odpowiednich przepisów prawnych Umawiającej się Strony, która je otrzymała oraz odpowiednich przepisów mających zastosowanie w stosunku do władz Wspólnoty.

2. Dane osobowe mogą być wymieniane wyłącznie w przypadku gdy Umawiająca się Strona będąca odbiorcą zobowiązuje się do ochrony takich danych w sposób, co najmniej równoważny do ochrony mającej zastosowanie do tego szczególnego przypadku Umawiającej się Strony mającej dostarczyć informacji.

3. Uzyskane informacje wykorzystywane są wyłącznie do celów niniejszej Umowy. W przypadku gdy jedna z Umawiających się Stron wnioskuje o wykorzystanie takich informacji do innych celów, występuje o wcześniejszą zgodę pisemną do organu, który dostarczył informacji. Ponadto, takie wykorzystanie podlega wszelkim ograniczeniom ustanowionym przez ten organ.

4. Ustęp 3 nie stanowi przeszkody w wykorzystywaniu informacji w każdym postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym następnie na skutek nieprzestrzegania ustawodawstwa dotyczącego kontroli substancji. Właściwy organ, który dostarczył tych informacji, powiadamiany jest o takim wykorzystaniu

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku udzielania pomocy

1. Umawiające się Strony rutynowo podejmują wszelkie rozsądne wysiłki, aby dostarczać wnioskowane informacje i pomoc.

2. W przypadkach, gdy Umawiająca się Strona, do której kierowany jest wniosek, uznaje, że zastosowanie się do wniosku:

– naruszałoby suwerenność Meksykańskich Stanów Zjednoczonych lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty lub

– mogłoby zaszkodzić porządkowi publicznemu, bezpieczeństwu lub innym podstawowym interesom, w szczególności w przypadkach określonych w artykule 5 ustęp 2; lub

– byłoby w sprzeczności z systemem prawnym Umawiającej się Strony, do której kierowany jest wniosek, włączając w to, gdzie sytuacja tego wymaga, system prawny Państwa Członkowskiego Wspólnoty odpowiedzialnego za dostarczenie pomocy,

może ona odmówić pomocy lub uzależnić zastosowanie się do wniosku od spełnienia niektórych warunków lub wymagań.

3. Jeżeli jedna Umawiająca się Strona wnioskuje o pomoc, której sama nie mogłaby całkowicie lub częściowo udzielić na podobny wniosek, stwierdza to w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona podejmuje wówczas decyzję, w jakiej formie może zastosować się do wniosku.

4. W przypadku odmowy udzielenia pomocy, decyzja oraz jej uzasadnienie są niezwłocznie przekazywane drugiej Umawiającej się Stronie.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

1. Umawiające się Strony współpracują przy identyfikacji nowych metod nielegalnego wykorzystywania substancji jak również w zakresie właściwych sposobów przeciwdziałania, łącznie ze współpracą techniczną w celu wzmocnienia administracyjnych i wykonawczych struktur w tej dziedzinie oraz wspierania współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może dotyczyć w szczególności programów kształcenia i wymiany urzędników, jak również wyposażenia niezbędnego do wykonywania niniejszej Umowy.

2. W przypadku gdy opracowywane są nowe metody lub techniki pozwalające na szybką identyfikację kontrolowanych substancji, Umawiająca się Strona, która się o tym dowiaduje dostarcza drugiej Umawiającej się Stronie wszystkich istotnych informacji, tak aby zapewnić możliwie najlepsze stosowanie niniejszej Umowy.

Artykuł 8

Środki wykonawcze

1. Umawiające się Strony podejmują starania mające na celu realizację niniejszej Umowy, z uwzględnieniem konieczności spójnego podejścia do ustawodawstwa dotyczącego kontrolowanych substancji na całym kontynencie amerykańskim.

2. Każda z Umawiających się Stron wyznacza właściwy organ lub właściwe organy w celu koordynacji stosowania niniejszej Umowy. Organy te porozumiewają się ze sobą w sposób bezpośredni do celów niniejszej Umowy.

3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o przepisach, które przyjmują w celu wykonania niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Wspólna Grupa Wykonawcza

1. Niniejszym ustanawia się Wspólną Grupę Wykonawczą do spraw Kontroli Prekursorów i Substancji Chemicznych, zwaną dalej "Wspólną Grupą Wykonawczą", w której reprezentowana jest każda z Umawiających się Stron.

2. Decyzje i zalecenia Wspólnej Grupy Wykonawczej są wydawane w drodze wzajemnego porozumienia. Grupa zazwyczaj spotyka się raz do roku, przy czym data, miejsce i program posiedzeń są ustalane za wzajemnym porozumieniem.

Posiedzenia nadzwyczajne mogą być zwoływane za zgodą Umawiających się Stron.

3. Wspólna Grupa Wykonawcza przyjmuje własny regulamin wewnętrzny

Artykuł 10

Kompetencje Wspólnej Grupy Wykonawczej

1. Wspólna Grupa Wykonawcza zarządza wykonywaniem niniejszej Umowy i zapewnia jej właściwe stosowanie. W tym celu:

– bada i rozwija niezbędne środki, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie niniejszej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach w stosowaniu niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 wydaje zalecenia,

– bada i rozwija środki pomocy technicznej określone w artykule 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach dotyczących prekursorów i substancji chemicznych.

2. Wspólna Grupa Wykonawcza przyjmuje za obopólną zgodą decyzje zmieniające załączniki A i B.

Takie decyzje są wykonywane przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym ustawodawstwem.

Jeżeli we Wspólnej Grupie Wykonawczej przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjął decyzję z zastrzeżeniem zakończenia procedur niezbędnych dla tego celu, decyzja wchodzi w życie, jeżeli nie zawiera ona żadnej daty, pierwszego dnia drugiego miesiąca po powiadomieniu o zakończeniu procedur.

3. Wspólna Grupa Wykonawcza zaleca Umawiającym się Stronom:

a) wprowadzenie poprawek do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki niezbędne do stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Inne umowy

1. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowienia niniejszej Umowy zastępują, w sprawach objętych niniejszą Umową, postanowienia umów dwustronnych, które zostały zawarte między pojedynczymi lub wieloma Państwami Członkowskimi Wspólnoty a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi, jeżeli nie są one zgodne z Umową. Takie umowy dwustronne nie powinny naruszać przepisów wspólnotowych dotyczących przekazywania między właściwymi organami administracyjnymi we Wspólnocie wszelkich uzyskanych informacji mogących zainteresować Wspólnotę w sprawach objętych niniejszą Umową.

2. Umawiające się Strony będą także powiadamiać się wzajemnie o wszelkich środkach w zakresie kontroli substancji podejmowanych wspólnie z innymi krajami.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym Umawiające się Strony dokonały wymiany odpowiednich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia lub zatwierdzenia, zgodnie z ustawodawstwem każdej z Umawiających się Stron.

Artykuł 13

Czas obowiązywania i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa zawarta jest na okres pięciu lat oraz, o ile nie ustalono inaczej, będzie automatycznie przedłużana na kolejne okresy tej samej długości.

2. Niniejsza Umowa może być zmieniona za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę, pod warunkiem przekazania drugiej Umawiającej się Stronie pisemnego wypowiedzenia z dwunastomiesięcznym wyprzedzeniem.

Artykuł 14

Niniejsza Umowa sporządzona jest w dwóch egzemplarzach w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy z tych tekstów jest na równi autentyczny.

Hecho en Bruselas, el trece de diciembre de mil novecientos noventa y seis.

Udfærdiget i Bruxelles den trettende december nitten hundrede og seks og halvfems.

Geschehen zu Brüssel am dreizehnten Dezember neunzehnhundertsechsundneunzig.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα τρεις Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα έξι.

Done at Brussels on the thirteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-six.

Fait à Bruxelles, le treize décembre mil neuf cent quatre-vingt-seize.

Fatto a Bruxelles, addì tredici dicembre millenovecentonovantasei.

Gedaan te Brussel, de dertiende december negentienhonderd zesennegentig.

Feito em Bruxelas, em treze de Dezembro de mil novecentos e noventa e seis.

Tehty Brysselissä kolmantenatoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäkuusi..

Som skedde i Bryssel den trettonde december nittonhundranittiosex.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

För Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

Por los Estados Unidos Mexicanos

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom określonym w artykule 2 ustęp 2

Bezwodnik octowy

Aceton

Kwas antranilowy

Eter etylowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające środkom określonym w artykule 2 ustęp 3

1-fenylo-2-propanon

3,4-metylenodioksy-fenylopropan-2-on

Efedryna

Ergometryna

Ergotamina

Izosafrol

Kwas lizergowy

Piperonal

Pseudoefedryna

Safrol

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Peru w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 1995 r.)

Dz.U.UE.L.1995.324.27

Dz.U.UE-sp.11-23-270

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

dalej nazywana "Wspólnotą", z jednej strony oraz

REPUBLIKA PERU,

dalej nazywana "Peru", z drugiej strony,

dalej nazywane "Umawiającymi się Stronami",

ZDECYDOWANE zapobiegać i zwalczać nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych przez kontrolowanie dostaw prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do tego typu celów;

PRZYJMUJĄC DO WIADOMOŚCI art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

ZGADZAJĄC SIĘ z końcowym raportem Zespołu Zadaniowego ds. Działań w Dziedzinie Chemii (CATF), zatwierdzonym na szczycie gospodarczym Grupy G-7 w Londynie w dniu 15 lipca 1991 r., zalecającym wzmocnienie współpracy międzynarodowej przez zawieranie porozumień dwustronnych, w szczególności pomiędzy regionami i państwami biorącymi udział w wywozie, przywozie i tranzycie tych substancji chemicznych;

PRZEKONANE, że handel międzynarodowy stanowi szczególny czynnik ryzyka i jedynie postanowienia o współpracy pomiędzy zainteresowanymi regionami mogą zapobiec temu zagrożeniu, w szczególności przez powiązanie kontroli wywozu i przywozu;

POTWIERDZAJĄC swoje wzajemne zaangażowanie w sprawę ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy pomiędzy Peru i Wspólnotą w celu zwalczania kierowania substancji

kontrolowanych do wykorzystywania do niezgodnych z prawem celów, w zgodzie z kierunkami i działaniami będącymi przedmiotem decyzji podejmowanych na poziomie międzynarodowym;

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są także przede wszystkim szeroko wykorzystywane do celów zgodnych z prawem i nie może dojść do ograniczenia handlu międzynarodowego wskutek wprowadzenia nadmiernie restrykcyjnych procedur monitorowania;

PODJĘŁY DECYZJĘ o zawarciu niniejszego porozumienia w sprawie kontroli prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, przy czym do realizacji tego celu mianowały swoimi pełnomocnikami następujące osoby:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

REPUBLIKA PERU:

KTÓRE, wymieniwszy listy uwierzytelniające dowodzące ich pełnych kompetencji, uznane za sporządzone w prawidłowej i właściwej formie,

ZAWARŁY NASTĘPUJĄCĄ UMOWĘ:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej między Umawiającymi się Stronami w ramach zapobiegania kierowaniu na niewłaściwe tory substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla uznanych i uzasadnionych interesów handlu i przemysłu.

2. W tym celu Umawiające się Strony pomagają sobie wzajemnie w sposób określony w niniejszej Umowie, w szczególności poprzez:

– monitorowanie prowadzonego między nimi handlu kontrolowanymi substancjami, w celu zapobiegania przekazywaniu ich do nielegalnych celów,

– udzielanie sobie wzajemnej pomocy administracyjnej zapewniającej prawidłowe stosowanie przepisów odpowiedniego prawodawstwa dotyczącego kontroli handlu substancjami.

3. Bez uszczerbku dla ewentualnych zmian, które mogą zostać przyjęte w ramach kompetencji Wspólnej Grupy Monitorującej, niniejsza Umowa dotyczy substancji chemicznych wymienionych w załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, z późniejszymi zmianami, dalej nazywanych "substancjami kontrolowanymi".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony wzajemnie się konsultują i informują, z własnej inicjatywy, o wszelkich podejrzeniach kierowania substancji kontrolowanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, w szczególności, gdy transport obejmuje niecodzienne ilości lub odbywa się w niecodziennych okolicznościach.

2. Jeżeli chodzi o substancje kontrolowane wymienione w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy władze Umawiającej się Strony wywozu równocześnie z wydaniem pozwolenia na wywóz i przed dokonaniem wysyłki towaru przekaże kopię pozwolenia na wywóz właściwym władzom Umawiającej się Strony przywozu. Szczegółowe informacje są dostarczane, gdy podmiot gospodarczy w kraju wywozu korzysta z otwartego, indywidualnego pozwolenia obejmującego wielokrotny wywóz.

3. Jeżeli chodzi o substancje kontrolowane wymienione w załączniku B do niniejszej Umowy, ich wywóz jest dozwolony tylko wtedy, gdy Umawiająca się Strona przywozu wyrazi na to uprzednio zgodę.

4. Umawiające się Strony zobowiązują się do wczesnego przekazywania sobie danych dotyczących skutków z przekazanych informacji lub ze środków wymaganych na mocy niniejszego artykułu.

5. Przy wdrażaniu wyżej wymienionych środków kontroli handlu należy w szczególności właściwie uwzględniać słuszne interesy handlowe. W szczególności w przypadkach omówionych w ustępie 3 odpowiedź Umawiającej się Strony przywozu musi zostać przekazana w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania wiadomości od Umawiającej się Strony wywozu. Brak odpowiedzi w tym terminie należy uważać za przyznanie pozwolenia na

przywóz. Informację o odmowie przyznania pozwolenia na przywóz należy przekazać w takim samym terminie na piśmie Umawiającej się Stronie wywozu, przy czym informacja ta musi być uzasadniona.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek ewentualnego zastosowania technicznych środków represyjnych, wysyłki towarów muszą zostać zawieszone, gdy w opinii drugiej z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione powody do przypuszczenia, że substancje kontrolowane mogą zostać skierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, lub, gdy w przypadkach wskazanych w artykule 2 ustęp 3, Umawiająca się Strona przywozu zażąda takiego zawieszenia.

2. Umawiające się Strony współpracują przy dostarczaniu sobie wzajemnie wszelkich informacji związanych z przypuszczalnymi operacjami skierowania towarów do nielegalnych celów.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony są zobowiązane do przekazywania sobie wzajemnie, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek, wszelkich informacji służących zapobieganiu kierowania substancji kontrolowanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych i do prowadzenia dochodzenia w sprawach podejrzenia o takie kierowanie. W razie potrzeby podejmują one odpowiednie środki ostrożności mające na celu zapobieżenie skierowaniu substancji do nielegalnych celów.

2. Wszelkie wnioski o przekazanie informacji lub o zastosowanie środków ostrożności wymagają jak najszybszej realizacji.

3. Wnioski o pomoc administracyjną muszą być realizowane zgodnie z prawodawstwem i innymi instrumentami prawnymi Umawiającej się Strony, do której taki wniosek został skierowany.

4. Urzędnicy Umawiającej się Strony mogą, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony, być obecni podczas dochodzeń prowadzonych na terytorium tej ostatniej.

5. Umawiające się Strony są zobowiązane do udzielania sobie nawzajem pomocy mającej na celu ułatwienie dostarczenia dowodów.

6. Pomoc administracyjna udzielana świadczona na mocy niniejszego artykułu nie ma wpływu na zasady regulujące wzajemną pomoc prawną w sprawach karnych ani nie dotyczy informacji uzyskanych w ramach egzekwowania kompetencji na wniosek organu władz sądowych, chyba że dany organ władz wyrazi odpowiednią zgodę.

7. Mogą być składane wnioski o przekazanie informacji dotyczących substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, nie objętych jednak zakresem niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w dowolnej formie na mocy niniejszej Umowy są natury poufnej lub zastrzeżonej, zależnie od zasad stosowanych przez każdą z Umawiających się Stron. Są one objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i znajdują się pod ochroną rozciągającą się na podobne informacje na mocy odpowiednich przepisów prawnych Umawiającej się Strony otrzymującej informacje oraz odpowiednich postanowień dotyczących organów władz wspólnotowych.

2. Wymiana danych osobowych jest możliwa jedynie wtedy, gdy otrzymująca je Umawiająca się Strona zobowiąże się do ich ochrony w co najmniej takim samym stopniu, jaki obowiązuje w tym przypadku na terytorium Umawiającej się Strony zobowiązanej do ich przekazania.

3. Uzyskane informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów niniejszej Umowy. Gdy jedna z Umawiających się Stron przedstawi wniosek o wykorzystywanie tych informacji do innych celów, zwróci się o uprzednią pisemną zgodę do organu władz, który przekazał informacje. Ponadto, takie wykorzystywanie podlega wszelkim ograniczeniom nałożonym przez ten organ.

4. Zapisy ustępu 3 nie będą stanowić przeszkody w wykorzystaniu informacji w dowolnym postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym później z tytułu naruszenia prawodawstwa dotyczącego kontroli substancji. Właściwy organ władz, który dostarczył te informacje, jest informowany o takim wykorzystaniu.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku świadczenia pomocy

1. Umawiające się Strony mogą odmówić udzielenia pomocy w trybie przewidzianym w niniejszej Umowie, gdy mogłoby to:

a) naruszyć suwerenność Peru lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty;

b) naruszyć porządek publiczny, bezpieczeństwo lub inne podstawowe interesy, w szczególności w przypadkach, o których mowa w artykule 5 ustęp 2 lub

c) naruszyć tajemnicę przemysłową, handlową lub zawodową.

2. Jeżeli jedna z Umawiających się Stron zwróci się z wnioskiem o pomoc, której sama nie mogłaby zapewnić w całości lub w części na podobny wniosek, wskaże na istnienie tego typu sytuacji w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona zadecyduje wtedy, w jakiej formie może odpowiedzieć na wniosek.

3. W razie odmowy udzielenia pomocy druga Umawiająca się Strona zostanie bezzwłocznie poinformowana o takiej decyzji i powodach uzasadniających jej podjęcie.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują przy identyfikacji nowych metod kierowania substancji do nielegalnych celów oraz przy stosowaniu odpowiednich środków przeciwdziałających temu procederowi, włącznie ze współpracą techniczną mającą na celu wzmocnienie struktur administracyjnych i struktur ścigania w tej dziedzinie oraz popieraniem współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może w szczególności obejmować programy szkoleń i wymiany dla zainteresowanych urzędników oraz sprzęt niezbędny do realizacji niniejszej Umowy.

Artykuł 8

Środki wdrażania

1. Umawiające się Strony dołożą starań, aby wykonywać niniejszą Umowę w sposób uwzględniający potrzebę jednolitego podejścia w prawodawstwie o kontroli substancji w całym regionie międzyamerykańskim.

2. Każda Umawiająca się Strona wyznaczy właściwy organ lub właściwe władze do koordynowania stosowania niniejszej Umowy. Władze te bezpośrednio komunikują się ze sobą do celów niniejszej Umowy.

3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o postanowieniach przyjmowanych w celu stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Wspólna Grupa Monitorująca

1. Niniejszym ustanawia się Wspólną Grupę Monitorującą ds. kontroli prekursorów i substancji chemicznych, dalej nazywaną "Wspólną Grupą Monitorującą", w której reprezentowana jest każda Umawiająca się Strona niniejszej Umowy.

2. Wspólna Grupa Monitorująca działa za obopólnym porozumieniem. Zazwyczaj spotyka się raz w roku, przy czym data, miejsce i program są ustalane za porozumieniem Stron. W miarę możliwości posiedzenia te są organizowane równocześnie z posiedzeniami innych wspólnych komitetów czy wspólnych grup ustanowionych pomiędzy Wspólnotą i innymi państwami człon kowskimi Organizacji Państw Amerykańskich.

Za zgodą Umawiających się Stron mogą być zwoływane nadzwyczajne posiedzenia Wspólnej Grupy Monitorującej.

3. Wspólna Grupa Monitorująca przyjmuje własny regulamin wewnętrzny.

Artykuł 10

Rola Wspólnej Grupy Monitorującej

1. Wspólna Grupa Monitorująca zarządza niniejszą Umową i zapewnia jejo właściwe stosowanie. W tym celu:

– bada i opracowywuje niezbędne środki mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania niniejszej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach ze stoswania niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 przedstawiać zalecenia,

– bada i rozwija środki pomocy technicznej, o których mowa w art. 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach związanych z prekursorami i substancjami chemicznymi.

2. Wspólna Grupa Monitorująca przyjmuje za obopólną zgodą decyzje o wprowadzeniu zmian do załączników A i B.

Decyzje te są realizowane przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym prawodawstwem.

Jeżeli w ramach Wspólnej Grupy Monitorującej przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjmie decyzję, której warunkiem jest zakończenie realizacji procedur niezbędnych do danego celu, decyzja wejdzie w życie, o ile nie zostanie podana data, w pierwszym dniu drugiego miesiąca od zawiadomienia o takim zakończeniu.

3. Wspólna Grupa Monitorująca zaleca Umawiającym się Stronom:

a) zmiany do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki wymagane przy stosowaniu niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Inne umowy

1. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowienia niniejszej Umowy zastępują postanowienia umów dwustronnych, które zostały zawarte między poszczególnymi lub kilkoma Państwami Członkowskimi Wspólnoty i Peru o ile są one z nią niezgodne. Te umowy dwustronne nie naruszają postanowień Wspólnoty regulujących przekazywanie pomiędzy właściwymi organami władzy administracyjnej w obrębie Wspólnoty wszelkich informacji uzyskanych w sprawach objętych niniejszą Umową, które mogłyby przynieść korzyść Wspólnocie.

2. Umawiające się Strony będą także sobie wzajemnie notyfikować wszelkie podejmowane wraz z innymi państwami środki w zakresie kontroli substancji.

Artykuł 12

Wejście w życie

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie w pierwszym dniu drugiego miesiąca następującego po dniu złożenia ostatniego instrumentu ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzenia, zgodnie z zasadami stosowanymi przez każdą Umawiającą się Stronę.

2. Instrumenty, o których mowa w ustępie 1, są składane w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej, który pełni rolę depozytariusza.

3. Depozytariusz notyfikuje Umawiające się Strony datę złożenia instrumentów, o których mowa w ustępie. 1, dla każdej Umawiającej się Strony oraz datę wejścia w życie niniejszej Umowy.

Artykuł 13

Okres obowiązywania i wypowiedzenie Umowy

1. Niniejsza Umowa zostaje zawarta na okres pięciu lat. O ile nie zostanie zarządzone inaczej, będzie ona automatycznie przedłużana o następne okresy tej samej długości.

2. Zmiany do niniejszej Umowy mogą być wprowadzane za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wycofać się z niniejszej Umowy, o ile przekaże drugiej Umawiającej się Stronie pisemne wypowiedzenie z wyprzedzeniem 12 miesięcy.

Artykuł 14

Autentyczność tekstów

Niniejsza Umowa sporządzona w językach angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, holenderskim, niemieckim, portugalskim, szwedzkim i włoskim, w dwóch egzemplarzach w każdym z wymienionych języków, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne, jest złożona w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii

Europejskiej, który przekaże poświadczoną kopię tego dokumentu każdej Umawiającej się Stronie.

Hecho en Madrid, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y cinco.

Udfærdiget i Madrid den attende december nitten hundrede og femoghalvfems.

Geschehen zu Madrid am achtzehnten Dezember neunzehnhundertfünfundneunzig.

Έγινε στη Μαδρίτη, στις δεκαοκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα πέντε.

Done at Madrid on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-five.

Fait à Madrid, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-quinze.

Fatto a Madrid, addì diciotto dicembre millenovecentonovantacinque.

Gedaan te Madrid, de achttiende december negentienhonderd vijfennegentig.

Feito em Madrid, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e cinco.

Tehty Madridissa kahdeksantenatoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäviisi.

Som skedde i Madrid den artonde december nittonhundranittiofem.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

För Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

Por la República del Perú

For Republikken Peru

Für die Republik Peru

Για τη Δημοκρατία του Περού

For the Republic of Peru

Pour la république du Pérou

Per la Repubblica del Perù

Voor de Republiek Peru

Pela República do Peru

Perun tasavallan puolesta

För Republiken Peru

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom, o których mowa w artykule 2 ustęp 2

Keton metylowo-etylowy

Toluen

Nadmanganian potasu

Kwas siarkowy

Aceton

Eter etylowy

Kwas solny

Bezwodnik octowy

Kwas antranilowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające środkom, o których mowa w artykule 2 ustęp 3

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Turecką w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 7 marca 2003 r.)

Dz.U.UE.L.2003.64.30

Dz.U.UE-sp.11-46-114

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA, zwana dalej "Wspólnotą",

z jednej strony i

REPUBLIKA TURECKA, zwana dalej "Turcją",

z drugiej strony,

zwane dalej "Umawiającymi się Stronami";

W RAMACH Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, podpisanej dnia 20 grudnia 1988 roku w Wiedniu, zwanej dalej "Konwencją z 1988 roku",

ZDECYDOWANI zapobiegać i zwalczać nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych przez zapobieganie kierowaniu na inne cele prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych do takiego wytwarzania,

UZNAJĄC artykuł 12 Konwencji z 1988 roku,

UZNAJĄC sprawozdanie końcowe Zespołu Zadaniowego ds. Działań w Dziedzinie Chemii (CATF), zatwierdzone przez szczyt gospodarczy G7 w Londynie dnia 15 lipca 1991 roku i zgadzając się z zaleceniem wzmocnienia współpracy międzynarodowej poprzez zawieranie umów dwustronnych między regionami i krajami zaangażowanymi w wywóz, przywóz i tranzyt tych substancji,

PRZEKONANI, że handel międzynarodowy może być wykorzystywany do kierowania tych produktów na inne cele, oraz że niezbędne jest zawarcie i realizacja umów między zainteresowanymi regionami, ustanawiających szeroką współpracę oraz, w szczególności, łączących kontrole wywozu i przywozu,

POTWIERDZAJĄC wspólne zobowiązanie do ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy między Turcją a Wspólnotą, szczególnie w związku z decyzją helsińską uznającą Turcję jako kraj kandydujący, w celu zapobiegania kierowaniu kontrolowanych substancji do nielegalnych celów, zgodnie z kierunkami i działaniami ustalonymi na szczeblu międzynarodowym,

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są również głównie i szeroko stosowane do legalnych celów oraz że handel międzynarodowy nie powinien być utrudniany przez stosowanie nadmiernych procedur monitorowania,

POSTANOWILI zawrzeć Umowę w sprawie zapobiegania kierowaniu na inne cele prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, i w tym celu powołują jako swoich pełnomocników:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

REPUBLIKA TURECKA:

KTÓRZY, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej między Umawiającymi się Stronami, aby zapobiegać kierowaniu na inne cele substancji często stosowanych w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla należytego uznawania zgodnych z prawem interesów handlowych i przemysłowych.

2. W tym celu, Umawiające się Strony wspierają siebie nawzajem, jak ustanowiono w niniejszej Umowie, szczególnie w zakresie:

– monitorowania wzajemnej wymiany handlowej tymi substancjami, w celu zapobiegania ich kierowania do nielegalnych celów,

– zapewniania pomocy administracyjnej zapewniającej, że ich ustawodawstwo dotyczące kontroli handlu danymi substancjami jest prawidłowo stosowane.

3. Bez uszczerbku dla możliwych zmian, które mogą być przyjęte w ramach kompetencji Połączonej Grupy Kontrolnej, przewidzianej w artykule 9, niniejszą Umowę stosuje się do substancji chemicznych wymienionych w Załączniku do Konwencji z 1988 roku, ze zmianami, zwanych dalej "substancjami kontrolowanymi".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony konsultują i informują się wzajemnie z własnej inicjatywy o każdym uzasadnionym przypuszczeniu, że kontrolowane substancje mogą być kierowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, w

szczególności gdy przesyłanie odbywa się w niezwykłych ilościach lub w niezwykłych okolicznościach.

2. W odniesieniu do substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy organ Umawiającej się Strony wywozu, w momencie udzielenia pozwolenia na wywóz i przed wysyłką towarów, przesyła kopię pozwolenia na wywóz właściwemu organowi Umawiającej się Strony przywozu. Szczególne informacje dostarczane są, gdy podmiot osiąga korzyści w kraju wywozu na podstawie indywidualnego otwartego pozwolenia obejmującego operacje wielokrotnego wywozu.

3. W odniesieniu substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku B do niniejszej Umowy, właściwy organ Umawiającej się Strony wywozu przesyła kopię pozwolenia na wywóz do właściwego organu Umawiającej się Strony przywozu oraz zezwala się na wywóz jedynie wtedy, gdy Umawiająca się Strona przywozu wyrazi swoją zgodę.

4. Umawiające się Strony podejmują się dostarczenia sobie wzajemnie i we właściwym czasie należytych informacji zwrotnych dotyczących wszelkiej dostarczonej informacji lub wnioskowanego środka na mocy niniejszego artykułu.

5. W przypadku wdrażania wyżej wymienionych środków kontroli handlu, uzasadnione interesy handlu są należycie respektowane. W szczególności w przypadkach objętych ustępem 3, odpowiedź przyjmującej Umawiającej się Strony dostarczana jest w ciągu 15 dni roboczych po otrzymaniu wiadomości od Umawiającej się Strony wywozu. Brak odpowiedzi w wymienionym terminie uznaje się za przyznanie pozwolenia na przywóz. O odmowie udzielenia pozwolenia na przywóz powiadamia się w tym terminie na piśmie Umawiającą się Stronę wywozu, wraz z uzasadnieniem odmowy.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek możliwego wykonania technicznych środków przymusu, przesyłki są zawieszane w przypadku gdy w opinii którejkolwiek z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczeń, że kontrolowane substancje mogą być kierowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, lub, gdy w przypadkach objętych artykułem 2 ustęp 3 Umawiająca się Strona dokonująca przywozu wnioskuje o zawieszenie.

2. Umawiające się Strony współpracują w dostarczaniu sobie nawzajem informacji dotyczących podejrzanych działań nielegalnego kierowania.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony dostarczają sobie nawzajem, z własnej inicjatywy lub na wniosek, informacje służące zapobieganiu kierowania kontrolowanych substancji do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i badają przypadki podejrzanego kierowania. W razie potrzeby stosują odpowiednie środki zapobiegawcze w celu uniemożliwienia kierowania.

2. Na każdy wniosek o informację lub o zastosowanie środków zapobiegawczych udziela się odpowiedzi najszybciej jak to jest możliwe.

3. Wnioski o pomoc administracyjną są realizowane zgodnie z przepisami prawnymi lub regulacyjnymi Umawiającej się Strony, do której kierowany jest wniosek.

4. Należycie upoważnieni urzędnicy Umawiającej się Strony, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony i z zastrzeżeniem warunków przez nią ustanowionych, mogą być obecni podczas czynności dochodzeniowych wykonywanych na terytorium drugiej Strony.

5. Umawiające się Strony pomagają sobie nawzajem aby ułatwić dostarczenie dowodów.

6. Pomoc administracyjna przewidziana na podstawie niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla zasad regulujących wzajemną pomoc w sprawach karnych, ani też nie stosuje się do informacji uzyskanych zgodnie z wykonywanymi uprawnieniami na wniosek organu sądowego, chyba że organ zezwala na przekazywanie takich informacji.

7. Możliwe jest wnioskowanie o informacje odnośnie do substancji chemicznych, które są często stosowane w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, ale które nie wchodzą w zakres niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w jakiejkolwiek możliwej formie na mocy niniejszej Umowy mają charakter poufny lub zastrzeżony, zależnie od zasad mających zastosowanie u

każdej z Umawiających się Stron. Informacje te są objęte zobowiązaniem do zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z ochrony, której podlegają podobne informacje na podstawie odpowiednich przepisów prawnych lub regulacyjnych Umawiającej się Strony, która je otrzymała oraz odpowiadających im przepisów mających zastosowanie do organów wspólnotowych.

2. Dane osobowe, czyli wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej, mogą być wymieniane wyłącznie w przypadku gdy Umawiająca się strona, która może je uzyskać, zobowiązuje się do ochrony tych danych co najmniej w sposób równoważny z tym, w jaki czyni to, w tym konkretnym przypadku Umawiająca się Strona dostarczająca informacje. W tym celu Umawiające się Strony przekazują sobie wzajemnie informacje o własnych mających zastosowanie przepisach, łącznie, o ile zaistnieje taka potrzeba włącznie z informacjami dotyczącymi przepisów prawnych obowiązujących w Państwach Członkowskich Wspólnoty.

3. Użycie, w postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym w przypadku niespełnienia wymogów prawodawstwa dotyczącego substancji kontrolowanych określonych w artykule 3, informacji uzyskanych na podstawie niniejszej Umowy, uznaje się za użycie do celów niniejszej Umowy. Dlatego Umawiające się Strony mogą, w swoich aktach dowodowych, sprawozdaniach i zeznaniach, jak również w postępowaniach i wniesionych oskarżeniach, wykorzystać jako dowód uzyskane informacje i zbadane przez siebie dokumenty, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy. Właściwy organ, który udostępnił te informacje lub dokumenty zostaje powiadomiony o takim wykorzystaniu.

4. Uzyskane informacje wykorzystywane są wyłącznie do celów niniejszej Umowy. W przypadku gdy jedna z Umawiających się Stron chce użyć takich informacji do innych celów, uzyskuje pisemną zgodę organu dostarczającego informacje. Takie wykorzystanie podlega następnie ograniczeniom określonym przez ten organ.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku udzielania pomocy

1. Można odmówić udzielenia pomocy lub uzależnić jej udzielenie od spełnienia niektórych warunków lub wymogów, w przypadku gdy Umawiająca się Strona uzna, że pomoc na podstawie niniejszej Umowy:

a) może naruszać suwerenność Turcji lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty, które zostało poproszone o udzielenie pomocy na mocy niniejszej Umowy; lub

b) może zaszkodzić porządkowi publicznemu, bezpieczeństwu lub innym istotnym interesom, w szczególności w przypadkach określonych na mocy artykułu 5 ustęp 2; lub

c) może naruszyć tajemnicę przemysłową, handlową lub zawodową.

2. Pomoc może zostać odroczona przez organ, do którego kierowany jest wniosek, ze względu na możliwość zakłócenia toczącego się dochodzenia, śledztwa lub postępowania sądowego. W takim przypadku organ, do którego kierowany jest wniosek, zasięga opinii organu wnioskującego w celu ustalenia, czy można udzielić pomocy, z zastrzeżeniem warunków wymaganych przez organ, do którego kierowany jest wniosek.

3. W przypadku gdy organ występujący z wnioskiem zwraca się o pomoc, której sam nie mógłby udzielić, gdyby został o taką pomoc poproszony, zwraca uwagę na tę okoliczność we wniosku. Decyzja w sprawie takiego wniosku należy do organu, do którego kierowany jest wniosek.

4. W przypadkach określonych w ustępach 1 i 2, decyzja organu, do którego kierowany jest wniosek oraz jej uzasadnienie muszą być niezwłocznie podane do wiadomości organu wnioskującego.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują przy wykrywaniu nowych metod nielegalnego pozyskiwania jak również wskazywaniu właściwych sposobów przeciwdziałania, włączając w to współpracę techniczną w celu wzmocnienia administracyjnych i śledczych struktur w tej dziedzinie oraz wspierania współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może dotyczyć w szczególności programów szkoleń i wymiany dla zainteresowanych urzędników.

Artykuł 8

Środki wykonawcze

1. Każda z Umawiających się Stron wyznacza właściwy organ lub właściwe organy do koordynacji wykonania niniejszej Umowy. Organy te bezpośrednio komunikują się ze sobą do celów niniejszej Umowy.

2. Umawiające się Strony konsultują się wzajemnie i informują o szczegółowych zasadach wykonania, przyjętych zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Połączona Grupa Kontrolna

1. Niniejszym ustanawia się Połączoną Grupę Kontrolną do kontroli prekursorów i substancji chemicznych, zwaną dalej "Połączoną Grupą Kontrolną", w której reprezentowana jest każda Umawiająca się Strona.

2. Połączona Grupa Kontrolna działa za wzajemnym porozumieniem. Przyjmuje ona swój regulamin wewnętrzny.

3. Połączona Grupa Kontrolna zazwyczaj spotyka się raz do roku, przy czym data, miejsce i program jest ustalany za wzajemnym porozumieniem.

Nadzwyczajne spotkania Połączonej Grupy Kontrolnej mogą być zwoływane za wzajemnym porozumieniem Umawiających się Stron.

Artykuł 10

Rola Połączonej Grupy Kontrolnej

1. Połączona Grupa Kontrolna zarządza niniejszą Umową oraz zapewnia jej właściwe wykonanie. W tym celu:

– bada i opracowuje niezbędne szczegółowe środki w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania niniejszej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach w stosowaniu niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 wydaje zalecenia,

– bada i rozwija środki pomocy technicznej określone w artykule 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach dotyczących prekursorów i substancji chemicznych.

2. Połączona Grupa Kontrolna przyjmuje za obopólną zgodą decyzje zmieniające załączniki A i B.

Decyzje takie są wykonywane przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym prawodawstwem.

Jeśli w Połączonej Grupie Kontrolnej, przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjął decyzję pod warunkiem zakończenia procedur niezbędnych do tego celu, decyzja wchodzi w życie, jeśli nie przewidziano w niej żadnej daty, pierwszego dnia drugiego miesiąca po notyfikacji o ich zakończeniu.

3. Połączona Grupa Kontrolna zaleca Umawiającym się Stronom:

a) zmiany do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki niezbędne do stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Zobowiązania wynikające z innych umów

1. Uwzględniając właściwe kompetencje Wspólnoty i Państw Członkowskich, postanowienia niniejszej Umowy:

– nie wpływają na zobowiązania Umawiających się Stron wynikające z innych umów międzynarodowych lub konwencji,

– uznaje się za uzupełniające w stosunku do umów dotyczących substancji kontrolowanych, które zostały lub mogą zostać zawarte między poszczególnymi Państwami Członkowskimi a Turcją,

– nie wpływają na przepisy prawa wspólnotowego regulujące przekazywanie między właściwymi służbami Komisji Wspólnot Europejskich a właściwymi służbami Państw Członkowskich wszelkich informacji uzyskanych w ramach niniejszej Umowy, które mogą stanowić przedmiot zainteresowania Wspólnoty.

2. Nie naruszając ustępu 1, postanowienia niniejszej Umowy mają pierwszeństwo przed postanowieniami wszelkich umów dwustronnych w sprawie substancji kontrolowanych, które zostały lub mogą zostać zawarte między poszczególnymi Państwami Członkowskimi a Turcją, o ile postanowienia tych ostatnich są niezgodne z postanowieniami niniejszej Umowy.

3. W odniesieniu do sporów dotyczących stosowania niniejszej Umowy, Umawiające się Strony konsultują się wzajemnie w celu rozwiązania problemów w ramach Połączonej Grupy Kontrolnej.

4. Umawiające się Strony również powiadamiają się wzajemnie o wszelkich środkach dotyczących substancji kontrolnych podjętych z innym państwami.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dniu, w którym Umawiające się Strony dokonały wymiany odpowiednich instrumentów ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, zgodnie z prawodawstwem każdej z Umawiających się Stron.

Artykuł 13

Czas trwania Umowy i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa zawarta jest na pięć lat i, o ile nie postanowi się inaczej, będzie milcząco odnawiana na kolejne takie same okresy czasu. Niniejsza Umowa traci moc z chwilą przystąpienia Turcji do Unii Europejskiej.

2. Niniejsza Umowa może być zmieniona za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wycofać się z niniejszej Umowy, pod warunkiem dostarczenia drugiej Umawiającej się Stronie pisemnego powiadomienia z dwunastomiesięcznym wyprzedzeniem.

Artykuł 14

Teksty autentyczne

Niniejsza Umowa sporządzona jest w dwóch egzemplarzach w językach duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim, szwedzkim oraz tureckim, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne i złożona jest do depozytu w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, który dostarcza poświadczone kopie niniejszej Umowy każdej z Umawiających się Stron.

Hecho en Bruselas, el veintiséis de febrero de dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles den seksogtyvende februar to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am sechsundzwanzigsten Februar zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι έξι Φεβρουαρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels on the twenty-sixth day of February in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le vingt-six février deux mille trois.

Fatto a Bruxelles, addì ventisei febbraio duemilatre.

Gedaan te Brussel, de zesentwintigste februari tweeduizenddrie.

Feito em Bruxelas, em vinte e seis de Fevereiro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäkuudentena päivänä helmikuuta vuonna kaksituhattakolme.

Som skedde i Bryssel den tjugosjätte februari tjugohundratre.

26 Şubat 2003 tarihinde Brüksel'de akdedilmiştir.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

På Europeiska gemenskapens vägnar

(podpisy pominięto)

Türkiye Cumhuriyeti adma

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom określonym w artykule 2 ustęp 2

Aceton

Kwas antranilowy

Eter etylowy

Kwas solny

Keton metylowoetylowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

Kwas siarkowy

Toluen

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające środkom określonym w artykule 2 ustęp 3

Kwas N-heptyloaminoundekanowy

Bezwodnik octowy

Efedryna

Ergometryna

Ergotamina

Izosafrol

Kwas lizergowy

4-metylenodioksyfenyl-2-propanon

Norefedryna

1-fenylo-2-propanon

Piperonal

Nadmanganian potasu

Pseudoefedryna

Safrol

Uwaga: Wykaz substancji musi zawsze zawierać, gdzie właściwe, odniesienie do ich soli.

Umowa między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 21 czerwca 1997 r.)

Dz.U.UE.L.1997.164.24

Dz.U.UE-sp.11-26-110

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA, zwana dalej "Wspólnotą",

z jednej strony, oraz

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI PÓŁNOCNEJ, zwane dalej "Stanami Zjednoczonymi",

z drugiej strony,

ZDECYDOWANI zapobiegać i zwalczać nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych poprzez kontrolowanie dostaw prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych do takich celów;

UZNAJĄC artykuł 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

ZGADZAJĄC SIĘ ze sprawozdaniem końcowym grupy roboczej ds. produktów chemicznych, zatwierdzonym przez szczyt ekonomiczny G 7 w Londynie w dniu 15 lipca 1991 r., który zarekomendował wzmocnienie współpracy międzynarodowej poprzez zawarcie umów dwustronnych, w szczególności między regionami i państwami włączonymi w wywóz, przywóz i tranzyt tych substancji chemicznych;

PRZEKONANI, że handel międzynarodowy stanowi specyficzny czynnik ryzyka i że jedynie wspólne ustalenia między zainteresowanymi regionami mogą zapobiec temu niebezpieczeństwu, w szczególności poprzez powiązanie kontroli wywozu z kontrolą przywozu;

POTWIERDZAJĄC wspólne zobowiązanie do ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy między Stanami Zjednoczonymi i Wspólnotą w celu zwalczania kierowania kontrolowanych substancji na nielegalne cele, zgodnie z kierunkami i działaniami ustalonymi na poziomie międzynarodowym;

PODKREŚLAJĄC wspólną wolę poprawy obecnej wymiany informacji między stosownymi agencjami i nie zakłócając istniejących między nimi stosunków roboczych;

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są również głównie i szeroko stosowane dla legalnych celów oraz że handel międzynarodowy nie powinien być utrudniony przez stosowanie procedur nadmiernego monitorowania;

ZDECYDOWAWSZY zawrzeć Umowę do celów kontroli prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej i poprawę stosunków roboczych między Umawiającymi się Stronami, aby zapobiegać nielegalnemu pozyskiwaniu substancji stosowanych często w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla należnego uznawania legalnych interesów handlu i przemysłu.

Nic w niniejszej Umowie:

– nie może być interpretowane w sposób sprzeczny z międzynarodowymi umowami NZ w sprawie kontroli środków odurzających, lub

– nie może zakłócić istniejących stosunków roboczych dotyczących egzekwowania prawa w sprawach związanych ze środkami odurzającymi między Stanami Zjednoczonymi i Państwami Członkowskimi Wspólnoty.

2. W tym celu, Umawiające się Strony pomagają sobie nawzajem, jak ustanowiono w niniejszej Umowie, szczególnie w zakresie:

– monitorowania wzajemnej wymiany handlowej wytypowanymi substancjami, w celu zapobiegania ich kierowania do nielegalnych celów,

– przyznawania sobie nawzajem środków wzajemnych konsultacji dotyczących legalności proponowanych transakcji wyznaczonymi substancjami przeznaczonymi dla państw trzecich, oraz

– świadczenia wzajemnej pomocy administracyjnej w celu zapewnienia, że przepisy aktów prawnych dotyczących kontroli handlu odnośnymi substancjami są właściwie stosowane.

3. Bez uszczerbku dla ewentualnych zmian, które mogą być przyjęte w ramach kompetencji Wspólnej Grupy Kontrolnej, niniejsza Umowa stosuje się do substancji chemicznych wymienionych w Załączniku do Konwencji NZ z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, ze zmianami, zwanymi dalej "kontrolowane substancje chemiczne".

TYTUŁ I

HANDEL KONTROLOWANYMI SUBSTANCJAMI CHEMICZNYMI MIĘDZY UMAWIAJĄCYMI SIĘ STRONAMI

Artykuł 2

Nadzorowanie handlu

1. Umawiające się Strony konsultują i informują się nawzajem z własnej inicjatywy o każdym podejrzeniu, że kontrolowane substancje chemiczne mogą być kierowane ze zgodnego z prawem handlu prowadzonego między nimi do nielegalnego wytwarzania substancji odurzających lub substancji psychotropowych, w szczególności, gdy dostawa odbywa się w niezwykłych ilościach lub w niezwykłych okolicznościach.

2. W odniesieniu do kontrolowanych substancji chemicznych wymienionych w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwa władza wysyłającej Umawiającej się Strony w tym samym czasie, gdy wydawane jest pozwolenie na wywóz lub otrzymane jest powiadomienie o wywozie oraz tak szybko jak to jest możliwe, przesyła kopię tej informacji do właściwej władzy przyjmującej Umawiającej się Strony. Szczególna informacja dostarczana jest, gdy

podmiot osiąga korzyści w kraju wywozu na podstawie indywidualnego otwartego zezwolenia obejmującego operacje wielokrotnego wywozu.

3. W odniesieniu do kontrolowanych substancji chemicznych wymienionych w załączniku B do niniejszej Umowy, wywóz jest dozwolony jedynie wtedy, gdy przyjmująca Umawiająca się Strona udzieli pozwolenia.

4. Umawiające się Strony podejmują się dostarczać, wzajemnie i we właściwym czasie, należyte informacje zwrotne dotyczące wszelkiej dostarczonej informacji lub wnioskowanego środka na mocy niniejszego artykułu.

5. W przypadku wdrażania wyżej wymienionych środków kontroli handlu, legalne interesy handlu są należycie respektowane. W szczególności w przypadkach objętych ustępem 3, odpowiedź przyjmującej Umawiającej się Strony dostarczana jest w ciągu 15 dni roboczych po otrzymaniu wiadomości od wysyłającej Umawiającej się Strony. Brak odpowiedzi w ciągu tego okresu czasu uważa się za udzielenie zezwolenia na przywóz. Odmowa udzielenia zezwolenia na przywóz przekazywana jest na piśmie, włączając środki elektroniczne, do wysyłającej Umawiającej się Strony w ciągu tego okresu czasu, zaś powody odmowy muszą być udokumentowane.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek możliwego wdrożenia technicznych środków przymusu, przesyłki są zawieszane w przypadku gdy w opinii którejkolwiek z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczeń, że kontrolowane substancje chemiczne mogą być kierowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych.

2. Umawiające się Strony współpracują w dostarczaniu sobie nawzajem informacji dotyczących podejrzanych operacji nielegalnego pozyskiwania.

TYTUŁ II

HANDEL KONTROLOWANYMI SUBSTANCJAMI CHEMICZNYMI Z INNYMI PAŃSTWAMI

Artykuł 4

Konsultacje przed wysyłką

1. Z zastrzeżeniem dla postanowień artykułu 6, 7 i 8, w każdym przypadku, gdy właściwy organ przy rozpatrywaniu prośby o zezwolenie na wywóz do państwa trzeciego podejrzewa, że kontrolowane substancje chemiczne, o których mowa mogą być kierowane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających, odpowiednia informacja powinna zazwyczaj być przekazywana drugiej Umawiającej się Stronie niniejszej Umowy, wraz z wnioskiem do właściwego organu tej Umawiającej się Strony o dostarczenie stosownych informacji będących w jej posiadaniu, które mogą potwierdzić lub zaprzeczyć możliwemu nielegalnemu pozyskiwaniu substancji.

2. Aby zastosować się do wniosku określonego w ustępie 1, pod warunkiem że potrzebne informacje zostały udostępnione, wzywana Umawiająca się Strona przeszukuje swoje bazy danych lub inne dostępne źródła informacji dotyczących danej sprawy i informuje o wynikach swoich poszukiwań wzywającą Umawiającą się Stronę. W każdym przypadku, gdy jest to możliwe, odpowiedź powinna być udzielona w ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania żądania.

3. Władza wzywająca, na swą własną odpowiedzialność i z należytą oceną wszystkich elementów sprawy, postanawia o wydaniu zezwolenia, odmowie lub podejmuje inne działania dotyczące wywozu, o którym mowa. Następnie notyfikuje organ, do którego kierowany jest wniosek o podjętej decyzji.

4. Umawiające się Strony niezwłocznie powiadamiają się nawzajem o jakiejkolwiek decyzji w sprawie zatrzymania przesyłki kontrolowanych substancji chemicznych do państw trzecich, które według nich mogą interesować drugą Umawiającą się Stronę i dostarczają właściwe informacje odnośnie do takiej wysyłki.

Artykuł 5

Inne informacje

Z zastrzeżeniem dla postanowień artykułu 6, 7 i 8, Umawiające się Strony wymieniają, co pewien czas inne dane i informacje dotyczące kierunków działania i okoliczności, które wydają się pożądane dla osiągnięcia celów niniejszej Umowy.

TYTUŁ III

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 6

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony dostarczają sobie nawzajem, z własnej inicjatywy lub na wniosek, informacje służące zapobieganiu kierowania kontrolowanych substancji chemicznych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i badają przypadki podejrzanego nielegalnego pozyskiwania. W razie potrzeby podejmują one właściwe środki prewencyjne, aby zapobiec nielegalnemu pozyskiwaniu.

2. Na każdy wniosek o informację lub o zastosowanie środków prewencyjnych udziela się odpowiedzi jak najszybciej jak to jest możliwe.

3. Wnioski o pomoc administracyjną realizowane są zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i innymi instrumentami prawnymi wzywanej Umawiającej się Strony.

4. Urzędnicy Umawiającej się Strony mogą, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony, być obecni przy dochodzeniach przeprowadzanych na terytorium tej ostatniej.

5. Umawiające się Strony pomagają sobie nawzajem w celu ułatwiania zabezpieczania dowodów.

6. Pomoc administracyjna dostarczana na mocy niniejszego artykułu nie powinna uchybiać zasadom dotyczącym wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, ani mieć zastosowania do informacji uzyskanych na podstawie kompetencji wykonywanych na wniosek organu sądowego chyba że organ ten zgodzi się na to.

7. Możliwe jest wnioskowanie o informacje odnośnie do substancji chemicznych, które są często stosowane w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, ale które nie wchodzą w zakres niniejszej Umowy.

Artykuł 7

Wymiana informacji i poufność

1. Dane dotyczące osób fizycznych mogą być wymieniane jedynie w przypadku gdy otrzymująca Umawiająca się Strona zobowiązuje się użyczać takie dane z zachowaniem, co najmniej takiego samego poziomu bezpieczeństwa, jaki jest stosowany w takim szczególnym przypadku przez Umawiającą się Stronę odpowiedzialną za ich dostarczanie. W tym celu, Umawiające się Strony dostarczają sobie nawzajem informacje określające dalej normy obowiązujące Umawiające się Strony, włączając w to, gdy sytuacja tego wymaga standardy prawne Państw Członkowskich Wspólnoty.

2. Wszelkie informacje przekazywane w jakiejkolwiek postaci na mocy niniejszej Umowy są natury poufnej lub zastrzeżonej, w zależności od zasad stosowanych przez każdą Umawiającą się Stronę i wykorzystywane są wyłącznie do celów niniejszej Umowy. Informacje takie otrzymują od otrzymującej Umawiającej się Strony taką samą ochronę względem poufności i tajemnicy urzędowej, jaką otrzymują podobne informacje od tej Umawiającej się Strony na podstawie odpowiednich przepisów ustawowych obowiązujących w otrzymującej Umawiającej się Stronie.

3. Pomoc może być odroczona lub dostarczona z zastrzeżeniem na takiej podstawie, że w przeciwnym przypadku mogłaby zakłócić prowadzone postępowanie wyjaśniające, przygotowawcze bądź sądowe lub zagrozić bezpieczeństwu wrażliwych źródeł i metod zbierania informacji. W takim przypadku organ, która mogłaby dostarczyć pomoc zasięga opinii właściwego organu drugiej Umawiającej się Strony w celu ustalenia, czy pomoc może być udzielona z zachowaniem takich zasad lub warunków, jakie organ dostarczający może wymagać.

4. Uzyskane informacje wykorzystywane są wyłącznie do celów niniejszej Umowy. Jeżeli jedna z Umawiających się Stron wnioskuje o wykorzystanie takich informacji do innych celów, występuje o wcześniejszą zgodę pisemną do organu dostarczającego informacje. Ponadto, takie wykorzystanie podlega wszelkim ograniczeniom przewidzianym przez ten organ.

5. Ustęp 4 nie przeszkadza w wykorzystywaniu informacji w jakimkolwiek postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym następnie za nieprzestrzeganie ustawodawstwa dotyczącego kontroli substancji.. Właściwy organ, który dostarczył te informacje jest powiadamiany o takim użyciu.

Artykuł 8

Wyjątki od obowiązku dostarczania pomocy

1. Umawiające się Strony podejmują wszelkie rozsądne wysiłki, aby rutynowo dostarczać wnioskowane informacje i pomoc.

2. W przypadkach, gdy wzywana Umawiająca się Strona uznaje, że zastosowanie się do wniosku:

– naruszyłoby suwerenność Stanów Zjednoczonych lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty, lub

– stanowiłoby poważne zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa lub innych ważnych interesów, w szczególności w przypadkach określonych w artykule 7 ustęp 1 dotyczących osób fizycznych i w artykule 7 ustęp 3 dotyczących postępowania wyjaśniającego, przygotowawczego bądź sądowego i bezpieczeństwa wrażliwych źródeł i metod zbierania informacji, lub

– byłoby w sprzeczności z systemem prawnym wzywanej Umawiającej się Strony, włączając w to, gdzie sytuacja tego wymaga, system prawny Państwa Członkowskiego Wspólnoty odpowiedzialnego za dostarczenie pomocy,

pomoc może być odmówiona lub zastosowanie się do wniosku może być uwarunkowane spełnieniem niektórych warunków lub wymagań.

3. W przypadku gdy jedna Umawiająca się Strona wnioskuje o pomoc, której sama nie mogłaby zapewnić w całości lub częściowo na podstawie podobnego żądania, oświadcza to w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona decyduje wówczas, w jakiej formie może ona zastosować się do wniosku.

4. W przypadku gdy następuje odmowa pomocy na mocy niniejszego artykułu, decyzja oraz wyjaśnienia jej przyczyn są niezwłocznie przekazywane drugiej stronie.

Artykuł 9

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują przy wykrywaniu nowych metod nielegalnego pozyskiwania jak również wskazywaniu właściwych sposobów przeciwdziałania, włączając w

to współpracę techniczną w celu wzmocnienia administracyjnych i śledczych struktur w tej dziedzinie oraz wspierania współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może dotyczyć w szczególności programów szkoleń i wymiany dla zainteresowanych urzędników.

Artykuł 10

Środki wykonawcze

1. Każda Umawiająca się Strona wskazuje właściwy organ lub właściwe organy do koordynacji stosowania niniejszej Umowy. Organy te bezpośrednio komunikują się nawzajem do celów niniejszej Umowy.

2. Umawiające się Strony informują się nawzajem o postanowieniach, które przyjmują dla wdrożenia niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Wspólna Grupa Kontrolna

1. Wspólna Grupa Kontrolna do kontroli prekursorów i substancji chemicznych zostaje niniejszym ustanowiona, zwana dalej "Wspólna Grupa Kontrolna", w której reprezentowana jest każda Umawiająca się Strona niniejszej Umowy.

2. Wspólna Grupa Kontrolna działa za wzajemnym porozumieniem. Zazwyczaj spotyka się raz do roku, przy czym data, miejsce i program jest ustalany za wzajemnym porozumieniem. Nadzwyczajne spotkania Wspólnej Grupy Kontrolnej mogą być zwoływane za wzajemnym porozumieniem Umawiających się Stron.

3. Wspólna Grupa Kontrolna przyjmuje własny regulamin wewnętrzny.

Artykuł 12

Rola Wspólnej Grupy Kontrolnej

1. Wspólna Grupa Kontrolna monitoruje zarządzanie niniejszą Umową i zapewnia jej prawidłowe wykonanie. W tym celu:

– bada i rozwija niezbędne środki w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania obecnej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach w stosowaniu niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 4 wydaje zalecenia,

– bada i rozwija środki współpracy określone w artykule 9, oraz

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach dotyczących prekursorów i substancji chemicznych.

2. Wspólna Grupa Kontrolna przyjmuje za obopólną zgodą decyzje zmieniające załączniki A i B.

Decyzje takie są wprowadzane w życie przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym ustawodawstwem.

Jeśli przedstawiciel Umawiającej się Strony we Wspólnej Grupie Kontrolnej zaakceptował decyzję pod warunkiem zakończenia procedur niezbędnych dla tego celu, decyzja wchodzi w życie, jeśli nie przewidziano w niej żadnej daty, pierwszego dnia drugiego miesiąca po notyfikacji o ich zakończeniu.

3. Wspólna Grupa Kontrolna przyjmuje za obopólną zgodą procedury mające być przestrzegane podczas konsultacji poprzedzających wysyłkę ustanowione w artykule 4.

4. Wspólna Grupa Kontrolna zaleca Umawiającym się Stronom:

– zmiany do niniejszej Umowy, oraz

– wszelkie inne środki niezbędne do wykonania niniejszej Umowy.

Artykuł 13

Inne umowy

1. W zakresie kontrolowanych substancji chemicznych i z zastrzeżeniem artykułu 7 ustęp 3, żadne z postanowień zawartych w niniejszej Umowie lub innych umowach zawartych między Wspólnotą i Stanami Zjednoczonymi nie uchybia postanowieniom Wspólnoty dotyczącym przekazywania informacji między właściwymi władzami administracyjnymi w ramach

Wspólnoty jakichkolwiek informacji uzyskanych w sprawach objętych niniejszą Umową, które mogłyby być przedmiotem zainteresowania Wspólnoty.

2. Żadne z postanowień niniejszej Umowy nie uchybia postanowieniom jakiegokolwiek Traktatu o wzajemnej pomocy prawnej między Stanami Zjednoczonymi i jakimkolwiek Państwem Członkowskim Wspólnoty.

3. Umawiające się Strony również wymieniają się wzajemnie informacjami w sprawie środków podjętych z innymi państwami w kwestiach kontroli substancji.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dacie podpisania.

Artykuł 15

Czas trwania Umowy i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa zawarta jest na pięć lat i jest automatycznie odnawiana na kolejne pięcioletnie okresy, chyba że zostanie w inny sposób zakończona.

2. Niniejsza Umowa może być zmieniona za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Niniejsza Umowa może być wypowiedziana w każdym czasie przez którąkolwiek z Umawiających się Stron na piśmie z 90 dniowym wyprzedzeniem.

Artykuł 16

Autentyczne teksty

Niniejsza Umowa sporządzona jest w dwóch egzemplarzach w języku duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Acuerdo.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne aftale.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschrift unter dieses Abkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα συμφωνία.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have signed this Agreement.

En foi de quoi les plénipotentiaires soussignés ont signé le présent accord.

In fede di che, i sottoscritti plenipotenziari hanno apposto le loro firme in calce al presente accordo.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze overeenkomst hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo-assinados apuseram as suas assinaturas no presente Acordo.

Tämän vakuudeksi allekirjoittaneet täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

Till bevis härpå har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta avtal.

Hecho en la Haya, el veintiocho de mayo de mil novecientos noventa y siete.

Udfærdiget i Haag den otteogtyvende maj nitten hundrede og syv og halvfems.

Geschehen zu Den Haag am achtundzwanzigsten Mai neunzehnhundertsiebenundneunzig.

Έγινε στη Χάγη, στις είκοσι οκτώ Μαΐου χίλια εννιακόσια ενενήντα επτά.

Done at the Hague on the twenty-eighth day of May in the year one thousand nine hundred and ninety-seven.

Fait à La Haye, le vingt-huit mai mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept.

Fatto a l'Aia, addì ventotto maggio millenovecentonovantasette.

Gedaan te Den Haag, de achtentwintigste mei negentienhonderd zevenennegentig.

Feito em Haia, em vinte e oito de Maio de mil novecentos e noventa e sete.

Tehty Haagissa kahdentenakymmenentenäkahdeksantena päivänä toukokuuta vuonna tuhatyh-deksänsataayhdeksänkymmentäseitsemän.

Som skedde i Haag den tjugoåttonde maj nittonhundranittiosju.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

På Europeiska gemenskapens vägnar

(podpis pominięto)

Por los Estados Unidos de América

For Amerikas Forenede Stater

Für die Vereinigten Staaten von Amerika

Για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής

For the United States of America

Pour les États-Unis d'Amérique

Per gli Stati Uniti d'America

Voor de Verenigde Staten van Amerika

Pelos Estados Unidos da América

Amerikan yhdysvaltojen puolesta

På Amerikas förenta staters vägnar

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające warunkom określonym w artykule 2 ustęp 2

Efedryna

Ergometryna

Kwas lizergowy

1-fenylo-2-propanon (fenyloaceton)

Pseudoefedryna

Kwas acetyloantranilowy (kwas 2-acetamidobenzoesowy)

3,4-metylenodioksy-fenylopropan-2-on

Izosafrol

Piperonal

Safrol

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające warunkom określonym w artykule 2 ustęp 3

WSPÓLNA DEKLARACJA UMAWIAJĄCYCH SIĘ STRON DOTYCZĄCA ARTYKUŁU 7 USTĘP 1

Umawiające się Strony postanawiają zwołać spotkanie Wspólnej Grupy Kontrolnej w najbliższym możliwym czasie po wejściu w życie niniejszej Umowy w celu osiągnięcia wspólnej wykładni niezbędnych kryteriów, jakie należy wypełnić, dotyczących odpowiednich poziomów ochrony jakie mają być stosowane zgodnie z artykułem 7 ustęp 1.

Podkreślają, że taka wspólna wykładnia jest niezbędna w celu poszanowania systemu prawnego określonego w artykule 8 ustęp 2.

Umawiające się Strony dodatkowo podkreślają wspólne podstawy do zaufania i współpracy oraz pragnienie zapewnienia wspólnego i wzajemnie uzupełniającego się stosowania postanowień niniejszej Umowy.

TOWARZYSZĄCY DOKUMENT DOTYCZĄCY ARTYKUŁU 13

List od Wspólnoty

Haga, dnia 28 maja1997 r.

W odniesieniu do Umowy w sprawie kontroli chemicznej między Wspólnotą Europejską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki, Umawiające się Strony uzgadniają, że zgodnie z ich najlepszą wspólną wiedzą, nie mogą wskazać jakichkolwiek dwustronnych umów wykonawczych, protokołów ustaleń lub innych podobnych dokumentów między Stanami Zjednoczonymi i poszczególnymi Państwami Członkowskimi Wspólnoty, które w sposób szczególny odnoszą się do spraw związanych z kontrolowanymi substancjami chemicznymi. Tak więc obecna Umowa jest jedyną, która w szczególny sposób odnosi się do zagadnień związanych z kontrolowanymi substancjami chemicznymi w dziedzinie współpracy administracyjnej.

Wspólnota Europejska oświadcza, że na mocy postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 228 ustęp 7, w zakresie, w jakim postanowienia dwustronnych umów wykonawczych, protokołów ustaleń lub innych podobnych dokumentów, które mogły być uprzednio zawarte między którymkolwiek z Państw Członkowskich Wspólnoty i Stanami Zjednoczonymi, są niezgodne z postanowieniami zawartymi w niniejszej Umowie, ta ostatnia obowiązuje w zakresie, w jakim niezgodność dotyczy wyłącznej kompetencji Wspólnoty realizowanej poprzez ustawodawstwo Wspólnoty odnoszącej się do kontrolowanych substancji chemicznych.

Jednakże postanowienia tych innych umów między Państwami Członkowskimi Wspólnoty i Stanami Zjednoczonymi nie są naruszone w zakresie, w jakim odnoszą się do spraw wchodzących w zakres tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej. W przypadku niejasności, co do stosowania niniejszej Umowy lub postanowień jakichkolwiek innych dodatkowych umów, Umawiające się Strony bezzwłocznie się skonsultują i podejmą właściwe działania w celu wyjaśnienia sprawy.

(podpis pominięto)

Hans Van MIERLO

Odpowiedź Stanów Zjednoczonych Ameryki

Haga, dnia 28 maja 1997 r.

Mam zaszczyt potwierdzić otrzymanie Pańskiego listu z dnia dzisiejszego, dotyczącego stosowania Umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki i Wspólnotą Europejską w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często stosowanych w nielegalnym wytwarzaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, który brzmi następująco:

"W odniesieniu do Umowy w sprawie kontroli chemicznej między Wspólnotą Europejską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki, Umawiające się Strony uzgadniają, że zgodnie z ich najlepszą wspólną wiedzą, nie mogą wskazać jakichkolwiek dwustronnych umów wykonawczych, protokołów ustaleń lub innych podobnych dokumentów między Stanami Zjednoczonymi i poszczególnymi Państwami Członkowskimi Wspólnoty, które w sposób szczególny odnoszą się do spraw związanych z kontrolowanymi substancjami chemicznymi. Tak, więc obecna Umowa jest jedyną, która w szczególny sposób odnosi się do zagadnień związanych z kontrolowanymi substancjami chemicznymi w dziedzinie współpracy administracyjnej.

Wspólnota Europejska oświadcza, że na mocy postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 228 ustęp 7, w zakresie, w jakim postanowienia dwustronnych umów wykonawczych, protokołów ustaleń lub innych podobnych dokumentów, które mogły być uprzednio zawarte między którymkolwiek z Państw Członkowskich Wspólnoty i Stanami Zjednoczonymi, są niezgodne z postanowieniami zawartymi w niniejszej Umowie, ta ostatnia obowiązuje w zakresie, w jakim

niezgodność dotyczy wyłącznej kompetencji Wspólnoty realizowanej poprzez ustawodawstwo Wspólnoty odnoszącej się do kontrolowanych substancji chemicznych.

Jednakże postanowienia tych innych umów między Państwami Członkowskimi Wspólnoty i Stanami Zjednoczonymi nie są naruszone w zakresie, w jakim odnoszą się do spraw wchodzących w zakres tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej. W przypadku niejasności, co do stosowania niniejszej Umowy lub postanowień jakichkolwiek innych dodatkowych umów, Umawiające się Strony bezzwłocznie się skonsultują i podejmą właściwe działania w celu wyjaśnienia sprawy."

Stany Zjednoczone podzielają wspólne ustalenia zapisane w tym liście i odnotowują zawarte w nim oświadczenie Wspólnoty Europejskiej. Stany Zjednoczone potwierdzają, że w przypadku wątpliwości dotyczących ewentualnej niezgodności postanowień niniejszej Umowy i innych dwustronnych porozumień wykonawczych, protokołów ustaleń lub innych podobnych dokumentów, gotowe są bezzwłocznie konsultować się ze Wspólnotą w celu satysfakcjonującego rozwiązania sprawy.

(podpis pominięto)

Madeleine K. ALBRIGHT

Umowa między Wspólnotą Europejską i Republiką Wenezueli w sprawie prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych

(Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 1995 r.)

Dz.U.UE.L.1995.324.35

Dz.U.UE-sp.11-23-279

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

dalej nazywana "Wspólnotą", z jednej strony oraz

REPUBLIKA WENEZUELI,

dalej nazywana "Wenezuelą", z drugiej strony,

dalej nazywane "Umawiającymi się Stronami",

ZDECYDOWANE zapobiegać i zwalczać nielegalne wytwarzanie środków odurzających i substancji psychotropowych przez kontrolowanie dostaw prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do tego typu celów;

PRZYJMUJĄC DO WIADOMOŚCI art. 12 Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

ZGADZAJĄC SIĘ z końcowym raportem Zespołu Zadaniowego ds. Działań w Dziedzinie Chemii (CATF), zatwierdzonym na szczycie gospodarczym Grupy G-7 w Londynie w dniu 15 lipca 1991 r., zalecającym wzmocnienie współpracy międzynarodowej przez zawieranie porozumień dwustronnych, w szczególności pomiędzy regionami i państwami biorącymi udział w wywozie, przywozie i tranzycie tych substancji chemicznych;

PRZEKONANE, że handel międzynarodowy stanowi szczególny czynnik ryzyka i jedynie postanowienia o współpracy pomiędzy zainteresowanymi regionami mogą zapobiec temu zagrożeniu, w szczególności przez powiązanie kontroli wywozu i przywozu;

POTWIERDZAJĄC swoje wzajemne oddanie sprawie ustanowienia mechanizmów pomocy i współpracy pomiędzy Wenezuelą i Wspólnotą w celu zwalczania kierowania substancji

kontrolowanych do wykorzystywania do niezgodnych z prawem celów, w zgodzie z kierunkami i działaniami będącymi przedmiotem decyzji podejmowanych na poziomie międzynarodowym;

UZNAJĄC, że te substancje chemiczne są także przede wszystkim szeroko wykorzystywane do celów zgodnych z prawem i nie może dojść do ograniczenia handlu międzynarodowego wskutek wprowadzenia nadmiernie restrykcyjnych procedur monitorowania;

PODJĘŁY DECYZJĘ o zawarciu niniejszego porozumienia w sprawie kontroli prekursorów i substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, przy czym do realizacji tego celu mianowały swoimi przedstawicielami następujące osoby:

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA:

REPUBLIKA WENEZUELI:

KTÓRE, wymieniwszy listy uwierzytelniające dowodzące ich pełnych kompetencji, uznane za sporządzone w prawidłowej i właściwej formie,

ZAWARŁY NASTĘPUJĄCĄ UMOWĘ:

Artykuł 1

Zakres Umowy

1. Niniejsza Umowa ustanawia środki mające na celu wzmocnienie współpracy administracyjnej między Umawiającymi się Stronami w ramach zapobiegania kierowaniu na niewłaściwe tory substancji często wykorzystywanych do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych, bez uszczerbku dla uznanych i legalnych uzasadnionych interesów handlu i przemysłu.

2. W tym celu Umawiające się Strony pomagają sobie wzajemnie w sposób określony w niniejszej Umowie, w szczególności poprzez:

– monitorowanie prowadzonego między nimi handlu kontrolowanymi substancjami, w celu zapobiegania przekazywaniu ich do nielegalnych celów,

– udzielanie sobie wzajemnej pomocy administracyjnej zapewniającej prawidłowe stosowanie przepisów odpowiedniego prawodawstwa dotyczącego kontroli handlu substancjami.

załączniku do Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, z późniejszymi zmianami, dalej nazywanych "substancjami kontrolowanymi".

Artykuł 2

Monitorowanie handlu

1. Umawiające się Strony wzajemnie się konsultują i informują, z własnej inicjatywy, o wszelkich podejrzeniach kierowania substancji kontrolowanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, w szczególności, gdy transport obejmuje niecodzienne ilości lub odbywa się w niecodziennych okolicznościach.

2. Jeżeli chodzi o substancje kontrolowane wymienione w załączniku A do niniejszej Umowy, właściwy władze Umawiającej się Strony wywozu równocześnie z wydaniem pozwolenia na wywóz i przed dokonaniem wysyłki towaru przekaże kopię pozwolenia na wywóz właściwym władzom Umawiającej się Strony przywozu. Szczegółowe informacje są dostarczane, gdy podmiot gospodarczy w kraju wywozu korzysta z otwartego, indywidualnego pozwolenia obejmującego wielokrotny wywóz.

3. Jeżeli chodzi o substancje kontrolowane wymienione w załączniku B do niniejszej Umowy, ich wywóz jest dozwolony tylko wtedy, gdy Umawiająca się Strona przywozu wyrazi na to uprzednio zgodę.

4. Umawiające się Strony zobowiązują się do wczesnego przekazywania sobie danych dotyczących skutków z przekazanych informacji lub ze środków wymaganych na mocy niniejszego artykułu.

5. Przy wdrażaniu wyżej wymienionych środków kontroli handlu należy w szczególności właściwie uwzględniać słuszne interesy handlowe. W szczególności, w przypadkach określonych w ustępie 3, odpowiedź Umawiającej się Strony przywozu musi zostać przekazana w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania wiadomości od Umawiającej się Strony wywozu. Brak odpowiedzi w tym terminie należy uważać za przyznanie pozwolenia na przywóz. Informację o odmowie przyznania pozwolenia na przywóz należy przekazać w

takim samym terminie na piśmie Umawiającej się Stronie wywozu, przy czym informacja ta musi być uzasadniona.

Artykuł 3

Zawieszenie wysyłki

1. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek ewentualnego zastosowania technicznych środków represyjnych, wysyłki towarów muszą zostać zawieszone, gdy w opinii dowolnej z Umawiających się Stron istnieją uzasadnione powody do przypuszczenia, że substancje kontrolowane mogą zostać skierowane do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych lub, gdy w przypadkach wskazanych w artykule 2 ustęp 3, Umawiająca się Strona przywozu zażąda takiego zawieszenia.

2. Umawiające się Strony współpracują przy dostarczaniu sobie wzajemnie wszelkich informacji związanych z przypuszczalnymi operacjami skierowania towarów na nielegalne tory.

Artykuł 4

Wzajemna pomoc administracyjna

1. Umawiające się Strony są zobowiązane do przekazywania sobie wzajemnie, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek, wszelkich informacji służących zapobieganiu kierowania substancji kontrolowanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych i do prowadzenia dochodzenia w sprawach podejrzenia o takie kierowanie. W razie potrzeby podejmują one odpowiednie środki ostrożności mające na celu zapobieżenie skierowaniu substancji do nielegalnych celów.

2. Wszelkie wnioski o przekazanie informacji lub o zastosowanie środków ostrożności wymagają jak najszybszej realizacji.

3. Wnioski o pomoc administracyjną rozpatrywane są zgodnie z prawodawstwem i innymi instrumentami prawnymi Umawiającej się Strony, do której taki wniosek został skierowany.

4. Urzędnicy państwowi Umawiającej się Strony mogą, za zgodą drugiej Umawiającej się Strony, być obecni podczas dochodzeń prowadzonych na terytorium tej ostatniej.

5. Umawiające się Strony są zobowiązane do udzielania sobie nawzajem pomocy mającej na celu ułatwienie dostarczenia dowodów.

6. Pomoc administracyjna świadczona na mocy niniejszego artykułu nie ma wpływu na zasady regulujące wzajemną pomoc prawną w sprawach karnych ani nie dotyczy informacji uzyskanych w ramach egzekwowania kompetencji na wniosek organu władz sądowych, chyba że dany organ władz wyrazi odpowiednią zgodę.

7. Mogą być składane wnioski o przekazanie informacji dotyczących substancji chemicznych często wykorzystywanych do nielegalnej produkcji środków odurzających i substancji psychotropowych, nie będących jednak przedmiotem niniejszej Umowy.

Artykuł 5

Wymiana informacji i poufność

1. Wszelkie informacje przekazywane w dowolnej formie na mocy niniejszej Umowy porozumienia są natury poufnej lub zastrzeżonej, zależnie od zasad stosowanych przez każdą z Umawiających się Stron. Są one objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy państwowej i znajdują się pod ochroną rozciągającą się na podobne informacje na mocy odpowiednich przepisów prawnych Umawiającej się Strony otrzymującej informacje oraz odpowiednich postanowień dotyczących organów władz wspólnotowych.

2. Wymiana danych osobowych jest możliwa jedynie wtedy, gdy otrzymująca je Umawiająca się Strona zobowiąże się do ich ochrony w co najmniej takim samym stopniu, jaki obowiązuje w tym przypadku na terytorium Umawiającej się Strony zobowiązanej do ich przekazania.

3. Uzyskane informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie do celów niniejszej Umowy. Gdy jedna z Umawiających się Stron przedstawi wniosek o wykorzystywanie tych informacji do innych celów, zwróci się o uprzednią pisemną zgodę do organu władz, który przekazał informacje. Ponadto, takie wykorzystywanie podlega wszelkim ograniczeniom nałożonym przez ten organ.

4. Zapisy ustępu 3 nie będą stanowić przeszkody w wykorzystaniu informacji w dowolnym postępowaniu sądowym lub administracyjnym wszczętym później z tytułu naruszenia prawodawstwa dotyczącego kontroli substancji. Właściwy organ władz, który dostarczył te informacje, jest informowany o takim wykorzystaniu.

Artykuł 6

Wyjątki od obowiązku świadczenia pomocy

1. Umawiające się Strony mogą odmówić udzielenia pomocy w trybie przewidzianym w niniejszej Umowie, gdy mogłoby to:

a) naruszyć suwerenność Wenezueli lub Państwa Członkowskiego Wspólnoty;

b) naruszyć porządek publiczny, bezpieczeństwo lub inne podstawowe interesy, w szczególności w przypadkach, o których mowa w artykule 5 ustęp 2 lub

c) naruszyć tajemnicę przemysłową, handlową lub zawodową.

2. Jeżeli jedna z Umawiających się Stron zwróci się z wnioskiem o pomoc, której sama nie mogłaby zapewnić w całości lub w części na podobny wniosek, wskaże na istnienie tego typu sytuacji w swoim wniosku. Druga Umawiająca się Strona zadecyduje wtedy, w jakiej formie może odpowiedzieć na wniosek.

3. W razie odmowy udzielenia pomocy druga Umawiająca się Strona zostanie bezzwłocznie poinformowana o takiej decyzji i powodach uzasadniających jej podjęcie.

Artykuł 7

Współpraca techniczna i naukowa

Umawiające się Strony współpracują przy identyfikacji nowych metod kierowania substancji do nielegalnych celów oraz przy stosowaniu odpowiednich środków przeciwdziałających temu procederowi, włącznie ze współpracą techniczną mającą na celu wzmocnienie struktur administracyjnych i struktur ścigania w tej dziedzinie oraz popieraniem współpracy z handlem i przemysłem. Taka współpraca techniczna może w szczególności obejmować programy szkoleń i wymiany dla zainteresowanych urzędników oraz sprzęt niezbędny do realizacji niniejszej Umowy.

Artykuł 8

Środki wdrażania

1. Umawiające się Strony dołożą starań, aby wykonywać niniejszą Umowę w sposób uwzględniający potrzebę jednolitego podejścia w prawodawstwie o kontroli substancji w całym regionie międzyamerykańskim.

2. Każda Umawiająca się Strona wyznaczy właściwy organ lub właściwe władze do koordynowania stosowania niniejszej Umowy. Władze te bezpośrednio komunikują się ze sobą do celów niniejszej Umowy.

3. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o postanowieniach przyjmowanych w celu stosowania niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Wspólna Grupa Monitorująca

1. Niniejszym ustanawia się Wspólną Grupę Monitorującą ds. kontroli prekursorów i substancji chemicznych, dalej nazywaną "Wspólną Grupą Monitorującą", w której reprezentowana jest każda Umawiająca się Strona niniejszej Umowy.

2. Wspólna Grupa Monitorująca działa za obopólnym porozumieniem. Zazwyczaj spotyka się raz w roku, przy czym data, miejsce i program są ustalane za porozumieniem Stron. W miarę możliwości posiedzenia te są organizowane równocześnie z posiedzeniami innych wspólnych komitetów czy wspólnych grup ustanowionych pomiędzy Wspólnotą i innymi państwami członkowskimi Organizacji Państw Amerykańskich.

Za zgodą Umawiających się Stron mogą być zwoływane nadzwyczajne posiedzenia Wspólnej Grupy Monitorującej.

3. Wspólna Grupa Monitorująca przyjmuje własny regulamin wewnętrzny.

Artykuł 10

Rola Wspólnej Grupy Monitorującej

1. Wspólna Grupa Monitorująca zarządza niniejszą Umową i zapewnia jejo właściwe stosowanie. W tym celu:

– bada i opracowywuje niezbędne środki mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania niniejszej Umowy,

– jest regularnie informowana przez Umawiające się Strony o ich doświadczeniach ze stoswania niniejszej Umowy,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 2 podejmuje decyzje,

– w przypadkach przewidzianych w ustępie 3 przedstawiać zalecenia,

– bada i rozwija środki pomocy technicznej, o których mowa w art. 7,

– bada i rozwija inne możliwe formy współpracy w sprawach związanych z prekursorami i substancjami chemicznymi.

2. Wspólna Grupa Monitorująca przyjmuje za obopólną zgodą decyzje o wprowadzeniu zmian do załączników A i B.

Decyzje te są realizowane przez Umawiające się Strony zgodnie z ich własnym prawodawstwem.

Jeżeli w ramach Wspólnej Grupy Monitorującej przedstawiciel Umawiającej się Strony przyjmie decyzję, której warunkiem jest zakończenie realizacji procedur niezbędnych do danego celu, decyzja wejdzie w życie, o ile nie zostanie podana data, w pierwszym dniu drugiego miesiąca od zawiadomienia o takim zakończeniu.

3. Wspólna Grupa Monitorująca zaleca Umawiającym się Stronom:

a) zmiany do niniejszej Umowy;

b) wszelkie inne środki wymagane przy stosowaniu niniejszej Umowy.

Artykuł 11

Inne umowy

1. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowienia niniejszej Umowy zastępują postanowienia umów dwustronnych, które zostały zawarte między poszczególnymi lub kilkoma Państwami Członkowskimi Wspólnoty i Wenezuelą, o ile są one z nią niezgodne. Te umowy dwustronne nie naruszają postanowień Wspólnoty regulujących przekazywanie pomiędzy właściwymi organami władzy administracyjnej w obrębie Wspólnoty wszelkich informacji uzyskanych w sprawach objętych niniejszą Umową, które mogłyby przynieść korzyść Wspólnocie.

2. Umawiające się Strony będą także sobie wzajemnie notyfikować wszelkie podejmowane wraz z innymi państwami środki w zakresie kontroli substancji.

Artykuł 12

Wejście w życie

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie w pierwszym dniu drugiego miesiąca następującego po dniu złożenia ostatniego instrumentu ratyfikacji, akceptacji lub zatwierdzenia, zgodnie z zasadami stosowanymi przez każdą Umawiającą się Stronę.

2. Instrumenty, o których mowa w ustępie 1, są składane w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej, który pełni rolę depozytariusza.

3. Depozytariusz notyfikuje Umawiające się Strony datę złożenia instrumentów, o których mowa w ustępie. 1, dla każdej Umawiającej się Strony oraz datę wejścia w życie niniejszej Umowy.

Artykuł 13

Okres obowiązywania i wypowiedzenie Umowy

1. Niniejsza Umowa zostaje zawarta na okres pięciu lat. O ile nie zostanie zarządzone inaczej, będzie ona automatycznie przedłużana o następne okresy tej samej długości.

2. Zmiany do niniejszej Umowy mogą być wprowadzane za obopólną zgodą Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wycofać się z niniejszej Umowy, o ile przekaże drugiej Umawiającej się Stronie pisemne wypowiedzenie z wyprzedzeniem 12 miesięcy.

Artykuł 14

Autentyczność tekstów

Niniejsza Umowa sporządzona w językach angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, holenderskim, niemieckim, portugalskim, szwedzkim i włoskim, w dwóch egzemplarzach w każdym z wymienionych języków, przy czym wszystkie teksty są na równi autentyczne, jest złożona w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii

Europejskiej, który przekaże poświadczoną kopię tego dokumentu każdej Umawiającej się Stronie.

Hecho en Madrid, el dieciocho de diciembre de mil novecientos noventa y cinco.

Udfærdiget i Madrid den attende december nitten hundrede og femoghalvfems.

Geschehen zu Madrid am achtzehnten Dezember neunzehnhundertfünfundneunzig.

Έγινε στη Μαδρίτη, στις δεκαοκτώ Δεκεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα πέντε.

Done at Madrid on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-five.

Fait à Madrid, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-quinze.

Fatto a Madrid, addì diciotto dicembre millenovecentonovantacinque.

Gedaan te Madrid, de achttiende december negentienhonderd vijfennegentig.

Feito em Madrid, em dezoito de Dezembro de mil novecentos e noventa e cinco.

Tehty Madridissa kahdeksantenatoista päivänä joulukuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäviisi.

Som skedde i Madrid den artonde december nittonhundranittiofem.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

Voor de Europese Gemeenschap

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

For Europeiska gemenskapen

(podpis pominięto)

Por la República de Venezuela

For Republikken Venezuela

Für die Republik Venezuela

Για τη Δημοκρατία της Βενεζουέλας

For the Republic of Venezuela

Pour la république de Venezuela

Per la Repubblica di Venezuela

Voor de Republiek Venezuela

Pela República da Venezuela

Venezuelan tasavallan puolesta

För Republiken Venezuela

(podpis pominięto)

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK A

Substancje podlegające środkom, o których mowa w artykule 2 ustęp 2

Keton metylowo-etylowy

Toluen

Nadmanganian potasu

Kwas siarkowy

Aceton

Eter etylowy

Kwas solny

Bezwodnik octowy

Kwas antranilowy

Kwas fenylooctowy

Piperydyna

ZAŁĄCZNIK B

Substancje podlegające środkom, o których mowa w artykule 2 ustęp 3